DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 81 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 3 de març de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 44 — Segona i darrera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la presumpta incompatibilitat del director del Museu d'Art Nacional de Catalunya (Reg. 15377)

Formulació: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4218).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 4218).*

Repregunta: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 4218).*

Segona resposta: *conseller (p. 4219).*

Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures per a donar suport a la premsa diària escrita en català (Reg. 15943), sobre la valoració del tancament del Nou Diari *(Reg. 15944) i sobre l'aval d'Artes Gráficas Dalmau, SA (Reg. 15945)*

Formulació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4219).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 4220).*

Repregunta: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4220).*
Segona resposta: *conseller (p. 4221).*
Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Palafrugell (Baix Empordà)(Reg. 16014)
Formulació: *Sr. Recuant (M) (p. 4222).*
Resposta: *conseller de Sanitat i Seguretat Social (p. 4222).*
Repregunta: *Sr. Recuant (M) (p. 4222).*
Segona resposta: *conseller (p. 4223).*
Preguntes al Consell Executiu sobre les mesures preses pels Departaments d'Ensenyament i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per a garantir la utilització correcta dels productes lactis subvencionats per la Unió Europea (Reg. 16192) i sobre les mesures preses pels Departaments d'Ensenyament i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca davant el cas de desviament de productes lactis subvencionats per la Unió Europea denunciat en escoles de l'Hospitalet de Llobrecat i Premià de Mar (Reg. 16194)
Formulació: *Sr. Bargalló (ERC) (p. 4223).*
Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 4223).*
Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses o previstes per a resoldre el contenciós sobre competències i relacions econòmiques entre l'entitat municipal descentralitzada de Valldoreix i l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès (Reg. 16402)
Formulació: *Sr. Ariza (P) (p. 4224).*
Resposta: *consellera de Governació (p. 4224).*
Repregunta: *Sr. Ariza (P) (p. 4225).*
Segona resposta: *consellera (p. 4225).*
Pregunta al Consell Executiu sobre els acords de la reunió de la Conferència Sectorial d'Afers Socials de l'1 de febrer de 1994 (Reg. 16739)
Formulació: *Sr. Campuzano (CiU) (p. 4225).*
Resposta: *conseller de Benestar Social (p. 4226).*
Pregunta al Consell Executiu sobre la data prevista per a instal·lar separadors en el tram de la carretera N-152 entre la Garriga i Parets del Vallès (Vallès Oriental) (Reg. 15860)
Formulació: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 4226).*
Resposta: *conseller de Política Territorial I Obres Públiques (p. 4226).*
Repregunta: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 4226).*
Segona resposta: *conseller (p. 4227).*
El Sr. Escudé (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 4227).
Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques (Reg. 13326) (Punt setè de l'ordre del dia.)
Formulació: *Sra. Martí i Conill (CiU) (p. 4227).*
Resposta: *conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 4229).*
Rèplica: *Sra. Martí i Conill (CiU) (p. 4230).*
Contrarèplica: *conseller (p. 4232).*
La Sra. Martí i Conill (S) intervé per contradiccions (p. 4233).
Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge (Reg. 16213) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sr. Oliart (S) (p. 4233).*
Posició dels grups: *Sra. Montserrat (P) (p. 4235), Sr. Farrés (IC) (p. 4235), Sr. Rodri (ERC) (p. 4236) i Sr. Capdeferro (CiU) (p. 4237).*
Votació: *rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i cap* abstenció (p. 4238).
Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus a Catalunya (Reg. 16207) (Punt divuitè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4238).*
Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, 2 i 3, de modificació)
Torn a favor: *Sr. Giménez (CiU) (p. 4240).*
Esmenes del G. Socialista (núms. 4 i 5, de modificació i d'addició)
Torn a favor: *Sr. Piella (S) (p. 4241).*

Posició dels grups no esmenants: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4242), Sr. Reguant (M) (p. 4243) i Sr. Morera (ERC) (p. 4243).*
Posició del grup presentant: *Sr. Fuentes (IC) (p. 4243).*
El Sr. Piella (S) intervé per una qüestió tècnica (p. 4244).
Votació del punt 5: *aprovat per unanimitat (p. 4244).*
Votació del punt 2: *rebutjat per 14 vots a favor, 57 en contra i 19 abstencions (p. 4244).*
Votació dels altres punts: *rebutjats per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 4245).*
Moció subsegüent a la interpelació al Consell Executiu sobre protecció civil (Reg. 16287) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4245).*
Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)
Torn a favor: *Sr. Sabanza (CiU) (p. 4246).*
Posició dels grups no esmenants: *Sr. Ros (P) (p. 4248), Sra. Oranich (IC) (p. 4249) i Sr. Bargalló (ERC) (p. 4249).*
Posició del grup presentant: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 4250).*
Votació: *aprovada per unanimitat (p. 4250).*
Moció subsegüent a la interpelació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III, sobre els drets de la infància (Reg. 16288) (Punt vintè de l'ordre del dia.)
Presentació: *Sra. Barenys (S) (p. 4250).*
Posició dels grups: *Sr. Ariza (P) (p. 4252), Sra. Mayol (IC) (p. 4253), Sr. Bosch (ERC) (p. 4253) i Sra. Bruguera (CiU) (p. 4254).*
Posició del grup presentant: *Sra. Barenys (S) (p. 4255).*
Votació del punt 1: *aprovat per unanimitat (p. 4255).*
Votació dels punts 2 i 3: *rebutjats per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció (p. 4255).*
La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i tres minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 44.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Consum i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Preguntes

Passem al tràmit de preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre la presumpta incompatibilitat del director del Museu d'Art Nacional de Catalunya

La primera pregunta és sobre la presumpta incompatibilitat del director del Museu d'Art Nacional de Catalunya, presentada pel Grup Popular. Qui formula la pregunta? *(Pausa.)* El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, segons notícies aparegudes el proppassat dia 27 de desembre als mitjans de comunicació, el director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, el senyor Xavier Barral, hauria incorregut en una vulneració de la Llei d'incompatibilitats del personal al servei de la Generalitat, del 28 de novembre del 87. En el període comprès entre l'1 d'octubre del 91 i el 30 de març del 92, és a dir, durant sis mesos, el senyor Barral hauria presumptament simultanejat la direcció del Museu Nacional d'Art de Catalunya amb la direcció de la Missió Històrica Francesa a la ciutat alemanya de Göttingen, càrrecs per cadascun dels quals rebia una remuneració estable i fixa.

Voldríem conèixer quina informació té el senyor conseller sobre aquest fet.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, em plau expressar-li, senyor diputat, la meva convicció que el senyor Xavier Barral no va incórrer en incompatibilitats en el sentit amb què vostè s'hi referia.

El senyor Barral va ser connectat durant el mes de juny per ocupar el càrrec de director del Museu; la connexió, la va fer el mateix president del Patronat, en aquell moment el senyor Pere Duran Farell. Va acceptar, va expressar la seva voluntat i el seu interès pel treball, però va expressar que feia molt pocs dies, precisament, que en la seva condició de catedràtic d'una universitat francesa havia acceptat una missió històrica de Göttingen del mateix Govern francès. I en aquell moment va preguntar la possibilitat que necessitaria sis mesos, d'acord amb les consultes que va realitzar als seus superiors, per tal de poder establir el seu successor dins del marc francès. I aleshores vàrem considerar la possibilitat de nomenar-lo director; tingui present que aquest Museu en aquell moment, com actualment, perquè de moment encara està en una fase d'obres..., i el càrrec de director era necessari per orientar el projecte museològic, el projecte museogràfic i per tenir una persona que servís com a element dialogant amb els mateixos arquitectes encarregats del Museu. I se'l va nomenar però sense que tingués un sou, un salari fix, i se'l va autoritzar que durant sis mesos prosseguís amb aquesta Missió Històrica de Göttingen. No va tenir salari fix i, per tant, va rebre unes retribucions pels serveis prestats i acordats, que els va acordar en aquell moment el president, d'acord amb el Patronat.

També hi havia una altra circumstància que d'alguna manera provocava aquesta situació: en aquell moment, el senyor Barral era ciutadà francès i necessitava, per ocupar un càrrec, per tenir un permís de treball..., i, al cap de sis mesos, al cap del temps que havia sol·licitat per fer aquesta Missió, compaginant en aquell moment les dues coses, va fer uns pocs viatges a Göttingen, però va complir, en la mesura que ell s'hi havia compromès, va rebre les retribucions pels treballs que va realitzar i, finalment, després es va formalitzar el seu contracte. I, en aquest sentit, el que sí que li puc expressar és que quan va formalitzar el seu contracte de treball havia cessat prèviament en la Missió Històrica de Göttingen.

Per tant, pel que em consta i pel que consta al Museu, no hi ha hagut incompatibilitat en l'actuació ni en la gestió ni en la retribució del senyor Xavier Barral.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president. En aquest món tot és interpretable, senyor conseller, però això que ens ha explicat, des del nostre punt de vista, és una interpretació molt *sui generis* del que és una incompatibilitat. Cobrar alhora 1 milió de pessetes del Patronat del Museu, mensualment, i 600.000 pessetes de l'Administració pública francesa, desenvolupant dues feines fixes, estables i amb remuneració regular, és el somni de molts catalans. El senyor Barral probablement és una persona molt especial per merèixer un tracte de favor tan extraordinari...

A més a més, el senyor Barral ha admès, ell mateix, que en els seus desplaçaments amb avió a Göttingen, els bitllets, els pagava també el Museu Nacional d'Art de Catalunya, la qual cosa quasi voreja el masoquisme per part del Patronat. A vostès els deuen sobrar els diners, que els regalen amb tanta prodigalitat. Jo, senyor conseller, a la vista d'aquesta

situació, a partir d'ara, cada vegada que viatgi amb avió per raons particulars, li faré arribar el bitllet perquè la Conselleria me'l pagui.

Vostès, a vegades, posen en marxa campanyes de propaganda institucional –que paguem tots– per vertebrar i enfortir moralment el país, i, al pas que anem, jo li proposo un eslògan per a la propera campanya, que segurament tindrà gran èxit, que seria: «Catalunya, el país de la mà foradada».

Si vostè creu, senyor conseller, que la preparació i supervisió del projecte museístic més important de Catalunya, que afecta unes col·leccions d'art romànic i gòtic úniques al món i que constitueixen una peça essencial del nostre patrimoni artístic, es pot fer entre saltet i saltet a Göttingen, per arrodonir un modest sou d'un milió de pessetes, aleshores, una de dues, senyor conseller: o a vostè un milió de pessetes li sembla un sou, doncs, que és poca cosa, o bé considera que els fons del Museu Nacional d'Art de Catalunya es poden dirigir a estonetes soltes, perquè són una cosa trivial. Jo he de confessar-li, senyor conseller, que, tant en un cas com en l'altre, això ultrapassa la meva capacitat de comprensió.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Senyor conseller. Li queda mig minut, eh?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: A mi, el que ultrapassa la meva capacitat de comprensió és l'arbitrarietat amb què vostè ha afrontat aquest tema, perquè jo li he explicat a vostè, senyor diputat –i penso que podria ser més rigorós; els seus companys de treball no ho són gens, però vostè sí que podria ser-ho més: em refereixo als seus companys del grup de Valladolid–..., aquest senyor no va cobrar un salari, com li he dit: va cobrar per treball, per estudis i per treballs realitzats. El salari, el va cobrar posteriorment, quan va tenir el contracte. I, per tant, vostè no pot parlar de salari.

I les condicions que es van fixar van ser les condicions que en aquell moment es van acordar, i eren unes condicions temporals per a un termini de sis mesos, durant els quals aquest senyor va realitzar a satisfacció dels responsables del Museu la tasca que tenia encomanada.

Per tant, no és veritat que cobrés un salari; no va incórrer en incompatibilitats, i, sobre els diners que la gent percep pels treballs realitzats, aquesta és una consideració a la qual algun dia faré referència, a alguns dels diners que vostès han pagat a persones que els han ajudat per motius especials, al seu partit.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la premsa

La següent pregunta és sobre les mesures per a donar suport a la premsa diària escrita en català, que formularà el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Si m'ho permet, donada la unitat temàtica, i donat també que sembla que serà el senyor conseller de Cultura el que contestarà les tres preguntes, jo acumularia la pregunta número 2 amb la número 10 i la número 11. M'ho permet, el senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Li ho permeto.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies. Bé, les acumulem, aquestes preguntes, perquè totes elles tenen el seu origen, en aquest moment, en la nostra preocupació per la situació que s'ha produït amb el tancament, a Barcelona, del *Nou Diari*, amb les dificultats d'aquesta empresa periodística, que té alhora edicions en altres capitals catalanes, i que, naturalment, això és fruit d'una gestió empresarial que, d'una manera, jo diria, paradoxal, ha estat qualificada com a inqualificable, però que, en qualsevol cas, la desafortunada gestió empresarial no crec que sigui essencialment la tasca que em correspon a mi la seva qualificació. Jo crec que això, en el seu moment, seran els tribunals, a partir de les actuacions dels mateixos treballadors, els que ho qualificaran degudament. Però sí que, certament, és una qüestió que hem de plantejar al Consell Executiu, jo crec que per tres raons fonamentals.

La primera és perquè els problemes dels mitjans de comunicació, el problema de *Nou Diari* afecta el pluralisme informatiu, afecta també el procés de normalització lingüística, que estem molt lluny encara d'haver assolit al nostre país, a desgrat de polèmiques i de campanyes prou interessades i que té mancances gravíssimes per causes diverses, naturalment, en el món de la premsa escrita. Tots sabem que hi ha un dèficit molt important de premsa en català, que fa, per tant, que aquests problemes ens afectin doblement, en tant que afecten un mitjà d'expressió, de comunicació, que expressa el pluralisme informatiu, i alhora un mitjà escrit en català, amb el que això, addicionalment, comporta.

Cal dir també que això ens porta a la reflexió de com pot incidir, de com pot intervenir, de com ha d'intervenir, de com intervé el Consell Executiu en la premsa escrita en català, a partir dels mitjans propis que té, des de la política d'avals, d'ajuts directes, des de la publicitat institucional, etcètera, i, per tant, en aquest cas, però també en general, ens interessa –i aquí una de les nostres preguntes– conèixer les actuacions del Consell Executiu en aquest aspecte.

I hi ha finalment un tercer aspecte que forma part, com he dit, i ha de formar part de la política de suport del Consell Executiu a l'àmbit de la premsa escrita en català, que és la política d'avals, perquè nosaltres tenim coneixement que s'ha donat un aval a aquesta empresa, concretament a Artes Gráficas Dalmau, Societat Anònonima –em sembla que és el nom de l'empresa–, de 200 milions de pessetes, precisament en els moments que es produeix aquesta situació de greus dificultats –sembla que l'empresa té un passiu, com a mínim, de 1.700 milions de pessetes–, i voldríem també conèixer aquest aval en quines condicions s'ha donat, amb quins objectius, amb quines garanties, per tant, si servirà o no per complir aquesta finalitat de potenciar la premsa escrita i la premsa escrita en català d'una manera particular, i aquest és, ni més ni menys, el conjunt de les qüestions fonamentals que nosaltres plantegem en aquestes tres preguntes al conseller.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Pel Consell Executiu contestarà l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb molt de gust respondré les seves preguntes. Efectivament, representa un empobriment per al panorama periodístic català la desapació d'aquest diari, desaparició que coincidim amb el senyor diputat i amb tots els que estem a la cambra, m'imagino, a lamentar, i com diu bé, aquesta és una situació que respon a diverses situacions, entre les quals hi hauria la gestió realitzada, i també les possibilitats del mercat, i també la mateixa història dels diaris en els últims temps.

En aquest sentit, el que sí que li voldria expressar és que per part del Consell Executiu, i molt concretament per part del conseller de Treball, es van realitzar una sèrie de gestions amb la intenció de tractar de salvar l'existència del diari pels dos motius, per evitar la desaparició d'aquesta important publicació de la premsa diària en català i evitar la destrucció d'un nombre considerable de llocs de treball mitjançant una reducció de plantilla o algun procediment que en permetés la continuïtat.

Això no va ser possible degut als greus problemes econòmics del diari i a un conflicte d'interessos de caràcter mercantil en relació amb la titularitat de les accions de Publicacions de Barcelona, editor del diari. Davant d'això, la Conselleria de Treball va orientar la intervenció de la Generalitat en l'àmbit laboral a promoure i propiciar els contactes i les negociacions entre les parts implicades per veure de desblocar els temes i intentar consensuar una solució viable amb independència dels conflictes entre el Grup Dalmau, l'ONCE i Divercisa, el Departament de Treball ha negociat i està negociant fórmules de solució laboral.

En aquest sentit li puc comunicar que hi van haver reunions amb aquest objectiu els dies 24 de gener, el 25 de gener i el 26 de gener proppassat, i es va obrir, seguidament, un període de contactes directes i de consultes. A més de les converses també sostingudes, el 18 de febrer el conseller va tenir una reunió amb els advocats de les tres parts per intentar arribar a un acord. És a dir, que s'està treballant sobre aquesta base i amb aquest objectiu. Desitjaríem que es pogués trobar la millor solució possible. Si pogués prosseguir el diari no cal dir que des del nostre punt de vista seria la millor solució.

En relació amb..., aquí no hi ha hagut un aval, sinó que l'operació que estava en qüestió era un préstec, i aquest préstec encara em diuen que està en estudi, tot i que com a conseqüència d'aquesta consideració penso que el passat mes de gener hi havia hagut una aprovació, però aquest préstec està pendent de formalització i desemborsament per part de l'Institut Català de Finances; per tant, no era un aval i era un préstec que s'havia aprovat, però encara està pendent de formalització i desemborsament, segons em comuniquen.

Les condicions de l'Institut Català de Finances són les generals de l'operació de crèdit més un acord signat entre l'empresa i els treballadors sobre la situació laboral; aquestes són les condicions que diuen que ha establert l'Institut Català de Finances per formalitzar el préstec.

En relació amb l'altra qüestió a què vostè es refereix, sobre els ajuts, les mesures que pensa endegar per donar suport a la premsa diària escrita en català. En aquest moment les mesures que estan vigents són les que hi ha des de l'any 92, en què es va establir un nou sistema d'ajuts a la premsa en català, que es va tractar al seu dia amb els editors i al qual s'han acollit tots els que publiquen diaris en català. Aquest nou sistema d'ajuts té com a objectiu enfortir les empreses editores en la seva competitivitat al mercat, i alhora que es manté el mecanisme de subvencions automàtiques, l'anomenat suport genèric, en funció de la difusió de la premsa, estableix una línia d'ajuts per als editors que duguin a terme projectes de millora tecnològica a les seves instal·lacions de producció o projectes per millorar la seva implantació en el mercat. A aquesta nova modalitat s'hi poden acollir els editors que inverteixen recursos propis en els projectes de millora; és a dir, que hi ha un ajut genèric i, a més, hi ha un ajut per millora tecnològica.

Això ha obligat, en aquests darrers anys, a triplicar la dotació d'ajuts a la Generalitat a tota la premsa en català, i no només la premsa diària, i considerem que malgrat aquesta circumstància que comentem ara, tan desafortunada, el resultat, en el seu aspecte global, ha sigut positiu perquè s'han introduït millores tècniques en moltes de les publicacions diàries i, bé, malgrat això, com li deia, no és salvable tot el que un desitjaria, i ens trobem amb una situació com la que el senyor diputat interpel·lava, que, malgrat aquests ajuts i malgrat aquestes possibilitats, no ha sigut possible de fer que el diari continués apareixent.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, efectivament, en aquests problemes incideixen molts factors i ja ho he dit en formular la meva pregunta; per tant, en cap moment jo he plantejat responsabilitats del Consell Executiu en aquest tancament, ni molt menys, però sí que he expressat la preocupació de tots plegats i la necessitat que s'arbritrin mesures per als ajuts a la premsa en català, que ja s'estan fent, però nosaltres pensem que és forçós, a partir d'aquestes experiències, replantejar-se aquests ajuts. És a dir, vostè m'ha dit: «El balanç és positiu.» Home, potser sí, en certs aspectes pot ser positiu, però no hi ha dubte que hi ha també elements negatius. Aquest ho és, sens dubte, i és important, és molt important, perquè era el segon diari publicat a la ciutat de Barcelona en llengua catalana.

Per tant, si pensem –i crec que en això podem coincidir– que cal fer un canvi qualitatiu, accentuar els esforços en el procés de normalització lingüística, entenem també que serà forçós, en aquest moment, fer un balanç del que està passant

en la premsa escrita en català, a Barcelona i a comarques. Jo sé que en altres comarques, doncs, està reeixint molt més aquesta premsa, i crec que això és bo, però, és clar, és bo sempre que aquest progrés es produeixi al conjunt del país. Per tant, nosaltres pensem que cal fer aquest balanç, cal fer aquest esforç, cal veure, realment, aquests ajuts que s'estan donant, els resultats que tenen; és a dir, nosaltres pensem que la política de la Generalitat, des del nostre punt de vista, té un defecte, i el defecte és que segurament no analitza degudament els resultats d'aquests ajuts que es fan, i que es fan amb la intenció, amb el desig, amb la voluntat que serveixin aquests objectius, sens dubte, però després tan important com això és fer un balanç d'aquests resultats. I penso que ara és un moment que això cal fer-ho, perquè, des del nostre punt de vista, els resultats no són com seria de desitjar en el cas de la premsa escrita en català.

Hi ha una altra qüestió de la seva resposta que també m'ha preocupat, i és el que fa referència al préstec, que no aval. Jo li he plantejat aval perquè vostè sap que en els mitjans de comunicació ha sortit com un aval, que s'havia donat un aval de 200 milions de pessetes. Vostè m'ha dit: «No és un aval; és un préstec; es donarà d'acord amb les normes de l'Institut Català de Finances; està acordat però encara no està concedit», però, és clar, jo anava una mica més enllà d'això.

És a dir, en una empresa que es troba en aquesta concreta circumstància, nosaltres entenem que no es tracta únicament de veure el tipus d'interès o de veure les condicions materials d'aquest préstec, sinó, sobretot, el contingut polític. Què vol dir el contingut polític? Home, vol dir quins mecanismes, quines garanties, quins elements s'han establert perquè aquest préstec compleixi aquesta funció. És a dir, si ens trobem que s'ha tancat aquest diari a Barcelona, home, i estem negociant o estem donant un préstec hem de veure per a què servirà aquest préstec, perquè es torni a obrir el *Diari de Barcelona?*, per garantir que no es tanquin els altres diaris? És a dir, jo volia, li demanava i li demano l'explicació política, no les condicions concretes, materials del préstec, l'interès, els terminis, etcètera –que no és això, exactament, tampoc el que m'ha dit, però bé, m'ha fet una remissió a les normes de l'Institut Català de Finances sense entrar en això–, i crec que en aquests moments, amb la situació en què es troba aquesta empresa, amb els problemes que hi ha quant a la titularitat, efectivament, de les accions –hi insisteixo–, sense voler qualificar l'actitud de l'empresa, però els treballadors –i jo crec que la mateixa Conselleria de Treball– sí que l'han qualificada, que ha sigut, en qualsevol cas, en els últims sis mesos, si més no, molt irresponsable...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, perdó, com que tenia tres preguntes em semblava...

El Sr. PRESIDENT: Sí, set minuts i mig ha esgotat en aquests moments.

El Sr. FUENTES: Bé, moltes gràcies. En qualsevol cas, senyor conseller –acabo immediatament–, la qüestió essencial era aquesta: quines garanties, en definitiva, de caràcter polític perquè això compleixi les seves funcions?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Fuentes. Senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyor diputat, jo crec que l'anàlisi dels resultats de les actuacions de la política d'ajuts a la premsa en català s'ha realitzat. Bona prova d'això és que l'any 92 les converses que varen tenir, en les quals van modificar aquestes condicions, amb els mateixos editors dels diaris es va tenir present el que havia succeït fins a aquell moment, i al mateix temps es va fer un balanç de la situació de la premsa en aquell moment, i en aquest sentit es considerava positiva.

Recordi que hi ha hagut una consolidació important de la premsa comarcal catalana, amb alguns diaris que abans no es publicaven diàriament i després s'hi han publicat, i sobretot hi ha hagut una millora des del punt de vista tècnic en què les empreses estan tecnològicament molt avançades i amb les millors condicions, i ofereixen uns productes, uns diaris que, realment, són molt bons diaris; és a dir, s'ha aconseguit un bon producte, s'ha aconseguit un nivell de lectors considerable i moltes d'aquestes empreses veuen el futur amb optimisme. Vol dir que la política d'ajuts que els ha permès prosseguir i al mateix temps, doncs, tenir aquestes millores tècniques ha sigut positiva. El balanç es va fer.

Recordi que el diari que avui comentàvem era un diari molt singular, perquè va aparèixer sobre la base d'una antiga capçalera i va aparèixer amb diversos diaris diferents publicats a diferents comarques. Era una situació, jo crec, de risc, de risc empresarial, en aquest sentit encomiable, però els resultats no han sigut els que ells esperaven, probablement també perquè en el cas del *Nou Diari* de Barcelona la situació empresarial no va quedar prou clara o probablement es van produir altres elements que van arribar a desdibuixar aquesta situació.

Per tant, en aquest sentit el que penso és que és una situació l'anàlisi de la qual s'hauria de deslligar de les altres, perquè la situació en què es va plantejar és diferent i va donar bons resultats en algun i en aquests, en canvi, no va ser suficient per permetre remuntar una iniciativa que, per les seves pròpies característiques, era molt ambiciosa i al mateix temps, en aquest sentit, tots hauríem desitjat que hagués anat bé. Per tant, l'anàlisi s'ha fet. Jo crec que l'anàlisi s'ha de fer constantment perquè les circumstàncies es modifiquen i, per tant, val la pena anar-nos adaptant a les circumstàncies i cal que això es produeixi d'aquesta manera.

En relació amb l'aval per part de les Gràfiques Dalmau; aquí passa una cosa, senyor diputat: el resultat del préstec de l'Institut Català de Finances no respon a criteris polítics; és a dir, l'Institut Català de Finances es mou sobre bases absolutament formals i també procurant atendre les necessitats d'empreses en situació difícil, que moltes vegades troben un ajut per les facilitats que dóna l'Institut Català de Finances i, en canvi, tindrien més dificultats amb altres entitats financeres. És aquest l'objectiu amb què treballen, però sempre perseguint i volent assegurar tant l'eficàcia de l'aval com, al

mateix temps, la, diguem-ne, millor finalitat del préstec. I en aquest sentit les condicions que jo li deia que s'havien acordat, en aquest sentit, sí que eren unes condicions que tenen encara un caràcter que voreja el que vostè es referia; és aquest acord entre l'empresa i els treballadors de la situació laboral. I aquest acord permetria un desemborsament per afrontar immediatament el pagament de salaris i, segonament, es desemborsaria la resta del préstec.

Aquesta, de totes maneres..., val a dir que el sol·licitant del préstec és una empresa, Arts Gràfiques Dalmau, que per les seves característiques és diferent de la mateixa editora del diari; és a dir que té la forma amb la qual poden formalitzar aquest préstec i els avals, les garanties que poden donar són diferents, perquè aquesta és una empresa molt important d'arts gràfiques i en aquest sentit la situació i el que ells poden fer no té..., és diferent del que pugui donar...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: ...sobre la base del mateix diari.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Palafrugell

Passem a la següent pregunta, sobre la construcció d'un centre d'atenció primària a Palafrugell, que formula el diputat senyor Reguant. Té la paraula.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, es tracta de conèixer la darrera paraula de la Conselleria, és a dir, del senyor conseller, respecte a la construcció del CAP de Palafrugell, Baix Empordà.

La Conselleria em contestava amb data del 24 de març de 1993 la meva pregunta de quins terminis té previstos la Conselleria per a presentar el projecte definitiu de l'àrea bàsica de salut de Palafrugell i per posar-ne en funcionament el centre. I em contestava literalment: «El programa d'inversions públiques 93.096 destina sengles partides per a la construcció d'aquest CAP; una d'un milió de pessetes per a l'any 93 i l'altra de 194 milions de pessetes per al 1994. Pel que fa a la posada en funcionament de l'àrea bàsica de salut de Palafrugell, es preveu que aquesta sigui l'any 1995, una vegada finalitzades les obres de construcció del CAP».

Resulta, però, que en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya del 94, en l'annex d'inversions reals, el Servei Català de la Salut, atenció primària de salut, programa 4121: construcció del CAP de Palafrugell, Baix Empordà, preveu 25 milions de pessetes. I en data del 8 de febrer de 1994 el delegat a Girona, doncs, de la Conselleria diu, Sanitat diu que complirà els terminis de construcció del CAP de Palafrugell, cosa que no dubto, però que m'agradaria conèixer, doncs, de boca del senyor conseller la darrera...

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Trias.

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL (Xavier Trias): M'ha fet la pregunta i ha fet la resposta, eh?, perquè és el que farem. És a dir, com vostè diu bé, nosaltres hem tingut dificultats econòmiques importants, les continuem tenint, cosa que ha fet ajustar el pla d'inversions, i en lloc de començar l'obra, com s'havia previst, doncs, a començament del 94, fèiem la licitació en el 93, doncs, sortirà l'obra quatre o cinc mesos més tard; és a dir que sortirà després de Pasqua, jo crec que sortirà abans del mes de juny. I, per tant, la construcció de l'obra, doncs, es farà, doncs, a l'últim trimestre del 94, i l'any 95, un cop estigui acabada l'obra, doncs, es posarà immediatament en funcionament l'àrea bàsica. Jo espero que això sigui possible dintre l'any 1995, malgrat que jo sempre dic que la posada en marxa d'una àrea bàsica de salut no és una qüestió de pedres, sinó que és una qüestió de professionals.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Reguant per repreguntar.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor conseller, pel seu posicionament, però observi que tinc la impressió que això no casa bé, perquè d'alguna manera el seu delegat a Girona manifesta que per a l'any que ve, és a dir, per al 95 invertiran 170 milions de pessetes per acabar les obres i 30 milions per equipaments; no sabem veure, diguéssim, de quina manera... És a dir que vostè diu que mantindran la paraula que el CAP sigui construït en els terminis previstos, però sense els recursos; jo no sé com s'ho faran; però si vostè em diu que sí, doncs, ja seguirem la cosa. És cert que el CAP no és un problema de pedres, de persones; aquest també és un punt a escatir. En el poble estan preocupats també pel que serà el futur dels treballadors del seu Departament i com quedaran ubicats i quines propostes tindran, cosa que els angoixa i el CAP encara no es toca.

Permeti'm només per acabar, senyor president i senyor conseller, i senyores i senyors diputats, que faci una manifestació d'una cosa que se m'acaba d'ocórrer, que no sé si... Vull dir, resulta que Sanitat no té recursos i està mal finançada i vostè ho ha reconegut reiteradament. A Ensenyament tampoc, la LOGSE no es pot tirar endavant. Per exemple, a Palamós hi estan invertint 30 milions en comptes de 90 per a enguany, segons avui mateix recull la premsa. Ahir mateix es va veure que els ajuntaments estan mal finançats i la Generalitat també. I, en canvi, es va arribar a la conclusió que el millor sistema de finançament que té Catalunya és el que actualment...

El Sr. PRESIDENT: Torni a la qüestió...

El Sr. REGUANT: ...s'està gestionant.

El Sr. PRESIDENT: Torni a la qüestió, senyor Reguant, que s'escapa... Vostè ho sap, eh?

El Sr. REGUANT: Jo ho sé, però, vull dir, m'ha semblat que...

El Sr. PRESIDENT: A més, li queden en aquest moment quinze segons... *(Remor de veus.)*

El Sr. REGUANT: Oh, però si és un temps suficient per acabar, senyor president. *(Remor de veus.)* Per dir que daixò, que realment el finançament és dolent; es manté que és bo, malgrat que la realitat quotidiana prova que és dolent.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. El senyor conseller...

El Sr. CONSELLER DE SANITAT I SEGURETAT SOCIAL: El finançament de la sanitat no és que sigui dolent, és pèssim; vostè sap que ho he dit molts cops, no? I espero que, a més, hi hagi la possibilitat d'arreglar-lo.

Aquest centre jo no li he dit que mantindrem la mateixa situació; jo li he dit que hi ha un retard. A més, ja li he dit, i a més vostè ho ha explicat bé, que hi havia unes previsions; han variat les previsions: l'any 94, 25 milions de pessetes; l'any 95, 170; i l'equipament 30 milions per a l'any 95. Sempre, sempre hem dit que això estaria acabat –esperem que sigui així– l'any 95 i que es posarà en funcionament immediatament un cop s'hagi acabat.

Els professionals estan neguitosos, però no es cregui..., és a dir, això depèn, no? És a dir, s'ha de fer un bon ambient. Jo li demano que tothom faci un bon ambient, perquè els més neguitosos, no és que estiguin neguitosos per la pressa que tenen que es posi en funcionament l'àrea bàsica de salut, sinó que es posen nerviosos perquè es posi en funcionament l'àrea bàsica de salut, que és bastant diferent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Preguntes acumulades relatives a la utilització dels productes lactis subvencionats per la Unió Europea

La següent pregunta: suposo que em serà sol·licitat que sigui acumulada, el senyor Bargalló; és tot sobre subsidis de productes lactis.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president; acumularia les preguntes número 5 i 6.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: Setmanes enrere alguns mitjans de comunicació van ressaltar la notícia que productes lactis subvencionats per la Unió Europea per a la seva utilització en menjadors escolars i en la comunitat escolar, en concret llet, iogurts i formatges, havien estat utilitzats de manera no correcta, és a dir, de manera que no complia la seva finalitat en algunes escoles del nostre país, en concret a l'Hospitalet de Llobregat i Premià de Mar. A més a més, semblava, a través d'una xarxa en la qual no participava directament l'escola ni el claustre, ni el consell escolar, sinó alguna empresa intermediària.

En tot cas, la doble pregunta seria: quines mesures han pres els dos departaments directament implicats, el d'Ensenyament i el d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, per garantir la utilització correcta d'aquests productes lactis subvencionats arreu del nostre país, i quines mesures concretes es van prendre davant el cas denunciat de les escoles de l'Hospitalet de Llobregat i Premià de Mar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu, contestarà l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon): Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, el sistema per obtenir ajuda per a la llet pasteuritzada o per a la llet esterilitzada, el iogurt i formatges i matons és un sistema que jo crec que és força eficaç. Els mitjans de comunicació han induït –suposo que involuntàriament– molta gent a un error i és pel següent: cada centre pot demanar 0,25 litres per alumne i dia lectiu i en centres en els quals, doncs, són centres d'educació especial, mitja pensió o centres on es practica especialitats en esport, doncs, poden arribar a demanar mig litre de producte per dia.

Al començament del curs, al començament del curs, el Departament passa la comunicació, doncs, als centres que poden sol·licitar la quantitat de producte que ells creguin oportuna. Normalment el que es fa són unes divisions aritmètiques, tants alumnes tants litres, i es fa una petició molt alta, i citaria, per exemple, un cas, que és dels que ha sortit als mitjans de comunicació i que, evidentment, no hi ha hagut cap desviació, ni cap problema, que és el tema de Vilassar, en el qual el col·legi, atenent aquesta lògica aritmètica, sol·licita 72.000 quilograms o litres i després la realitat és que durant l'any només n'ha utilitzat 330; amb la qual cosa algú ha donat a entendre que es podrien haver desviat cap a un altre lloc.

Res d'això. El sistema, com els he dit, és que el col·legi fa una previsió i ens comunica la quantitat màxima que pot demanar, però posteriorment solament es certifiquen les quantitats que vénen signades pel director del centre o la persona en qui ell delegui. I normalment les quantitats són sensiblement inferiors. Probablement sí que hauríem de fer, doncs, un avís o un toc d'alerta que la gent, doncs, les previsions les fes en funció de la realitat i no en funció de les possibilitats, però el cert és que m'atreviria a dir que en conjunt –més ben dit, amb una sola excepció–, en conjunt el tema de les ajudes per a la llet, doncs, funciona amb total normalitat.

És un sistema en el qual evidentment, com en tota actuació humana, es pot produir frau, però en tot cas ha de ser amb la connivència del director del centre o de la persona que ell delegui que abusi de la seva confiança. Bé és cert que el Departament no detecta, no detecta en la majoria dels casos aquesta possibilitat d'error fins al moment que es presenten les factures degudament signades per part del proveïdor i del director del centre o persona en la qual ell ha delegat, degudament signades fins a final de curs. Per tant, la detecció sí que és *a posteriori*.

En alguns casos, on s'observa una desviació, doncs, a través o bé del Departament d'Ensenyament o bé de nosaltres, doncs, actuem al més ràpidament possible. Aquest va

ser el cas de l'altra escola que vostè ha mencionat. Jo tinc el coneixement de com està la situació, però tenint en compte que aquest tema està en mans de la fiscalia i que des del primer moment ambdós departaments han col·laborat estretament amb la fiscalia, no crec oportú que jo em manifesti al respecte. Però, en tot cas, sí que vull mencionar que no es tracta d'una cosa generalitzada, com en algun moment podia semblar, sinó que es tracta d'un cas puntual i que els mecanismes d'aplicació jo crec que són correctes.

També vull dir-li que, doncs, recentment –exactament, l'11 de desembre– va sortir publicada una modificació de la normativa europea que crec que a la vegada farà més difícil que es puguin produir, doncs, tergiversacions o manipulacions. Aquesta ordre, que és la 3392, del 93, sobre les modalitats d'aplicació de l'ajut a la llet escolar, doncs, marquen que queda prohibit el subministrament, l'ajut a menjadors escolars o a empreses de serveis. Amb la qual cosa jo crec que han fet un pas més. Però, de totes maneres, ja li dic, jo crec que és un bon sistema, que té tots els mecanismes perquè funcioni amb total normalitat; però, com en tota activitat humana, evidentment, està sotmesa a la picaresca que en aquest cas, doncs, s'ha demostrat que s'ha detectat amb eficàcia i amb promptitud.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Senyor Bargalló, vol repreguntar?

El Sr. BARGALLÓ: No, senyor president; no repreguntarem. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló.

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures preses o previstes per a resoldre el contenciós sobre competències i relacions econòmiques entre l'entitat municipal descentralitzada de Valldoreix i l'Ajuntament de Sant Cugat del Vallès

Passem a la següent pregunta sobre les mesures preses o previstes per a resoldre el contenciós sobre competències i relacions econòmiques entre l'entitat municipal descentralitzada de Valldoreix i l'Ajuntament de Sant Cugat, que presenta el diputat senyor Julio Ariza. Té la paraula.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyor president. Senyora consellera, aquesta pregunta està justificada per la permanent situació de conflicte entre l'Entitat Municipal Descentralitzada de Valldoreix i l'Ajuntament de Sant Cugat, degut, per una banda, a l'incompliment sistemàtic dels compromisos econòmics d'aquest Ajuntament amb l'esmentada EMD i, d'altra, per l'intent de l'equip de govern de Sant Cugat d'apropiar-se de les competències urbanístiques; competències, d'altra banda, que sens dubte s'atribueixen a les EMD –en funció i com es dedueix de l'apartat d) del punt 1 de l'article 79 de la Llei municipal i de règim local de Catalunya–, de nombroses sentències del Tribunal Suprem, com la del 27 de gener del 86 o la del 20 d'octubre del 77, sobre planejament i sobre atorgament de llicències urbanístiques, i, a més a més, de l'informe del 15 de juliol del 86 de l'extinta Corporació Metropolitana de Barcelona. Així mateix, el fet que la Direcció General d'Urbanisme aprovi sense discussió tots els plans especials, plans parcials, estudis de detall i altres figures del plantejament que aprova l'EMD, perquè són del seu exclusiu àmbit territorial... És per tot això que pensem que s'ha de resoldre la situació favorablement al municipi, a l'EMD de Valldoreix.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ariza. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca): Gràcies, senyor president. Senyor diputat, voldria fer una sèrie de puntualitzacions abans de contestar-li, dins del breu temps que tinc per respondre aquesta pregunta.

Li hauria de dir –primera–: l'equip de Govern de Sant Cugat i la resta de partits, menys el Partit Popular, van votar a favor de la situació actual de no-delegació de competències a l'entitat municipal. Vostè es referia a l'actual equip de govern; jo tinc la còpia certificada de la sessió a la qual vostè es refereix, i, menys el Partit Popular, és a dir, tota la resta de partits van votar, doncs, d'acord amb l'equip de govern.

I, per altra banda, voldria fer una altra puntualització. Hi ha dues sentències –té vostè raó– en el sentit que deia sobre l'atorgament de planejament a l'Entitat Municipal, i dotze de contradictòries, dient que el planejament no correspon a l'Entitat Municipal Descentralitzada.

Miri, les competències de les entitats municipals descentralitzades estan perfectament definides a la Llei, malgrat el que també diu l'encapçalament de la seva pregunta; el que passa és que hi ha una sèrie de competències que són pròpies de l'ajuntament, que està en mans de l'ajuntament delegar o no delegar a les diferents entitats municipals, com és el cas de Valldoreix. I el conflicte ha sorgit per aquí, ha sorgit pel compliment d'un conveni sobre recaptació, sobre hisenda municipal, i a més sobre altres competències, com són policies locals, urbanisme i transport.

L'Ajuntament de Sant Cugat va presentar conflicte, va demanar la intervenció del Departament de Governació per tal de posar-se d'acord no només en els dos temes a què vostè es referia –és a dir, hisendes i planejament urbanístic–, sinó policia local i transport. Després de moltes reunions i molts esforços, i molt assessorament de la Direcció General d'Administració Local, s'ha arribat a un acord amb la policia local, s'ha arribat a un acord amb el transport i s'està discutint encara el tema del planejament urbanístic. A tal efecte, vam demanar un informe al Departament de Política Territorial, que ens va contestar en el sentit que li deia abans: que hi ha dotze sentències que diuen que no correspon a les entitats municipals el planejament, sinó tan sols la gestió, i per tant estem seguint aquest informe.

Ja ha arribat..., jo crec que ha passat gairebé un any des que es va plantejar aquest conflicte, i, per tant, sí que és cert que ha arribat el moment de resoldre'l. No li haig d'amagar

que és una resolució d'un conflicte difícil, perquè el Departament de Governació no pot disposar de les competències de cap ajuntament –tampoc del de Sant Cugat–, i, per altra banda, les declaracions conegudes a través de mitjans de premsa que el president de la Junta de Veïns de Valldoreix no acatarà la resolució del Departament de Governació ha d'entendre que no posen gens fàcil la resolució d'aquest conflicte.

L'Entitat Municipal té unes competències –com li deia– definides a la Llei, perfectament definides, i està en mans de l'Ajuntament i de l'entesa entre l'Ajuntament i Valldoreix que puguin ser delegades i acceptades per part de l'Entitat.

De totes maneres, i malgrat aquesta declaració del president de la Junta de Veïns, espero que reflexioni i que la resolució, que segur que serà imparcial i d'acord amb la legislació, del Departament de Governació pugui ser acatada per l'Ajuntament de Sant Cugat i la Junta de Veïns de Valldoreix.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera. El senyor Ariza pot repreguntar.

El Sr. ARIZA: Gràcies, senyora consellera. En qualsevol cas, vostè sap que es tracta d'un conflicte ja vell; també sap vostè que s'ha hagut d'arribar moltes vegades ja, massa vegades, a la via judicial per resoldre aquests conflictes. Ens sembla que és raonable demanar a la Conselleria de Governació que prengui mesures per resoldre aquest interminable conflicte.

D'altra banda, vostè parla de la segregació de competències, de la delegació de competències. Miri, senyora consellera, les entitats menors o les entitats municipals descentralitzades no tenen una relació de jerarquia competencial respecte a l'ajuntament, sinó més aviat un repartiment horitzonal de competències.

D'altra banda, em sembla que la justificació fonamental per dir que és necessari resoldre favorablement a Valldoreix sobretot el tema d'urbanisme, que al final és la raó d'aquesta pregunta, donat que nosaltres ja coneixíem que s'havia arribat a l'acord en el tema de les policies locals i en el tema del transport..., es tracta de protegir al final –i seria divertit que vostès no ho entenguessin així– el fet diferencial de Valldoreix, senyora consellera.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Ariza.

El Sr. ARIZA: Doncs, ja no tinc més temps. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyora consellera, li queden vint segons.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com que només tinc vint segons, li haig de llegir la Llei. Jo no he parlat d'al·legació per establir jerarquies entre l'Entitat Municipal i l'Ajuntament de Sant Cugat; és que la Llei de 1987 que va aprovar el Parlament diu les competències que té l'Entitat, i diu: «L'Ajuntament pot delegar» –pot delegar– «a l'Entitat les altres competències que permeten un exercici descentralitzat.» Si vostè, d'això, no en diu jerarquia, jo tampoc n'he dit. Li he dit simplement que pot delegar si l'Ajuntament ho decideix i que, a més, l'Entitat Municipal pot decidir no acceptar-les; per tant, només li estava explicant això.

Comparteixo amb vostè que aquest tema és un tema per resoldre; li reitero que durant un any hem estat en contínues reunions amb l'Ajuntament de Sant Cugat i Valldoreix, i espero que es pugui resoldre. Però li torno a repetir i a reiterar que és un tema difícil, perquè l'Entitat tampoc pot tenir aquelles competències que la Llei no li permet, i sobretot aquelles competències que l'Ajuntament de Sant Cugat no vol delegar, o no pot delegar.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora consellera.

Pregunta al Consell Executiu sobre els acords de la reunió de la Conferència Sectorial d'Afers Socials de l'1 de febrer de 1994

La següent pregunta és sobre els acords de la reunió de la Conferència Sectorial d'Afers Socials, que formula el diputat senyor Campuzano. Té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. En anteriors ocasions hem tingut oportunitat en aquest Parlament –en concret el maig del 93 i l'octubre del 93– de plantejar aquesta qüestió. I, evidentment, si així ho fem, és perquè en el Parlament de Catalunya preocupa aquesta problemàtica, però especialment preocupa en el que en podem dir el món associatiu català. I preocupa en un moment que el Govern de la Generalitat està treballant al voltant d'una llei d'associacions, d'una futura llei d'associacions; preocupa en un moment que a nivell de l'Estat s'està discutint una llei de mecenatge, d'incentius fiscals per al món associatiu, i preocupa, en definitiva, perquè, en un moment que hi ha obert el debat al voltant del futur de l'estat del benestar, és evident que el món associatiu hi té moltíssim a dir, i que, per tant, mesures com les que d'alguna manera són avui o ara motiu d'aquesta pregunta, doncs, d'alguna manera hi incideixen.

En una darrera pregunta que vàrem efectuar en aquest mateix Ple del Parlament l'octubre del 93, el conseller, l'honorable senyor Antoni Comas, ens informava de les dificultats que es tenien en aquell moment per tal d'avançar en una resolució positiva d'una situació que es caracteritzava per la discriminació del món associatiu català, i al mateix temps, evidentment, pel que podia ser un cert menysteniment de les competències que el Govern de la Generalitat tenia en relació amb totes aquestes qüestions.

És per això que, coneixedors que l'1 de febrer va tenir lloc a Barcelona una Conferència Sectorial d'Afers Socials, amb la presència de la ministra corresponent, i sabent que allà es va tractar aquesta qüestió, ens agradaria saber si hem avançat d'alguna manera respecte a les anteriors informacions que teníem, les de maig del 93 i les d'octubre del 93.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Campuzano. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, aquest assumpte de l'aplicació dels fons procedents de l'IRPF, com vostè ha comentat, ha estat un assumpte mai ben portat, no s'ha portat mai bé. I això, avui, el mateix Ministerio de Asuntos Sociales ho reconeix, i és un clam unànime de tots els consellers de les diferents comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Com vostè ha dit bé, el dia 1 de febrer es va tenir a Barcelona, a la seu del Departament de Benestar Social de la Generalitat, la Conferència Sectorial que va convocar el Ministerio de Asuntos Sociales, i, davant el posicionament unànime de tots els consellers, la senyora ministra va tornar a assenyalar que la convocatòria d'aquest any no es farà a espatlles del que opinin les diferents comunitats autònomes pel que faci referència a entitats que treballin en l'àmbit territorial de la mateixa comunitat autònoma. Això s'havia dit ja en la legislatura anterior, i no s'havia complert, però la predisposició al diàleg del nou equip del Ministeri, a mi em fa tenir esperances que aquesta vegada això es produirà.

Avui mateix, aquesta tarda, hi ha una reunió a Madrid del secretari general del Departameant de Benestar Social i del subsecretari de l'Administració de Asuntos Sociales per desenvolupar, entre altres, aquest tema, que després del dia 1 de febrer va tenir continuïtat amb una visita que jo vaig fer a la senyora ministra fa un parell de setmanes a Madrid.

Hi ha el tema de la forma d'assignació, de fer-se d'acord amb els criteris que regeixen a cada comunitat autònoma, i sobretot d'acord amb els plans d'actuació social que hi hagi a cada comunitat autònoma; en aquest cas el nostre, el que va aprovar el Govern de la Generalitat.

I per part de Catalunya hi ha també un altre aspecte, i és que nosaltres no podem contemplar impassibles com, quan els catalans contribueixen a l'IRPF amb un 22% del que recapta el conjunt de l'Estat i quan som el 16% de la població, d'aquests fons només ens en vingui el 8%, com l'any passat, que és quan ens en van venir més. La senyora ministra també ha dit que aquest tema, no d'una manera matemàtica i automàtica, com ens agradaria, però que ella està disposada a corregir-lo.

Per tant, en aquests moments la situació està així, i jo he d'esperar, de la bona predisposició de la senyora ministra, de la confiança que mereix la bona predisposició negociadora del Ministeri, que realment aquests punts es corregeixin. No s'arribarà a allò que nosaltres creiem que Catalunya té dret, que és a la territorialització de l'impost. Això no és possible en aquests moments des d'un punt de vista jurídic, però, avançar en aquest camí que jo li he esmentat, crec que sí que serà possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Campuzano pot repreguntar, encara que sense esperances d'obtenir resposta, perquè al senyor conseller se li ha esgotat el temps.

El Sr. CAMPUZANO: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre la data prevista per a instal·lar separadors en el tram de la carretera N-152 entre la Garriga i Parets del Vallès (Vallès Oriental)

Passem a l'última pregunta d'aquest plenari, pregunta sobre la data prevista per a instal·lar separadors en el tram de la carretera N-152 entre la Garriga i Parets del Vallès, presentada per la diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquest tema que avui plantegem és un tema recurrent, que ja n'hem parlat altres vegades; el detonant possiblement va ser l'accident que es va produir el dia 6 de gener, en el qual va morir una família sencera, i la problemàtica d'aquest tram de carretera és molt considerable.

Nosaltres volem preguntar, tot i que sabem que últimament hi han hagut plantejaments i propostes..., però seguim formulant la pregunta: quan es pensen instal·lar els separadors i fer les millores a la nacional 152 a l'autovia de l'Ametlla per evitar més accidents i posar fi a aquesta situació lamentable per part de la Conselleria d'Obres Públiques i Política Territorial?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Cullell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullell): Sí, senyor president. Senyora diputada, el separador central estarà... *(Per raons tècniques, no ha quedat enregistrada part de la intervenció del conseller.)*

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: No sé si la senyora diputada s'ha assabentat de la resposta, perquè hi ha hagut una fallada dels serveis...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, sí. M'ha dit el senyor conseller que estaran col·locats a final de mes. És això el que he entès.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres volem plantejar una qüestió fonamental: que estimem que és molt possible que les obres que s'hagin iniciat siguin només unes obres que ho facin veure, que s'estan fent. Hi ha moltes màquines possiblement fent de papallones, perquè fins i tot una s'ha enfilat muntanya amunt –puc ensenyar el dret de Lliçà d'Amunt–, i suposo que, no ho sé, no deu formar part del projecte, però ha mossegat un tros de muntanya.

Temem, senyor conseller, que aquestes obres que s'han iniciat siguin arrencada de cavall i parada de burro, i seria molt lamentable, perquè l'any passat el conseller Molins, el mes de febrer, ja va enviar una carta dient que les obres s'iniciarien immediatament –que s'iniciarien immediatament–, i som al març de l'any 94 i repeteixo que hi ha màquines suposem que fent de papallones.

I li puc afirmar, senyor conseller, que en els dos últims anys hi ha hagut en aquest tram de carretera un mort cada setmana; és a dir, hem anat a un enterrament cada setmana, i un ferit greu cada dos dies. Aquestes són les dades: 104 morts els dos últims anys i 379 ferits greus, els lleus a part. S'ha superat amb aquestes dades la perillositat de l'autovia de Castelldefels, que era el paradigma de les desgràcies.

Senyor conseller, no tenen projecte; reconegui-ho. No han fet les expropiacions necessàries per posar els separadors, han discutit fins abans d'ahir si posarien la New Jersey o posarien tanques metàl·liques. En qualsevol cas li haig de dir, senyor conseller, que no ens podem creure el que vostè diu però, si això fos veritat, ens n'alegraríem moltíssim i deixaríem el tema per tancat, que jo crec que és el que convé al país i és el que convé a aquest tram de carretera. *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor conseller té la paraula. Silenci!

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Bé, senyor diputat..., ai!, senyor president, senyora diputada... No! Miri, no, sobre segons quins tipus de coses no volem entrar en dialèctica ni entrar, doncs, en polèmica; ho trobo fins i tot de mal gust, fer servir els accidents i fer servir els morts per a segons què. Caldria veure, en tot cas, els comunicats de la Guàrdia Civil per veure exactament els motius de cada un d'aquests accidents i li asseguro que en cap d'aquests comunicats –en cap d'aquests comunicats, en cap d'aquests comunicats– es diu que el motiu sigui el mal estat de la carretera.

Però dit això, el projecte –el projecte– que vostè diu de...–sinó que és excés de velocitat, simplement. El projecte del condicionament de la carretera en els quilòmetres 26,70 al 39,30 va ser aprovat el 3 d'agost del 93. Per tant, no és veritat el que vostè diu; falta a la realitat quan vostè diu que no es té projecte. Des del 3 d'agost del 93 es té projecte; si vostè ho hagués preguntat a la Direcció General –que vostè hi acostuma a anar– li haurien dit que el 3 d'agost hi havia projecte.

Amb posterioritat no calia anar a la Direcció General perquè, amb posterioritat al 3 d'agost, es van fer els tràmits d'informació pública de béns i afectacions i les expropiacions. Per tant, hi va haver la informació pública, que vostè també haguera pogut saber exactament que el projecte estava acabat. Com a conseqüència d'aquesta informació pública justament, altra gent més ben informada va fer al·legacions, i com a conseqüència d'aquestes al·legacions es van introduir uns canvis en el projecte. Aquests canvis van ser: substituir l'aglomerat de la capa de la rodolament per un aglomerat porós, que, de fet, el que fa és eliminar, doncs, més ràpidament, em diuen, doncs, l'aigua, i l'altre és canviar el tipus de separador metàl·lic previst en el projecte per uns separadors de formigó tipus New Jersey, que, de fet, milloren la seguretat en cas d'impactes laterals.

D'acord amb l'anterior, es va redactar el projecte constructiu que incorporava les millores i es van adjudicar les obres a la unitat temporal d'empreses Rubau i Agustí i Masoliver, que deuen ser els que tenen aquestes màquines «papallones» als quals ho traslladaré per preguntar-los si és que és un nou model que tenen. I l'import de l'adjudicació va ser de 430 milions de pessetes. Les obres adjudicades inclouen, per tant, el sanejament del paviment deteriorat, el reforç del ferm amb un paviment nou, les obres de senyalització i la col·locació dels separadors centrals. Les obres de referència van començar el passat dia 17 de gener; actualment s'ha acabat, s'ha complementat el sanejament del paviment existent i s'han col·locat quatre quilòmetres de reforç per sentit de circulació; es preveu començar el separador central a finals d'aquest mes de març, un cop s'hagin acabat els primers trams. La duració aproximada de la instal·lació dels separadors serà de dos mesos i l'obra, totalment acabada, ho estarà a finals de maig.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. S'ha acabat el temps.

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la política general d'habitatge, que presenta el diputat senyor Joan Oliart... *(El senyor Escudé demana per parlar.)* Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, em permeto recordar-li...

El Sr. PRESIDENT: Ah! És veritat. Tenim una interpel·lació...

El Sr. ESCUDÉ: Això mateix.

El Sr. PRESIDENT: Que ara ja són les onze, és veritat; han passat..., les onze i cinc minuts. De manera que el que era el punt setè de l'ordre del dia, que és: interpel·lació sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques, presentada pel diputat senyor... *(Pausa.)* Senyora Rosa Martí. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment del Programa d'obres hidràuliques

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpel·lació pretén parlar avui, aquí, en aquest Parlament, sobre l'aigua neta; de vegades ho fem sobre l'aigua bruta, avui proposem parlar d'aquesta qüestió i la interpel·lació es dividirà, fonamentalment, en tres parts. Una primera part per comentar tota la problemàtica entorn del cànon hidràulic; comentar el Programa d'obres hidràuliques, i després veure l'aplicació dels pressupostos de la Junta d'Aigües i de l'Ens d'Abastament.

Referent al tema del cànon hidràulic, s'ha de dir –segurament ja és conegut per part de tothom– que a Catalunya, fruit d'un acord parlamentari i d'una llei a l'entorn de l'intent de resoldre els problemes d'abastament d'aigua en el nostre país, a partir de l'1 d'abril de l'any 91 es comença a aplicar sobre el rebut de l'aigua el cànon hidràulic per un import de 18 pessetes/metre cúbic, amb un mínim també de divuit metres cúbics el trimestre. Actualment hi ha hagut

una baixa, són 16 pessetes/metre cúbic. S'acorda incorporar-lo en el rebut de l'aigua per aplicar-ho a inversions que donin solucions a temes tan importants com l'abastament, com les captacions d'aigua i com la solució als problemes de negaments, és a dir a la construcció de collectors de pluvials.

Si fem un balanç i diem: des de l'1 d'abril de l'any 91 fins avui, quant hem recaptat per aquest concepte en el nostre país, ens surt una xifra al voltant dels 18.000 milions de pessetes; és a dir, una xifra en certa manera considerable. I on han anat a parar aquests diners des del punt de vista territorial?, és una altra pregunta que ens podem formular: doncs, no ho sabem. I per què aquests 18.000 milions de pessetes no han actuat en el nostre país de motor de res, atès que era la creació d'un nou tribut? No han actuat de motor de res, ningú sap avui a Catalunya, si li preguntessin: quina obra important s'ha fet sobre la base de la recaptació d'aquests 18.000 milions de pessetes? Ningú –n'estic segura– podria respondre; possiblement ningú d'aquesta cambra tampoc.

Quines obres s'han fet exactament? No ho sabem. S'ha diluït... Aquests diners s'han diluït en el pressupost de la Junta d'Aigües com es pot diluir un terròs de sucre en un got d'aigua.

Una altra pregunta que ens podem formular: s'ha resolt algun problema important o històric a Catalunya relatiu al tema de l'aigua? La resposta és també «no». I passem llista, molt ràpida, perquè estan en el cap de tots els polítics de Catalunya i també de molta gent.

A l'àrea metropolitana hi ha una necessitat d'assegurar l'abastament, és a dir, la famosa artèria Ter-Llobregat, que nosaltres tenim a bé anomenar l'«autopista de l'aigua», és a dir, seria una canonada molt important que ha d'unir la planta de Cardedeu amb la planta d'Abrera, una autopista de l'aigua: el més calent avui és a l'aigüera, després de tres anys de cobrar el cànon. La portada d'aigües al Penedès que, des de fa molts anys, històricament, estan bevent aigua salada, tampoc. Les rieres del Maresme, tampoc, cap solució. Després en parlarem perquè, sortosament, aquests dies hi ha hagut l'inici d'una proposta de solució que ens plau a tots moltíssim però que, en tot cas, ho comentarem a bastament perquè hi ha hagut un reiterat incompliment per part del Govern de la Generalitat fins a la data d'avui, malgrat els compromisos electorals.

Els negaments del Llobregat, les inundacions, els negaments del Llobregat: tampoc s'han resolt. Les rieres de la Costa Daurada: tampoc s'hi ha donat cap solució. Per tant, poca feina, senyor conseller, amb aquests 18.000 milions de pessetes. I si «la feina mal feta no té futur», no fer-ne encara deu tenir més càstig, ens preguntem.

Si parlem del Programa d'obres hidràuliques hem d'explicar que es va presentar *un any després* de l'aprovació de la Llei, un any després de la recaptació del cànon hidràulic. Això ha estat objecte d'un recurs que s'haurà de resoldre en els tribunals però que, evidentment, planteja una situació de desgovern. És a dir, vostès comencen a cobrar el cànon l'1 d'abril del 91 i no aproven un programa d'obres hidràuliques fins més d'un any després. I un programa d'obres hidràuliques que què diu? Què diu? Diu que a Catalunya s'han d'invertir 218.000 milions de pessetes en quinze anys. I qui els ha de pagar? La meitat amb el cànon hidràulic, per tant, els usuaris, i l'altra meitat, els ens i les administracions locals. Quants diners hi posa el Govern de la Generalitat dels Pressupostos de la Generalitat en aquest Programa d'obres hidràuliques? Cap. Ni una pesseta.

Defectes importants d'aquest Programa d'obres hidràuliques. Doncs, miri, és un programa de continguts absolutament genèrics. No hi ha cap concreció de cap obra, és a dir que és un programa obert que ho admet tot: parla de portades d'aigua, de drenatges i neteges de lleres, però no diu quines; no programa, no especifica. És un programa que no estableix prioritats, és a dir, no diu què és el que farem primer, què és el que farem segon i quin objectiu volem assolir. No s'ha donat participació a les administracions locals en l'elaboració d'aquest Programa tot i que se'ls diu, a les administracions locals, que per complir-lo hauran d'aportar 100.000 milions de pessetes, i tampoc no hi ha cap comissió de seguiment fins a hores d'ara creada per intentar veure quin és el compliment d'aquest Programa d'obres hidràuliques.

Nosaltres lamentem i creiem que s'ha de dir, perquè dir la veritat i explicar la realitat és fer pedagogia i, per tant, tots ens entenem més. El Programa d'obres hidràuliques que avui regeix a Catalunya és una *llibreta d'anelles* que té el director general d'Obres Hidràuliques i que va aplicant en funció de les demandes dels diferents alcaldes o diferents persones que passen pel seu despatx. És a dir, no hi ha cap interès, cap intenció de sotmetre's a un programa, ni cap intenció, evidentment, de complir-lo. I això és lamentable.

Perquè, tot i això, nosaltres, senyor conseller, volem apuntar que amb tota seguretat ens posaríem d'acord amb el disseny d'un programa d'obres hidràuliques. Des del Grup Socialista ja vàrem demanar que calia l'elaboració d'un programa d'obres hidràuliques que integrés quatre columnes, i, la veritat, és que es va presentar un document integrat, però aquest document no hem tingut ni possibilitats de discutir-lo –i volem discutir-lo–, ni possibilitats d'incidir-hi.

Aquest Programa d'obres hidràuliques integrat, nosaltres estimem –i estem, ho repeteixo, oberts, nosaltres, a col·laborar-hi, volem col·laborar-hi–, creiem que és imprescindible un programa d'obres hidràuliques a quatre columnes, és a dir, «a quartos», com els pollastres; hi ha d'haver quatre llistes, al nostre entendre. Al nostre entendre el Programa d'obres hidràuliques ha de tenir un import de 400.000 milions de pessetes en quinze anys –no 200, com diuen vostès– i les quatre columnes han de ser: 25%, pressupostos de la Generalitat; 25%, pressupostos de l'Estat; 25%, aportació de les administracions locals, i 25%, aportació del cànon hidràulic.

Nosaltres no estem d'acord, senyor conseller, que el Programa d'obres hidràuliques que vostè té presentat sigui amb aportació del 50% a partir del cànon hidràulic. Estem molt

més d'acord amb aquesta proposta; és molt més justa, més equitativa, és un model de participació de totes les administracions, que ens beneficia a tots.

M'he descuidat de dir una cosa: en aquests 400.000 milions de pessetes hem de posar els recs a part; és a dir, no s'inclourien en aquest apartat els recs. Per què? En el Programa d'obres hidràuliques que vostès han presentat hi ha una trampa, perquè, a sobre dels 100.000 milions de pessetes que representa que s'aporten en el pressupost, una part considerable va a recs. És a dir, hi ha un encavalcament. No diem, evidentment, que no sigui molt important però, en tot cas, no hi ha d'estar inclòs o, si hi ha d'estar inclòs, ha de ser una cinquena columna. Per tant, no podem camuflar el finançament dels recs de Catalunya en els Pressupostos de la Generalitat fent veure que complim el Programa d'obres hidràuliques per a abastament i per a negaments, perquè canviem els objectius del Pla i canviem els objectius o els criteris de la Llei. Estem d'acord a discutir-ho, però, en tot cas, a sumar-ho o, si no se suma, a respectar l'esquema que inicialment havíem dit.

I en tercer lloc, la tercera qüestió que volia posar de manifest és –i lamentar profundament i demanar a la Conselleria que no torni a passar– la forma en què es presenten els pressupostos de la Junta d'Aigües i de l'Ens del Ter-Llobregat al Parlament. Són uns pressupostos que, per dir-ho molt ràpidament, el de la Junta d'Aigües, que té un pressupost de 13.000 milions de pessetes –13.000 milions de pessetes–, té, en el contingut de la paperassa del pressupost, onze pàgines! És impossible poder explicar en onze pàgines el que faran amb aquests 13.000 milions de pessetes. Per això està ple de generalitats. El de l'Ens Ter-Llobregat, 10.000 milions de pessetes, vuit pàgines –aquest encara menys. És a dir, és impossible poder saber quines són les obres que es faran en els propers anys si no hi ha cap mena d'explicació ni cap mena d'informació.

Per tant, nosaltres volem presentar àmpliament un rebuig a aquesta forma de presentació i volem que ens expliqui, voldríem avui que en aquesta interpel·lació també ens expliqués l'honorable conseller quines obres són les que pensa fer aquest any. Seria bo que, a part de discutir els temes generals, també discutíssim aquest any quines són les obres que pensa fer com a Junta i com a Ens, perquè, de veritat, senyor conseller: nosaltres no ho sabem.

I quina és l'herència global que avui té Catalunya respecte a tot el tema de les obres hidràuliques? Miri, després de tres anys de Llei, d'aplicació respecte al tema d'infraestructures hidràuliques, no tenim ni una obra important feta; tenim un embolic bastant considerable en el tema del rebut de l'aigua, perquè el detonant de tot el problema va ser la incorporació, precisament, del cànon hidràulic.

En tercer lloc, l'amenaça de les inundacions del Maresme segueix vigent, tot i que ara està encarrilat, però aquesta amenaça segueix vigent. L'abastament de Barcelona, dels vallesos, del Maresme, sense resoldre, senyor conseller! L'autopista de l'aigua no s'ha fet. I nosaltres pensem que si es produís un dia una situació de sequera considerable, hi hauria un únic responsable d'això, que seria el Govern de la Generalitat. No seria pas aquesta cambra, ni seria cap altra força política, perquè les altres forces polítiques hem estat responsables en l'aplicació i l'aprovació i en la gestió de la Llei. Per tant, el suport parlamentari és ple; el que ha mancat és capacitat de gestió i capacitat de compliment i d'aplicació d'una Llei.

Per tant, ho repeteixo, si hi haguessin problemes d'abastament importants, produïts per una sequera, com s'han produït en d'altres llocs del país, l'únic responsable d'això seria el Govern de la Generalitat.

Hem avançat poc, senyor conseller, i, a més a més, ens costa molt car, perquè ens costa uns diners importants.

No ens agrada gens que el discurs que l'autonomia ens costa cara pogués agafar peu, però tot el que li acabo de dir juga a favor d'això, i tots hi perdrem, senyor conseller, si es produís això.

Nosaltres, tenim la bona predisposició, l'àmplia predisposició per arribar a acords respecte..., a acords del Programa d'obres hidràuliques i també respecte a l'aplicació de la Llei d'infraestructures hidràuliques, tal com vàrem aprovar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller, senyor Cullell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, senyor president, senyores i senyors diputats, seré molt breu perquè el que més m'ha interessat, senyora Martí, després d'haver-la escoltada en la pregunta anterior i d'haver-la escoltada ara en aquesta interpel·lació, algunes coses que ha dit, que no són del tot exactes tal com..., vaja, en la línia del que ha fet abans en la pregunta, però el que més m'ha interessat de tot –i és el que retinc– és que hi ha una gran predisposició per part del seu Grup, doncs, a arribar a acords. I això és el més important per mi. És el que li prenc. Les altres coses..., escolti'm, de veritat..., no..., no..., no..., per a mi no són rellevants, ho entén?

De totes maneres, evidentment que li contestaré, per cortesia parlamentària, però, en tot cas, el que jo li agraeixo molt és aquesta predisposició –de què mai no he dubtat per part seva, evidentment–, doncs, d'arribar a acords i d'arribar a enteses.

De totes maneres, hi ha alguna cosa que sí que m'ha sorprès que vostè digués, que va en aquesta línia, doncs, potser, doncs, d'unes certes inexactituds. De dir: «Home, és clar, és que tot aquest Programa, el que s'ha fet, per exemple, doncs, a través..., del Programa integrat d'obres hidràuliques o de la programació d'obres hidràuliques durant aquests anys, bé, doncs, no en sabem res, perquè no s'ha fet ni la Comissió de seguiment».

Home, la Comissió de seguiment va ser proposada i acordada el 23 de juny del 92 i, a més a més, vostès hi han assistit sempre. Vull dir, és que no li ho deuen haver dit; però, de fet, hi ha hagut quatre reunions: una, el 18 del 12 del 92; l'altra el 15 del 3 del 93; l'altra el 22 del 6 del 93 i l'altra 22 de l'11 del 93. Quatre reunions de la Comissió de

seguiment en la qual s'han explicat les obres i per què se'n feien unes i no les altres, i vostès hi eren –i vostès hi eren.

Ara acaba de dir aquí, des d'aquí, que aquesta Comissió de seguiment no s'ha constituït. De veritat, no ho acabo d'entendre, això. Però, en fi, vostè sap que coneix perfectament el Programa –una altra cosa és que vostè el comparteixi o no–, coneix perfectament el Programa d'obres hidràuliques programat per la Llei, doncs, 5/90. Coneix perfectament que aquest Programa va ser, doncs, aprovat pel Consell Executiu el 6 de juliol de l'any 1992, que aquí en aquest..., evidentment, era un programa molt, jo diria, molt ambiciós, en el qual, doncs, hi havia obres de les conques interiors, que hi havia, doncs, obres també finançades amb el cànon, que hi havia també obres de rec, que hi havia obres també d'evitar les inundacions, i que, evidentment, doncs, tot el que s'ha fet durant aquests anys ha estat –diguem-ne– analitzat i seguit a través d'aquesta Comissió de seguiment.

Per tant, no hi entraré. Si vol, després, en la contesta, els puc avorrir. Li ho prometo. Els puc avorrir molt i ho faig..., però, no..., en fi, doncs, quasi, quasi per cortesia parlamentària de llegir el que s'ha fet durant aquests anys 91, 92 i 93. No ho faig. Si vostè hi insisteix, després els puc avorrir.

Pel que fa al 94, senyora diputada, doncs, bé, els pressupostos generals de quin és el capteniment, cenyint-me al què és la pregunta a la seva interpel·lació, quin és el capteniment del Govern de la Generalitat? Doncs, molt bé, doncs, el que diuen els pressupostos generals de la Generalitat l'any 94: invertir en obres hidràuliques catorze mil milions de pessetes, dels quals i a grans xifres –si vol també els puc avorrir, doncs, entrant-hi en més detall–, però, a grans xifres, doncs, corresponen 4.284 al que són infraestructura..., obres d'infraestructura bàsica; 1.300 milions d'abastament regional; 2.350 que són –diguem-ne– obres també de xarxa bàsica, efectuades per l'empresa Ter-Llobregat al voltant de Barcelona, i, després, ja també, tot el que fa referència a recs que, per nosaltres és molt important i estan..., no estan barrejats perquè estan separats, perquè vostè deu conèixer també perfectament –si més no, ho hauria de conèixer– que justament per això es va crear una empresa específica que es diu Recs de Catalunya que, de fet, doncs, és la que fa específicament aquestes obres i, per tant, no barrejades dintre el que és la Junta d'Aigües, sinó específicament per fer aquestes obres.

En els pressupostos també figuren, per tant, només analitzant els pressupostos es veu que existeix una empresa que fa obres de recs, que no es barreja, i que figuren unes obres de 1.750 milions de pessetes més un aval de la Generalitat de 3.000 milions de pessetes, que permet endeutar-se a Recs de Catalunya i poder realitzar una sèrie, també, d'obres.

Nosaltres..., per nosaltres, després ho ha corregit i m'ha agradat que ho hagi corregit, quan vostè deia que hi havia d'haver quatre columnes, després, al final, hi ha afegit això dels recs. Per nosaltres, això dels recs és molt important, senyora diputada; molt important. Per tant, m'agrada que vostè hagi corregit i hagi afegit aquesta cinquena columna, perquè, per nosaltres –ho repeteixo–, és molt important el fet de portar a terme aquest programa de recs.

Recs, en aquests moments, està en una..., l'empresa de recs està en una etapa de reestructuració. Probablement, juntament amb el conseller d'Agricultura, prendrem algun tipus de decisió en el sentit, doncs, d'impulsar aquesta empresa, doncs, i de racionalitzar, fins i tot la..., algunes duplicacions que es donen en alguna altra empresa pública que fa infraestructures per a la Generalitat i, en aquest sentit, diguem-ne, nosaltres continuarem operant.

Per tant, capteniment del Govern: l'assenyalat en el programa d'inversions dels pressupostos generals. Fer aquests catorze mil milions d'obres, portant-les a terme a través –diguem-ne– de les diferents figures que figuren en els pressupostos.

Moltes gràcies, senyora diputada; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Martí pot fer un torn de rèplica.

La Sra. MARTÍ i CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Fer algunes precisions a l'entorn del que acaba de dir el conseller.

La Comissió de seguiment, senyor conseller, no sé jo exactament si he dit «constituït» o, en tot cas..., la Comissió de seguiment el que no..., es va constituir –deu ser veritat la data que vostè diu, que es va constituir el 23 de juny del 92–, en qualsevol cas, es va constituir abans de l'aprovació del Programa d'obres hidràuliques, perquè l'aprovació del Programa d'obres hidràuliques va ser el 6 de juliol del 92. I, nosaltres, del que ens queixem, senyor conseller, no és de si està constituïda o no, segurament deu estar constituida. Escolti, de comissions de participació del món local i derivades de l'aplicació de lleis d'aquest Parlament, n'hi ha –em sembla, que l'altre dia ho comptàvem– dues-centes cinquanta-una. Moltes d'elles no es reuneixen mai. Aquesta s'ha reunit poques vegades, però la queixa nostra, del Grup Socialista, és la manca de participació i la manca de control tant en l'elaboració del programa d'obres hidràuliques com, després, en l'aplicació i en el control del seu compliment.

En segon lloc, senyor conseller. No ens doni, sisplau, ara en el torn de rèplica, el llistat dels dipòsits i canonades i tal que hagi pogut construir la Junta d'Aigües. Només faltaria que la Junta d'Aigües, amb tretze mil milions que té –em sembla– de pressupost, no fes res; faltaria més.

El que està en discussió en aquesta interpel·lació és quina obra important ha fet, senyor conseller, el Govern de la Generalitat a partir dels divuit mil milions de pessetes del cànon hidràulic. I la nostra crítica és que l'aplicació del cànon hidràulic, que ha estat un concepte nou, una aplicació tributària –per tant, un sacrifici per als usuaris domèstics, un sacrifici per als usuaris industrials, una major aportació de diners de la societat cap a solucionar problemes–, han estat motor d'alguna cosa, senyor conseller, aquests divuit mil milions de pessetes? Sí o no? Han estat motor –s'entén– d'alguna cosa important; no de fer un dipòsit a no sé quin municipi que segurament també és molt important. Però, es-

colti, només faltaria que la Junta d'Aigües no fes això, perquè, vaja, ja seria allò de rendibilitat nulla. I quan vostè diu que jo he corregit respecte al tema dels recs, no, senyor conseller, jo no haig de corregir res.

El Grup Socialista ha estat impulsor de moltes de les iniciatives en el camp, en el món de l'agricultura i en el camp dels recs i, nosaltres, el que hem dit és que –el que he dit– en aquest pressupost hi ha uns determinats objectius a complir i un determinats diners, i que el tema de recs, evidentment que sé, senyor conseller, que hi ha una empresa a part i que..., no discutim nosaltres si ha de tenir un únic pressupost o l'integrem en aquest. La reflexió que he fet és que si s'hi integra, s'ha de dotar amb una cinquena columna i amb més diners. I, senyor conseller, permeti'm que li digui que vostè no coneix i no domina el seu pressupost, perquè, en la columna de l'aportació del cànon hidràulic dels cent mil milions de pessetes del programa d'obres hidràuliques, hi ha seixanta mil milions de pessetes per a rec, senyor conseller. Això és així, a part la societat. És a dir, vostès fan un giny pressupostari, una trampa pressupostària i deriven, i deriven seixanta mil milions de pessetes del cànon hidràulic a recs, fent veure una altra cosa. Nosaltres no diem que el seixanta mil milions de pessetes no siguin absolutament necessaris per a recs. El que diem és que no han pas de sortir del programa d'obres hidràuliques que tenen aprovat; si de cas, ha de ser una nova aportació que ha de fer el Govern de la Generalitat, que ha de fer dels pressupostos de la Generalitat, de més a més.

Senyor conseller, nosaltres també voldríem incidir respecte a dues qüestions que ens semblen bastant fonamentals: miri, el tema de les rieres del Maresme, que vostè no s'hi ha referit en la rèplica, jo l'he apuntat, però..., des del Grup Socialista volem celebrar l'acord modèlic que es va produir recentment en què hi haurà una aportació dels fons de l'Estat per resoldre aquest problema, que és un problema absolutament considerable. Ho hem recolzat sempre des del Grup Socialista. Aquest acord és bo; segurament serà la solució al problema, però, senyor conseller, la crítica des del Grup Socialista en aquest moment, és per què no s'ha destinat, fins avui, ni una pesseta del cànon hidràulic a les rieres del Maresme, quan les rieres del Maresme van fer campanya a les autonòmiques? Tinc tots els retalls de diari que vostè vulgui de l'honorable president, del molt honorable president i del conseller Molins dient: «A partir de l'any 92 s'invertiran dos mil milions de pessetes anuals a les rieres del Maresme»; 92, 93: no han invertit res a les rieres del Maresme.

Evidentment, la solució que ara tenim ens alegra molt però aquí hem de discutir els problemes del Govern autònom, hem de discutir quines són les solucions que aporta el Govern.

Vostès havien dit a la campanya electoral –i els passaran comptes els electors– que el 92 i el 93 invertirien quatre mil milions de pessetes al Maresme i, de moment, no n'hi han invertit ni cinc. I això va ser..., va servir per a molta campanya.

Senyor conseller, expliqui'ns, sisplau, ja que vostè no ha volgut dir què ha fet o... amb aquests divuit mil milions de pessetes, per què ha destinat part de la recaptació del cànon hidràulic a l'amortització anticipada de la planta d'Abrera, enlloc de deixar que les amortitzacions vagin vencent i segueixin el seu curs, i amb els diners que tenia, per què no feia l'autopista de l'aigua que li estàvem dient, la canonada del Ter-Llobregat o..., i hauria donat solució a aquest problema tan greu que té avui Catalunya. Per què ha hagut d'amortitzar la planta d'Abrera?

Per què s'han hagut d'avançar aquests diners, amortitzant una cosa que ja existia?Per què s'han hagut de pagar avançadament aquests diners a la Societat General d'Aigües de Catalunya?

Aquesta..., no volem que passi, però si això passa hi haurà un únic responsable a Catalunya que seran vostès, el Govern de la Generalitat, perquè vostès han tingut els diners dels contribuents a les mans i, en un moment donat, van optar abans de pagar una planta a la Societat General d'Aigües de Barcelona, van optar per això que no a fer l'artèria del Ter-Llobregat.

Aquest és un dels problemes clau, per exemple; per què han fet això? És una opció política? Una mala opció política, una opció política que no compartim i vostè no ens ha explicat aquí que vostès han amortitzat això. És a dir, que han guardat diners i, en lloc de fer obres noves, d'invertir, han amortitzat.

Nosaltres no estem d'acord amb aquesta qüestió. Nosaltres pensem que s'ha fet malament la política d'aigua neta des del Govern de la Generalitat, que es pot corregir, que es pot millorar. Nosaltres volem participació en la confecció del programa d'obres hidràuliques, volem compromisos d'obres concretes, volem pressupostos desglossats i volem participar, també, en la solució que cal donar, avui, a la nostra societat davant aquest problema tan considerable que és l'aplicació del cànon hidràulic. I la nostra solució –la hi resumeixo molt ràpidament– passa per quatre punts que ja hem anunciat; aquí li ho dic però, en qualsevol cas, en podem parlar més tranquil·lament, senyor conseller.

Nosaltres creiem que el tema de l'aplicació del cànon hidràulic ha de passar per un ampli acord parlamentari sobre la base d'aquests quatre punts. Una aportació del 25% dels pressupostos de la Generalitat al programa d'obres hidràuliques tal com li deia en aquella columna, en aquell quadre de les quatre columnes, amb un esglaonat de mínims en el consum. Això és molt millor que no pas les bonificacions, perquè les bonificacions que es puguin proposar és una solució molt complexa. Nosaltres volem que es creï un consell assessor amb la participació dels usuaris i volem, sobretot, la clarificació del contingut del rebut de l'aigua.

Nosaltres volem trobar solucions a aquests dos o tres problemes que hem plantejat, perquè la solució seria bona, en tot cas, per a Catalunya, arribar a acords entre totes les forces polítiques.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. L'honorable conseller té la paraula per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Sí, moltíssimes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats,bé, torno a insistir, per precisar i per aclarir coses, no?, respecte al rigor amb què es fan les afirmacions. El Programa d'obres hidràuliques programat per la Llei 5/90 es va aprovar pel Consell Executiu, el 6 de juliol del 92, i la Junta d'Aigües; en previsió d'això, va fer la Comissió de seguiment, va constituir la Comissió de seguiment el 23 de juny del 92. S'ha reunit quatre vegades amb els representants: dos del Grup Socialista –concretament, l'alcalde de Reus i, concretament, el representant de l'Entitat Metropolitana de Sanejament i d'Obres Hidràuliques. Haig de dir que en les dues últimes sessions... –*(Pausa.)* Era del Grup Socialista...–, li haig de dir que a les dues últimes sessions no van anar-hi tots dos: només n'hi va anar un, i que consten en l'acta les –no, ho dic perquè potser sí que era..., per això no té, vostè, constància de les reunions–..., però, en tot cas, es va prendre nota dels suggeriments que van fer arribar a la Junta d'Aigües els dos representants del Grup Socialista, pel que fa referència a aquesta Comissió de seguiment.

«Què han fet, vostès, d'important?» Home... Miri, jo ahir vaig estar a Almacelles i vam inaugurar una planta potabilitzadora; era la Festa de l'Aigua, l'any 1910 va arribar l'aigua des del canal d'Aragó i ahir van potabilitzar l'aigua. I és una inversió de cent milions. Però jo li asseguro que per a Almacelles era molt important, molt. Haurien d'haver-hi estat. Molt important. Allà és un govern de coalició, el govern municipal, no és un govern de Convergència, és un govern de coalició, i hauria d'haver vist vostè com estava de contenta la gent d'Almacelles, justament perquè per a ells era l'obra més important que havia fet la Generalitat. I com aquesta, senyora diputada, doncs, l'any 93 se n'han fet més de quatre-centes vuitanta –com aquesta, més de quatre-centes vuitanta. Que per ells són importantíssimes, importantíssimes, aquestes obres. Jo no nego que vostè..., les grans infraestructures que vostè planteja, siguin importants. És clar que són importants! Si jo les vull fer, senyora diputada, jo les vull fer. Evidentment que també són importants, però Almacelles també és molt important, sap? Almacelles també és molt important. I, per tant, és evident que nosaltres també continuarem donant resposta a problemes concrets, com són els del poble d'Almacelles.

Rieres del Maresme. Home, jo trobo una mica agosarat que vostè em tregui aquest tema, de veritat, perquè jo hi volia passar de puntetes. Li ho dic amb tota sinceritat. Perquè, és clar, si a les rieres del Maresme es firma un conveni, la setmana passada, en un clima –que vostè hi era present– de distensió i d'amabilitat..., és perquè hi ha una esmena de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats que fa que les rieres del Maresme siguin obres d'interès general, que no s'havia pogut firmar fins que aquesta esmena és aprovada en el Congrés dels Diputats, com a conseqüència del pacte que en un moment determinat es fa en el despatx del senyor Solbes, entre el senyor Macià Alavedra, un servidor i el senyor Solbes. Jo hi volia passar de puntetes, senyora Martí, però vostè em diu: «I les rieres del Maresme?». Bé, doncs, ja li ho he explicat: les rieres del Maresme van així. Es pacta que s'accepta l'esmena de Convergència i Unió. *(Pausa.)* Tranquil·la, eh? *(Rialles.)*

Per tant, per mi, les rieres del Maresme són possibles gràcies a aquest pacte, i, evidentment, aquest pacte funciona molt millor així, perquè, com vostè sap, si no, en aplicació de la Llei 5/90, les rieres del Maresme s'haurien hagut de fer a través d'una participació dels ajuntaments, que així veuen que s'estalvien la part que haurien hagut d'aportar si la nostra aportació..., és a dir, si ho haguéssim fet nosaltres. Si ho haguéssim fet nosaltres sols, ho hauríem hagut de fer amb els ajuntaments. Els ajuntaments s'estalvien aquests diners, i, per tant, la solució de declarar-ho obra d'interès general és molt millor que no pas aquesta. Vostè em pregunta: «Escolti, i per què no ho havien fet?» Doncs, miri, no ho havíem fet perquè no havíem pogut firmar el conveni que les declarava obres d'interès general, i no ho hem pogut fer fins ara, que resulta que ha estat possible el pacte a què abans feia referència.

La planta d'Abrera, per què s'ha amortitzat? Bé, jo, el que no sabia és que, contraris a l'amortització de la planta d'Abrera, eren la Societat General d'Aigües –que ens ha clavat un recurs– i el Grup Socialista. No ho sabia. Ja sabia que la Societat General d'Aigües hi estava en contra; el que no sabia és que hi estigués en contra el Grup Socialista. Nosaltres som partidaris, senyora diputada, que les potabilitzadores aquestes siguin públiques; no ho sé, vostè –potser és que no–, nosaltres sí: nosaltres pensem que en alta és millor que siguin públiques. I, en aquest sentit, en converses amb altra gent del seu partit, nosaltres pensem tirar endavant –que no serà fàcil– un tipus d'empresa pública en la qual no solament hi hagi Abrera i Cardedeu, sinó també Sant Joan Despí. Per tant, en això és possible també que un dia em digui que per què hi destinem diners, a això. Doncs és possible, jo prefereixo que tot això estigui en una empresa mixta, amb participació privada, etcètera, però que estigui bàsicament en mans públiques. Per tant, no me'n penedeixo gens, d'haver amortitzat ni d'haver avançat el retorn de la concessió d'Abrera i de dominar la clau de l'aixeta per part dels organismes públics –gens. Gens, senyora Martí: si a vostè l'haguera interessat més que la Societat General d'Aigües hagués continuat amb el control d'això, molt bé, deu estar dintre d'una línia..., en fi, nova, renovadora, però, en tot cas, miri, jo prefereixo, en aquest sentit, amb l'aigua en alta, tenir l'aixeta jo. I jo suposo que hi ha gent del seu Grup –perquè jo n'he parlat– que també li està bé d'anar en aquesta línia de l'empresa pública.

I bé, pel que fa referència a les grans obres de l'any 94, ja li ho he dit abans –no em vull allargar, perquè m'estan assenyalant el llum vermell–, són les que s'assenyalen en els Pressupostos generals de l'Estat, i, sobretot, reiterar-li..., bé, donar-li les gràcies i agrair-li molt sincerament, molt sincerament, la seva nova oferta de col·laboració. No tinc temps de contestar-li el que jo penso sobre la seva oferta del cànon..., del seu paper..., en fi, oferta, o punts, per discutir la

reforma que s'ha de fer sobre el cànon hidràulic –no la comparteixo, senyora Rosa Martí–, però, en tot cas, això no és una negativa ni és un rebuig, sinó que és, en tot cas..., en fi, se'n pot parlar, podem perfectament discutir-ho, i torno a agrair-li, a vostè i al Grup Socialista, la seva predisposició per tal de discutir i per tal de pactar, per tal de negociar tots els aspectes que fan referència a l'aigua.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. *(La Sra. Martí i Conill demana per parlar.)* La senyora Rosa Martí per què em demana la paraula?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, per contradiccions, d'acord amb l'article 67.2 del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Oh, evident! Evident: en una interpel·lació sempre hi ha contradiccions, eh?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Però algunes, senyor president, més gruixudes que altres.

El Sr. PRESIDENT: No les pot reservar per a una altra interpel·lació?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Seré molt breu, senyor president, si m'autoritza.

El Sr. PRESIDENT: Té un minut.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies. Senyor conseller, no s'ha ajustat, el que vostè ha dit, a les meves paraules. Escolti, l'amortització no és a la Societat General d'Aigües; l'amortització és als bancs. L'aixeta, ja la té, senyor conseller –l'aixeta, ja la té. Per tant, no intenti enganyar la cambra: les amortitzacions són pagar diners del cànon hidràulic que han anat directament als bancs, als bancs, perquè, l'aixeta, repeteixo que ja la té. I, aquests diners, on haurien d'haver anat és a obres d'inversió, i haver deixat l'amortització bancària per a quan les expectatives econòmiques i financeres haguessin estat millors.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatge

Passem al punt dissetè: Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la política general d'habitatge, presentada pel diputat senyor Joan Oliart, del Grup Socialista, que té la paraula per a presentar-la.

El Sr. OLIART: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'objecte d'aquesta Moció, al mateix temps que, lògicament, la interpel·lació que li dóna lloc, és aconseguir un gir de caràcter social en la política d'habitatge del Consell Executiu. Creiem que és molt bona ocasió, estem a l'equador del Pla d'habitatge 1992-1995, tenim, doncs, l'experiència suficient per poder valorar quines han estat les disfuncions d'aquest Pla, –en la seva aplicació, naturalment–, i també veure si realment aquest Pla satisfà les demandes i les necessitats de la societat catalana, i tenim temps també de fer les correccions oportunes, perquè encara manquen dos anys per a la seva realització final.

El Pla, senyores i senyors diputats, vol satisfer una demanda àmplia. La realitat així ho exigia, i hi estàvem tots els grups d'acord; crec que també tota la societat catalana hi estava d'acord, perquè si una particularitat tenia la crisi d'habitatge d'aquests anys noranta, és precisament que afecta tots els segments socials de la societat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres estàvem perfectament d'acord amb les finalitats del Pla. Però resulta que, en la seva aplicació, els sectors més baixos de renda han resultat els menys afavorits per l'aplicació del Pla, i, senyores i senyors diputats, si el Pla té un objectiu prioritari, aquest és precisament el de satisfer les necessitats d'habitatge dels segments més dèbils econòmicament de la societat. És més, crec que és la finalitat bàsica de tota política pública d'habitatge i la raó principal de la necessitat d'intervenció del mercat per part de l'Administració pública.

El primer punt d'aquesta Moció constata aquesta situació que he descrit, i en posaré un exemple: els ajuts de règim especial, és a dir, aquells que van destinats als segments més desafavorits de la societat, han estat solament de 855, mentre que els ajuts adreçats a la modalitat de preu taxat, que és el que va adreçat a rendes mitjanes i mitjanes altes, ha obtingut la xifra rècord de 8.928 ajuts.

El segon punt d'aquesta moció és, jo crec, el punt substancial de tota la política d'habitatge que fins ara el Grup Socialista i crec que els altres grups de l'oposició de la cambra han mantingut també, és a dir, la necessitat de revisar el conveni subscrit amb el MOPTMA, per part de la Generalitat, per tal, primer, d'adequar-lo a la demanda segons els trams de renda, és a dir, si en un moment determinat es va dir: «les necessitats són aquestes i els trams de renda..., el 33 o el 35% de les rendes més baixes necessiten, doncs, habitatge; la demanda de les rendes mitjanes és també del 35%, i la demanda de les rendes mitjanes altes és l'altre 33%», el lògic és que els objectius i la finalitat del Pla contemplessin aquestes finalitats i s'hi adeqüessin. No és ni més ni menys, senyores i senyors diputats, que ser coherent amb les necessitats expressades en el mateix Pla. Per què? I posaré un exemple: si es diu que la tercera part de la demanda es concentra en trams de renda inferiors a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, que significa rendes inferiors a dos milions i mig anuals, per què sols es preveu el 7% dels ajuts per a aquests segments de població?

Per tant, és necessària una correcció, i, aquesta correcció, nosaltres la concretem a augmentar, simplement, el nombre d'ajuts a la protecció oficial, en els seus dos règims –el règim especial i el règim general–, i a disminuir els de preu taxat.

Senyores i senyors diputats, voldria ser molt objectiu. Podríem, fins i tot, admetre que la modalitat del preu taxat hagi permès la venda d'habitatges nous i de segona mà que estaven deshabitats –ho admetem–, però en aquests dos anys aquesta finalitat segurament que s'ha complert amb escreix. Tot aquell habitatge que no s'hagi pogut vendre en

aquests dos anys transcorreguts, està clar que ja no reuneix les condicions i els requisits per poder ser venut d'aquí endavant. Per tant, ara què fa falta? Doncs fa falta, peremptòriament, impulsar la construcció d'habitatges de protecció oficial. I amb això aconseguim dues finalitats a la vegada: primera, s'atenen els sectors socials més necessitats d'ajuts –s'atenen aquests sectors–, i, segona, s'impulsa el sector de la construcció. Per què? La característica que tenien els ajuts al preu taxat era precisament la d'afavorir la venda d'habitatges que ja estaven construïts, però, els de protecció oficial, el que impulsen vertaderament és la construcció de nous habitatges. I creiem que el sector de la construcció, que és una locomotora, un motor de l'economia, necessita precisament ser impulsat. Creiem, doncs, que fent aquestes correccions s'aconsegueixen dues finalitats bàsiques i coordinades i simultànies, les dues.

Voldria dir, per acabar aquest segon punt, que el conveni que vostès van signar, que el Govern va signar amb l'Administració de l'Estat, és un conveni atípic. Ho hem assenyalat. Els convenis que han signat les altres comunitats autònomes amb l'Administració central són diametralment oposats, donen més força a la protecció oficial i menys al preu taxat, i vostès ho han fet a l'inrevés. És, doncs, qüestió de corregir això. Ja que no van voler vostès escoltar la veu de l'oposició en el moment de la presentació d'aquest Pla en aquest Parlament, escoltin-la ara, després de dos anys en què l'experiència ha demostrat que l'oposició tenia raó. I voldria desfer una idea que a vegades vostè, segurament interessadament –em refereixo al Grup de Convergència i Unió i també al senyor conseller, que lamento que se n'hagi anat–, doncs, ha tingut sempre interès a dir; és a dir, com si aquest conveni fos un conveni imposat per l'Administració central. No és així; el conveni ha estat un conveni negociat i és precisament la comunitat autònoma, en aquest cas la Generalitat, la que va demanar aquest tipus de conveni, aquest tipus d'ajuts, aquesta estructura, i aquesta és la que, finalment, es va signar. Per tant, és també el mateix Govern de la Generalitat el que pot fer aquestes correccions i aquestes modificacions perquè dins el conveni es preveu aquesta possible correcció.

Els altres punts, senyores i senyors diputats, no fan més que donar suport i complementarietat a aquest objectiu bàsic. El tercer, insta l'adopció de mesures complementàries i de suport al gir social que es demana; van adreçades singularment a incentivar la promoció i construcció d'habitatges de règim especial. Què significa, això? Per poder construir habitatges de règim especial es necessita sòl en unes condicions que el sector privat no pot donar, no pot oferir; per tant, és qüestió que hi hagi una oferta suficient de sòl públic, adequat a aquesta necessitat.

Concentració dels ajuts disponibles als adquirents d'aquests habitatges de règim especial; em refereixo en aquest cas als ajuts que la mateixa Generalitat, amb càrrec al seu propi pressupost, destina per als ajuts a l'habitatge; és a dir, continuar amb els mateixos ajuts o incrementar-los si és possible, però concentrar-los, precisament, en la modalitat aquesta del que en podríem dir règim especial, però –perquè tothom ens entengui– habitatge social.

Garantir també que obtinguin el finançament a què tenen dret. Qui? Els adquirents d'aquest tipus d'habitatge. Per què? Doncs perquè més del 50% de sol·licitants d'ajuts per a règim especial no tenen el crèdit; és a dir, les institucions bancàries i de crèdit no els atorguen el crèdit per manca de garanties. Per tant, què ha de fer l'Administració per corregir aquesta disfunció tan important? Doncs crear un fons de solidaritat per avalar els crèdits hipotecaris, aquells que no tenen les garanties suficients que reclama i exigeix l'entitat financera. Nosaltres ja hem presentat aquí, en diverses ocasions, algunes accions en aquest sentit, i totes han tingut, naturalment, la nul·la recepció... Naturalment? No sé per què, però sí que han tingut la nul·la recepció o la nul·la acollida per part del Grup de la majoria, que és el que en definitiva pot decidir si tira endavant o no tira endavant una acció parlamentària en aquesta cambra, on tenen la majoria absoluta.

El quart punt és més promoció pública. Aconseguir una cosa molt concreta i molt clara: la construcció de 4.000 habitatges de promoció pública per part de l'Incasol i per part les institucions públiques; això és el que han d'aconseguir. És quadriplicar els resultats que s'obtenen actualment, perquè avui dia no passem de mil habitatges anuals. Altres comunitats autònomes arriben a aquesta xifra que nosaltres volem que s'obtingui; per tant, no estem demanant res de l'altre món, sinó una cosa que és molt fàcil d'aconseguir, d'acord amb el volum que té el pressupost de la Generalitat.

Volem que es prioritzin les actuacions a les grans zones urbanes; és a dir, nosaltres creiem que precisament en les grans zones urbanes és on hi ha més necessitat d'habitatge de promoció pública i allà és on s'han de dedicar, sobretot, les actuacions de l'Incasol. Que d'aquesta promoció pública –totes les actuacions– es reservi un 40% per a règim de lloguer, un 40% destinat a lloguer. Vull dir en honor, diguem, del Consell Executiu, que en això sembla que al final ens van fent cas, també, als grups de l'oposició, que estem reclamant això sistemàticament, i vull dir que en algun conveni recent que s'ha signat amb algun ajuntament aquesta clàusula ja s'ha inclòs. Molt bé, doncs, argument més favorable perquè vostès vulguin normalitzar això i, sobretot, no solament que ho facin els ajuntaments en col·laboració amb l'Incasol, sinó que també ho faci l'Incasol en les actuacions que inicia i comença ell sol.

El cinquè punt, senyores i senyors diputats, és també un punt essencial; és a dir, política de sòl residencial orientada a la promoció i construcció d'habitatge social. Significa augmentar el volum d'inversions en l'adquisició i urbanització de sòl residencial. Naturalment, s'acabarà aquest Pla, en començarà després un altre i, per tant, hem de començar a pensar en la continuïtat d'aquest Pla i que no s'acaba tot quan s'acabi aquest Pla i, per tant, hem de tenir una reserva de sòl important.

Això ara, actualment, no s'està fent; i no s'està fent i els en donaré un exemple molt clar. En el pressupost d'enguany, de 1994, les partides destinades a adquisició i urba-

nització de sòl residencial han disminuït al 50%. Per tant, és una qüestió que és indubtable que jo no puc entendre de cap de les maneres; s'ha de corregir, lògicament. S'ha de prioritzar també en el tema del sòl, el mateix que la promoció pública, en el sòl residencial que faci l'Incasol, les actuacions a les grans zones urbanes i també, naturalment, en les actuacions de sòl que impulsi el Govern exectiu en convenis amb altres administracions o amb altres ens públics. I que la venda de sòl propietat de l'Incasol –és a dir, l'Incasol compra, urbanitza i després ven, i a vegades ven a particulars–, doncs, s'adreci únicament i exclusivament a la construcció de protecció oficial, i que obligui a reservar el 25% de les construccions que es facin en el sòl públic que es ven als particulars o a empreses privades, el 25%, doncs, que es destini a règim de lloguer.

Crec, senyores i senyors diputats, que demanar-los a tots vostès el vot favorable de tots aquests punts és, ni més ni menys, afavorir una política d'habitatge que realment satisfaci la demanda i les exigències socials d'aquesta la nostra societat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. No s'han presentat esmenes a aquesta Moció; per conseqüent, passarem al torn d'intervencions dels grups parlamentaris. El senyor Reguant no vol intervenir? Pel Grup Parlamentari Popular, la senyora Montserrat té la paraula.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, ja en els criteris de la seva exposició, quan va fer la interpel·lació, bàsicament vàrem estar d'acord el Grup Popular amb el contingut d'aquesta, i evidentment, avui, en el contingut de la Moció, també, perquè vostè ha fet un resum bàsic d'aquesta Moció amb dos punts substancials, que ha estat, doncs, que aquests cinc punts del contingut de la Moció estan decantats a afavorir els sectors socials més febles i que pugui créixer el volum de l'habitatge, i, evidentment, la creació dels mecanismes de garantia que assegurin un finançament adequat, doncs, a aquests sectors socials més febles, com deia abans. I, evidentment, l'altre punt d'aquest resum que vostè ha fet molt bé és impulsar aquest sector de la construcció que, com molt bé deia vostè, és un motor molt important per a l'economia, evidentment, de Catalunya.

Per tant sàpiga, il·lustre diputat, que el Grup Popular donarem suport a tots cinc punts de la Moció.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Grup d'Iniciativa per Catalunya votarà favorablement aquesta Moció i ho farà en absoluta coherència amb les posicions que ha defensat, tant en la presentació del Pla d'habitatge 92-95 com en les diferents esmenes que als diferents pressupostos de la Generalitat han defensat en aquest Departament.

Jo voldria, per insistir en la mateixa línia que ho ha fet el Grup Socialista, posar de manifest davant el conjunt de diputades i diputats d'aquesta cambra el que a nosaltres ens sembla una contradicció flagrant, i és que de la mateixa memòria del Pla d'habitatge que va presentar la Conselleria es feia un estudi de la demanda i una proposta de distribució amb les diferents tipologies d'habitatges que s'havien de construir, i aquí vostès tenen una contradicció més enllà de qualsevol joc semàntic o qualsevol explicació que es pugui fer aquí, perquè al final la realitat s'acaba imposant.

Què és el que deien vostès a nosaltres, a tot el conjunt de grups de l'oposició? De dir: «De l'anàlisi de la demanda hi ha un 35% de demanda que correspon a famílies per sota dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional; i, per tant, a aquesta demanda corresponen dues possibles tipologies: la promoció pública i el règim especial.» Agafant els percentatges que del conjunt d'actuació en habitatge vostès proposaven, si sumem la promoció directa i el règim especial..., i ens sumava un 21%. Per tant, hi havia un 35% de demanda que se situava en aquesta franja més baixa de la societat i només oferien vostès un 21%. Escoltin, això és quasi..., són quinze punts de diferència, que és més del 50% de l'oferta que vostès feien en relació amb les necessitats. I al cap de dos anys de tirar endavant aquest Pla d'habitatge, què és el que ha passat? Home, aquesta contradicció s'ha evidenciat, s'ha fet palesa, i aquesta és una situació evident que tenim plantejada.

Que vostès ens diguin: «Mirin, des del punt de vista de la reactivació econòmica a nosaltres ens interessava jugar la carta dels habitatges de preu taxat com a element de reactivació, i en aquests moments hi ha hagut una bona resposta social, i des d'aquesta perspectiva, vull dir, nosaltres ens considerem satisfets», nosaltres fins i tot podríem compartir aquesta valoració; podríem fins i tot compartir-la. Però el que és evident és que amb aquell discurs que el president de la Generalitat moltes vegades diu: «És que hi ha un tros de la societat dels que no segueixen», doncs, els que no segueixen són els que objectivament estan quedant marginats de la política d'habitatge, amb independència que hi hagin determinades actuacions, lògicament, focals, puntuals, que intentin abordar tots aquests temes.

En aquella compareixença, el novembre de 92, el llavors conseller, honorable conseller Molins, què ens contestava? Deia: «Mirin, no només a través de promoció pública i del règim especial s'arriba a crear l'habitatge necessari per a aquest segment de població, el que té ingressos per sota de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional.» Deia –ell, el conseller–: «Es necessiten 8.000 habitatges/any; per tant, en el Pla quadriennal són 30.000, en el Pla. 12.500 ja es cobreixen a través dels 8.000 de promoció pública i els 4.500 de règim especial i, per tant, en queden 20.000.» Com aquell que no diu la cosa: 20.0000. I diu, referent a aquest 20.000, diu: «Serà a través del preu taxat als habitatges de segona mà per a gent que guanya menys de dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional, que cobrirem aquesta necessitat.» Això no s'ha donat, això no

ha passat, i en aquests moments –i comparteixo totalment les afirmacions que feia el senyor Oliart– els habitatges de segona mà que no hagin pogut ser comprats, renovats i inclosos en aquesta modalitat de preu taxat, davant del comportament del mercat immobiliari, del nivell de preus i del que significa el preu taxat, avui ja és impossible. Jo dic, i permeti'm, permeti'm també, com molts altres diputats, dir-los, no solament des d'una perspectiva de valoració política, sinó també d'experiència personal, tota vegada, doncs, que ens movem, ja sigui professionalment o ja sigui a través d'altres responsabilitats públiques, també en aquest camp, vull dir, de la construcció de l'habitatge i que també hem intentat, a través dels diferents mecanismes de la Conselleria, incidir en el mercat de segona mà.

I això és així, i si això és així em sembla molt bé que el Pla d'habitatge sigui un instrument de reactivació econòmica, però el Pla d'habitatge és fonamentalment un instrument per intentar corregir els desequilibris que hi han en la nostra societat, i en aquests moments és absolutament prioritari des d'un punt de vista polític, si volem fer una Catalunya més justa, que en aquests moments vostès facin un gir en la seva política, perquè sembla que vostès estan en aquests moments intentant renegociar –tal com es demana aquí– el conveni, però en la direcció diametralment oposada, i és la de demanar l'ampliació de les quotes del preu taxat. Jo penso que, en aquests moments, aquesta Moció arriba en un moment molt oportú per cridar l'atenció a la Conselleria, de dir: «Sí, senyor, renegociïs el conveni, però no en aquesta direcció, sinó en la direcció d'intentar que la promoció pública i el règim especial tinguin un pes més important en el conjunt de les actuacions d'habitatge que es fan a Catalunya.»

Vostès ara ens podran contestar..., i ens agradaria moltíssim que per una vegada i sense que servís de precedent votessin a favor d'una moció que presenta l'oposició, en aquest cas del Grup parlamentari Socialista, però que em suposo que el conjunt d'altres Grups presumiblement hi donarem també suport, perquè realment seria una aportació important per intentar corregir una de les mancances i un dels dèficits més importants que tenim al nostre país.

Segon punt que voldria comentar: on s'han de fer aquestes actuacions? Mirin, en el Pla de l'habitatge vostès tenen una proposta –si m'ho permeten dir– surrealista, perquè agafaven l'habitatge pels segments més necessitats i ho repartien uniformement al conjunt de les comarques, de totes les comarques catalanes, i és evident que la demanda no es produeix d'una manera uniforme, i no és el mateix els problemes que hi ha al Barcelonès, que hi han al Pla de l'Estany, que hi han al Gironès o al Baix Llobregat. I, per tant, aquesta proposta de distribució no se la creuen, no se la poden creure ni vostès mateixos, perquè no resisteix ni tres minuts d'anàlisi mínimament rigorosa per qualsevol paràmetre que vostès vulguin aplicar-hi.

Deixi'm també dir-los «en ares de» ser sincer que jo els voldria felicitar per un aspecte i és que vostès han començat, seriosament, a abordar totes les qüestions de l'habitatge de lloguer, i això també cal dir-ho –cal dir-ho. Jo conec en alguns casos algunes promocions en què vostès plantegen un 50% de lloguer i en això els volem felicitar, perquè almenys no és la postura, o no creiem que sigui la manera d'entendre la política per part d'Iniciativa per Catalunya, de pujar aquí a portar la contrària per sistema; es tracta de dir les coses tal com són i, per tant, si en aquest punt vostès estan fent avenços, a nosaltres tampoc no ens cauen els anells per pujar aquí i dir-ho i felicitar-los. Però això també ens dóna aquesta autoritat moral necessària per dir-los, en altres punts, que no ho estan complint i que les nostres crítiques són des d'una perspectiva de construcció, una crítica que pretén ser constructiva i que ens ha d'ajudar a tirar endavant el conjunt del país.

Per tant, i, en definitiva, fruit de totes aquestes consideracions, nosaltres entenem que aquesta Moció és correcta, que aquesta Moció..., en tot cas si volguessin matisar aquests temes del lloguer possiblement quedaria justificat per part seva, no quedaria justificada la seva oposició, almenys segons el nostre criteri, l'oposició seva en els altres punts, i per tant per congruència política, per coherència amb les posicions defensades, però també per coherència amb el que està passant de veritat –no aquí, sinó a la Catalunya real, que és la dels carrers i les places concrets–, nosaltres donarem el nostre vot a aquesta Moció que presenta el Grup parlamentari Socialista.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria imbuir-me de la credibilitat o de la bona voluntat de creure de què ha fet gala el senyor Oliart, i acaba de fer gala també l'il·lustre diputat senyor Farrés. Costa, de totes maneres, amb la poca experiència parlamentària que un té, de veure que a vegades aquesta disponibilitat tingui més enllà d'un cert estil versallesc, de voler fer penetrar les idees.

Voldríem felicitar el senyor Oliart per la bondat –diria jo–, per la urgència i per l'oportunitat d'aquesta Moció. S'ha dit aquí –i no ho hem pas de repetir– que un dels problemes gravíssims –gravíssims–, no solament de la vella Catalunya, sinó de la jove Catalunya que puja, és aquest que avui toquem aquí. Una Catalunya jove que puja que, ultra les dificultats de trobar feina, ja molt difícil –és el sector més ampli, és l'atur juvenil–, té també el problema de l'habitatge.

Nosaltres creiem que la Moció del senyor Oliart es podria resumir bàsicament en un o dos punts i és sobre això que nosaltres demanaríem al Grup de la majoria, més enllà del que avui pugui passar aquí, una reflexió posterior, perquè ens sembla que el problema és greu.

Se'ls demana i s'insta el Consell Executiu a revisar un conveni, un conveni lliure, no hipotecat, que la Generalitat de Catalunya, que el Govern de la Generalitat de Catalunya

va fer lliurement, va demanar, va confeccionar a mida i que nosaltres entenem que és just a la inversa del que la demanda social necessita.

No direm, no farem demagògia dient que s'ha fet un pla per incentivar pisos per a la classe mitjana alta –no direm això–, però sí que direm –i em sembla que això no és demagògia, afirmar-ho– que s'ha afavorit no precisament els més necessitats.

Per tant, nosaltres des d'unes posicions d'esquerra i sumant-nos a l'oposició generalitzada, per altra banda, amb el suport del Partit Popular, creiem que aquesta Moció hauria de tirar endavant, hauria d'estar considerada positivament.

Nosaltres entenem que aquest 7% s'ha d'invertir; que el preu taxat ha tingut ja un temps. Amb això no compartiríem potser les tesis de l'il·lustre diputat que m'ha precedit, nosaltres ni tan sols consideraríem bondat en aquests dos anys transcorreguts, però tant és, això ja ha passat.

En el que em sembla que ara sí que podem estar tots d'acord és que això ja ha de tenir, ha de sofrir un canvi, un canvi important en benefici del poble que nosaltres representem i, per a la gent d'esquerres, en benefici d'aquest poble que realment poques vegades es troba representat en les accions de govern.

Per això nosaltres creiem que la bondat d'aquesta Moció, la urgència i l'oportunitat bàsicament es reuneixen en tres capítols, que nosaltres, a tots tres, hi donem el suport incondicional.

Primer, fer créixer el volum i la qualitat d'habitatge en un país com Catalunya, que en té una mancança greu i esdevé primer problema social.

Segon, créixer el nombre de beneficiaris que en surten, d'aquest Pla, per a la gent més necessitada, per a les classes que en tenen més urgència, per a aquells que no tenen ni els primers diners. Aquesta és l'obligació d'un govern, que és reequilibrar i donar, justament, suport a aquells que pels seus propis mitjans, en una societat de lliure comerç, no hi poden accedir.

I tercer –que ja havia estat sempre un posicionament d'Esquerra Republicana i compartit, em fa l'efecte, per la majoria de l'oposició–, que és augmentar els pisos de lloguer. El seu pla sembla que ja apunta cap aquí, de totes maneres la Moció quantifica coses que nosaltres volem donar-hi expressament suport.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Capdeferro.

El Sr. CAPDEFERRO: Gràcies, senyor president. Intentaré contestar els punts d'aquesta Moció presentada.

Respecte al primer punt, en el qual es demana que es constati que el Pla d'habitatge a Catalunya presenta greus disfuncions, he de dir que Catalunya és la comunitat autònoma que més s'ajusta al grau de compliment dels objectius programats per al Pla 92-95, bienni 92-93.

Prova d'això és que el novembre, a Sant Sebastià, a la Conferència Sectorial d'Habitatge, es varen assignar complements de «cupos» per al 93-95 en funció del grau de compliment del programa inicial.

Catalunya va tenir l'increment més elevat: de 35.000 habitatges possibles per tot l'Estat, ens en varen assignar 6.000. El Pla en conjunt és veritat que ha quedat curt i als anys 92 i 93 s'han superat les previsions globals de finançament i ha calgut redistribuir els fons restants i previsiblement caldrà escurçar la durada del Pla. Potser sí que hi ha disfuncions en el Pla, però no creiem que siguin motivades per la situació a Catalunya. Sembla que això és només una opinió del senyor diputat que ha presentat la Moció.

L'apartat número 2 insta el Consell Executiu a revisar el conveni subscrit amb el MOPTMA, a fi de reduir el nombre d'ajuts destinats a la modalitat de preu taxat –en això sembla que han coincidit molts dels que han pres la paraula– i incrementant els destinats bàsicament a règim general i especial.

Respecte a aquest punt he de dir que fa un any que diem que és absurd revisar el conveni 92-95, perquè el Pla s'haurà d'acabar l'any 94, senzillament per falta de dotacions. El que cal és dissenyar el Pla 95-98, la renegociació del pla vell arribaria, ben segur, al terme de la seva vigència.

Respecte a la distribució entre els diversos tipus d'ajuts, cal tenir en compte que cada un dels règims representa un grau semblant d'ajut per als ciutadans a diversos nivells. De moment no hi ha signes de saturació de demanda en cap d'aquests règims.

Però hi ha una altra cosa, el preu taxat està servint molt al mercat d'habitatge usat de segona mà –tal com també alguns il·lustres diputats han reconegut–, i està fent un paper importantíssim en l'adquisició d'habitatges per persones de baixes rendes. Precisament el preu taxat que comporta una ajuda directa al comprador va ser una proposta del Govern de la Generalitat i la identificació del règim de preu taxat amb protecció als més benestants és absolutament demagògica. Un repàs a les estadístiques del Pla ho deixa ben clar i palès.

Per altra banda, per aconseguir més habitatges de protecció oficial, no calen revisions del Pla, només cal ajustar els preus i les condicions de venda vigents segons el Pla actual. La reacció dels promotors privats i l'impuls al sector de la construcció –tan demanat– serien automàtics.

Quant al règim especial pensat per a promotors públics, l'Incasol ha hagut d'ampliar les seves previsions d'actuació per tal d'absorbir el «cupo» existent, perquè pocs altres promotors públics han sortit al mercat.

Respecte al punt 3, en el qual s'insta el Consell Executiu a incentivar la promoció i construcció d'habitatges mitjançant l'oferta de sòl públic i creació d'aquells mecanismes de garantia, hem de dir que, respecte a la política de sòl, només hem de fer esment que tot el sòl que urbanitza l'Incasol és amb destinació a construir habitatges protegits i es ven al preu màxim del 15% del preu de repercussió, segons és norma.

La creació de mecanismes de garantia és un tema ja debatut –el vàrem debatre aquí no fa massa temps– i no crec

que avui acabés diferentment de com va acabar en aquells moments. Vull només recordar que la implantació d'aquest fons de garantia en aquests moments està en mans del Govern de l'Estat.

A l'apartat quatre s'insta el Consell Executiu a incrementar el Programa de promoció pública i a destinar el 40% dels habitatges de cada actuació a lloguer. El Pla 92-95 preveu únicament dos mil habitatges de promoció pública per any, equivalents al 10% de les necessitats estimades d'habitatge a Catalunya.

És possible que altres models ideològics vulguin eliminar la iniciativa privada, però no és aquest el model de Convergència i Unió. El nostre model passa més pels ajuts indirectes i preferentment a l'usuari de l'habitatge, preu taxat independentment del promotor.

Respecte al 40% de règim de lloguer, hem de tenir en compte el còmput global i no promoció a promoció, tal com sembla demanar-se en la Moció. Molts promotors públics –ajuntaments, sindicats– no volen entrar en el camp del lloguer i això dificulta aconseguir aquest objectiu, que per altra banda ja tenim voluntat d'aconseguir. Esperem que la LAU –ara que encara podem esperar-ho gairebé tot, d'aquesta– signifiqui una franca millora també a les expectatives d'aquest sector.

En tots els anuncis d'adjudicació de parcel·les es diu que l'oferta... Perdó, m'havia descuidat de remarcar quins eren els punts, en el punt cinquè, quina era la petició que es feia i era que s'orientés la política de sòl quant a satisfer la necessitat d'habitatge social, i tenia tres apartats.

L'apartat a) demanava augmentar el volum de les inversions amb adquisició i urbanització de sòl. Respecte a aquest punt he de dir que tot el sòl que prepara l'Incasol pot ser destinat a habitatge de protecció oficial i en tots els anuncis d'adjudicació de parcel·les es diu –tal com he comentat fa uns minuts– que el preu no superarà el 15% de repercussió. Estem acomplint el Programa i els pressupostos aprovats; estem, com en altres coses, davant del problema de l'administració de recursos escassos.

A l'apartat b) es demana que les actuacions públiques i privades siguin localitzades a les grans zones urbanes. I aquí sí que he de dir que nosaltres estem urbanitzant sòl allà on fa falta. Quin és el municipi on no fa falta l'actuació que s'hi ha fet? No tenim cap notícia de municipis on no sigui justificada i ben acceptada l'actuació que s'hi ha fet o s'hi està fent. No sols les grans zones urbanes tenen problemes d'habitatge, i això em sembla que és una consideració en la qual tots hauríem d'estar d'acord.

Finalment, en l'apartat c) diu que cal condicionar la venda del sòl residencial perquè sigui destinat per a la construcció d'habitatges de protecció oficial i que el 25% siguin destinats a lloguer. Els habitatges protegits són tots necessaris segons la demanda que hi ha i, per tant, tot el sòl es posa a disposició del promotor amb aquesta finalitat; es reserva el 50% a les cooperatives. I he de dir que, actualment, des de fa un parell de mesos, per acord del Consell d'Administració de l'Incasol, quan una parcel·la té més d'un postor, es dóna prioritat al que proposa fer-hi habitatges de lloguer. Em sembla que això està en la línia que abans el senyor Farrés demanava. Agraeixo la felicitació que sobre aquest apartat, doncs, se'ns ha fet des d'aquí.

Per fomentar el règim especial, tenim en estudi un projecte de decret actualment en tràmit d'informació institucional per subvencionar el cost de projectes i direccions d'obra per part de la Generalitat de Catalunya. Això representarà un 8% del cost de l'obra a afegir a les ajudes que existeixen. És a dir, si el sòl es ven a un preu no superior al 15%, si el 8% dels projectes podrà ser subvencionat aviat, tal com esperem, si el 10% de preu de venda el mòdul el podrà obtenir el comprador per mitjà d'una subvenció i el 85% en forma de crèdit al 5% durant 20 anys –i naixerà amb el promotor– és possible que no calgui prendre més mesures per obtenir l'interès de promotors i compradors.

És amb la convicció que la direcció que ha definit el Govern de la Generalitat és la correcta que votarem negativament tots els punts exposats en aquesta Moció.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Capdeferro. Passem a la votació.

Senyores diputades i senyors diputats que estiguin d'acord amb el text de la Moció, es volen posar dempeus?

Les i els que no hi estiguin d'acord?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 31 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus a Catalunya

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpel·lació sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, defensaré aquesta Moció subsegüent a la interpel·lació que vàrem formular sobre l'aplicació dels fons comunitaris europeus, tant els fons estructurals com els fons de cohesió, a Catalunya, tot començant recordant quelcom que vàrem dir en la nostra passada intervenció i que crec que és bo de reiterar-ho perquè tots plegats siguem conscients que estem parlant de quantitats, d'instruments molt importants.

Els fons comunitaris europeus de caràcter estructural en relació amb els objectius 2, 3, 4 i 5b, pugen, per al conjunt de l'Estat, més de 600.000 milions de pessetes. No tenim en compte, naturalment, els fons destinats a l'objectiu primer, perquè aquests no afecten Catalunya, però cal dir, també, que els fons de cohesió per al conjunt de l'Estat comporten, per al quinquenni –estem parlant sempre del quinquenni 94-

99– 1.200.000 milions de pessetes. Per tant, vol dir que aquests fons, que ara tractarem aquí –hi insisteixo, per al conjunt de l'Estat–, arriben a la vora dels 2 bilions de pessetes per a aquest període. Per tant, és una qüestió prou important perquè, certament, s'apliqui el que marquen els reglaments d'aquests fons que van ser modificats a partir del juliol de l'any passat, perquè s'apliquin també els principis que recull el Tractat de Maastricht, i, pel que fa referència als fons de cohesió, que no tenen establert encara un reglament, sí que s'apliquin, des del nostre punt de vista, aquests criteris que sí que estan establerts en els tractats de la Unió Europea.

Per tant, aquests cinc punts comencen per demanar aquesta aplicació a Catalunya d'aquests principis; principis que vull recordar que, a part d'aconseguir el desenvolupament social i econòmic, sobretot, d'aquelles regions d'Europa més endarrerides però alhora també aquelles que estan en situació de declivi industrial, de lluitar contra l'atur de llarga durada, contra l'atur juvenil, contra les dificultats per a la readaptació professional d'aquelles persones que han quedat fora del treball i que, per la modificació de les condicions tècniques que es produeixen d'una manera accelerada, es troben amb aquestes dificultats, també l'objectiu de millorar les estructures agrícoles i de la pesca d'Europa i, sobretot –hi insisteixo–, de les zones més desenvolupades.

Cal recordar que els principis que han d'informar l'aplicació dels fons són, per una part, l'addicionalitat –és a dir, que sempre han d'anar acompanyats de les actuacions dels governs–, són també la participació dels agents socials, dels poders locals, dels poders regionals, naturalment; són també el principi del desenvolupament sostenible i de la protecció del medi ambient. I, per tant, cal, a l'hora d'establir les prioritats, a l'hora d'establir els programes, a l'hora d'establir els projectes, a l'hora de portar-los a la pràctica, a l'hora de valorar els seus resultats, cal tenir presents tots aquests principis, cal materialtizar-los i això és el que pretenem nosaltres en la nostra Moció.

El punt primer –per entrar ja concretament en el seu redactat– el que pretén és que el Consell Executiu garanteixi els mecanismes d'informació, participació i control de la mateixa Generalitat, de les institucions del poder local, dels agents econòmics i socials –com deia– en l'elaboració, execució i valoració dels plans per a l'aplicació dels fons estructurals europeus, assegurant la transparència de tot el procés. No insistiré, no insistiré que el que aquí pretenem és ni més ni menys que materialitzar aquests principis, el principi de subsidiarietat, recollit en el Tractat europeu, i, a més a més, els principis establerts d'una manera molt més concreta en el reglament-marc, que és el reglament base per a tots els fons comunitaris.

Nosaltres pretenem també, en el punt segon, que el Consell Executiu porti a terme les actuacions necessàries davant del Govern central per aconseguir l'aplicació regionalitzada dels fons de cohesió europeus amb la participació dels ens locals en l'àmbit de les seves competències. Aquí hem de dir que hi ha un criteri per part del Govern central, que s'ha expressat molt clarament fins i tot amb una polèmica epistolar establerta en els mitjans de comunicació entre la senyora Narbona i el conseller de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya, que el Govern central parteix de la convicció que els fons de cohesió són per compensar els dèficits d'aquest Govern, del nostre Govern central, i que, per tant, s'han d'aplicar, es poden aplicar pel Govern central per a actuacions exclusives i pròpies d'aquest Govern.

Nosaltres pensem que, sobretot tenint en compte que els objectius dels fons de cohesió són bàsicament les infraestructures de transport i el medi ambient –infraestructures de transport que s'han de portar a terme respectant aquest principi del medi ambient i del desenvolupament sostenible–, no té sentit que la Generalitat de Catalunya, que té competències plenes en medi ambient i competències compartides en infraestructures, no participi, efectivament, en aquest procés. No vol dir que no hi hagi de participar el Govern central, pero la Generalitat ha de participar en els seus propis projectes en aquests àmbits. Però, és clar, hi han de participar també els governs locals. I això és una qüestió que se n'oblida la senyora Narbona i se n'oblida el conseller de Medi Ambient.

Jo m'he repassat tots aquests debats i, naturalment, això no apareix; és a dir, hi ha una disputa, de dir: no, no, això ens correspon a nosaltres, o ens correspon a nosaltres i nosaltres pensem que això s'ha de fer amb la participació dels governs dits, en terminologia europea, regionals; és a dir, la Generalitat de Catalunya, però també amb la presència i participació dels ajuntaments, que tenen competències i tenen obligacions, especialment en medi ambient.

El tercer punt ja no tracta únicament d'aquestes facultats, sinó que pretén assenyalar que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha de programar, ha de preveure quines són aquestes actuacions que s'han de dur a terme amb aquests fons, amb la participació dels agents locals, i els ha de destinar a complir els objectius de protecció del medi ambient i desenvolupament sostenible, que són els objectius marcats clarament per la Unió Europea. Nosaltres pensem que a Catalunya s'han de destinar prioritàriament, que no exclusivament, a l'execució del Pla de residus i al desenvolupament efectiu del Pla d'espais d'interès natural.

Hi ha una altra qüestió que ens sembla molt important i que per part del Consell Executiu s'ha d'impulsar. Sabem que això no està exclusivament a la mà del Consell Executiu; però sí que s'ha d'impulsar la coordinació dels diferents projectes, perquè sabem que hi ha els fons estructurals, fons estructurals que uns tenen un caràter d'incidència local, altres els podríem anomenar transversals –com són els 3 i el 4–, que són de caràcter més personal que no territorial; hi ha els fons agrícoles; hi ha, alhora, els fons de cohesió. I, per tant, cal una coordinació en aquestes diferents actuacions. Hi insisteixo: coordinació que no pot fer exclusivament el Govern de la Generalitat –i en sóc plenament conscient–, però sí que pensem nosaltres que l'ha d'impulsar, aquesta coordinació. El Govern de la Generalitat ha d'impulsar que aquests projectes tinguin la màxima rendibilitat social, econòmica i política a Catalunya.

Finalment, nosaltres pensem que el Parlament de Catalunya ha de jugar un paper important i, per poder jugar el paper que li correspon, és imprescindible que estigui degudament informat. Per això, amb independència de les actuacions que portem a terme els diferents diputats en el si de la Comissió, també, per tenir coneixement de tot aquest procés d'una manera permanent, cal establir amb claredat l'obligació del Consell Executiu d'informar la comissió corresponent, la Comissió de seguiment del Parlament de Catalunya de tot el desenvolupament d'aquests processos en relació amb els fons estructurals i els fons de cohesió europeus.

Aquests són, per tant, els cinc punts de la nostra Moció, que nosaltres sotmetem a aquest Ple i per als quals demanem, com és obvi, la votació favorable en el seu moment.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats, senyor conseller per la seva presència, i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Han presentat esmenes a aquesta Moció el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Socialista.

En primer lloc, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Senyor Joan Giménez té la paraula.

El Sr. GIMÉNEZ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en primer lloc, m'ha agradat escoltar el senyor Fuentes perquè, doncs, en línies generals –i no per dir-ho així de forma genèrica– coincidim en gairebé tots els plantejaments que ha exposat aquí, sobretot pel que fa referència als principis que inspiren, doncs, tot el tema dels fons estructurals; en definitiva, principis que inspiren, perdó, el procés d'integració i el procés, el mateix procés de construcció de la Unió Europea.

De tota manera, també m'agradaria dir que... Perdó, senyor president; faré en un mateix torn la...

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, el posicionament i la defensa de les esmenes.

El Sr. GIMÉNEZ: M'agradaria dir que hauríem de coincidir tots els que estem avui aquí que en el tràmit d'aquesta Moció se'ns plantegen, com a mínim o principalment, dues qüestions de gran importància i que sens dubte tornarem a debatre, d'una o altra manera, sempre de forma intensa. D'una banda, el mateix objecte de la Moció –si més no, per nosaltres, nacionalistes–, que és, creiem, la millora progressiva i global de la participació del Govern de Catalunya en la gestió dels projectes d'aplicació dels fons estructurals europeus i, en la mesura de la possibilitat o de les possibilitats, dels fons de cohesió. I una altra, la qüestió sempre present històricament sobre el municipalisme i el seu paper en la construcció europea.

Fixin-se que no parlo del paper dels ens locals, sinó d'una posició política o d'una determinada estratègia. Evidentment, podem parlar de tot, però no podem resoldre avui i aquí ni la qüestió del municipalisme, ni la del paper dels ens locals d'una manera genèrica. En realitat, en el fons d'aquestes qüestions hi ha el que de fet aquí i ara hauríem d'ajudar d'alguna manera a decidir: quina és la mena d'Europa que volem col·laborar a construir i quin paper correspon a Catalunya com a fet nacional. No és, doncs –com deia–, una mena de discussió tècnica regions/municipis en clau europea. Creiem que, tot i les circumstàncies, Europa és un espai, un àmbit on exercir la nostra sobirania, on fer realitat la nostra recuperació nacional. I creiem també que el nostre fet nacional i la Generalitat que el representa com a expressió del govern del poble incorporen indissolublement tots els municipis i comarques, tots els ens locals.

És per tot això que pensem que ni és la diagnosi correcta ni cal ara parlar en el nivell que ho fa la Moció de la participació dels ens locals. Aquestes posicions el que fan és, d'alguna manera, afavorir el manteniment de posicions estatalistes contràries a una veritable unió política europea. No crec que sigui gens bo complicar un debat de per si ja difícil amb exigències i desconfiances que poden ser el pa d'avui i la gana de demà.

Entrant en matèria reglamentària, hem de manifestar, en primer lloc, que la distribució de competències existent fa que les propostes primera i quarta de la Moció no veiem que puguin ser assumides d'una manera directa pel Govern de la Generalitat. Són bàsicament accions que ha de dur a terme la Comissió de la Unió Europea, tot i que –també és veritat– coincidim amb una certa necessitat –dic «certa» en relació amb la manera d'aplicar-ho–, una certa necessitat d'aquestes mesures i ens consta, estem segurs que el Govern de Catalunya ja hi treballa, en aquesta línia; en aquesta línia, doncs, en aquesta coincidència amb la necessitat que vostè ha expressat abans.

Però, de totes maneres, doncs, no podem votar favorablement aquests punts. Primer, perquè és una qüestió que competeix a la Comissió Europea, i segon, perquè pensem que la part que ens pertoca a la Generalitat de Catalunya està plenament assumida i, de fet, s'està fent. Més avant li indicaré un cas concret on es pot veure de forma molt general com això és així. Per tant, anunciar el vot contrari als mencionats punts primer i quart.

A la resta dels punts hem presentat esmenes en el sentit assenyalat abans de no complicar la negociació global per obtenir en termes europeus una regionalització que permeti a Catalunya, d'una banda, participar actívament i de forma directa en l'aplicació dels fons europeus i, d'altra banda, avançar cap a una unió política respectuosa amb el nostre fet nacional. Insisteixo que els ens locals són, sens dubte, part del nostre autogovern i, per tant, coparticipants en tot moment del procés de construcció europea i de l'aplicació, en aquest moment, doncs, dels fons estructurals i els fons de cohesió i de qualsevol altra acció que condueixi a aquesta construcció europea.

El Govern de Catalunya té en compte els ens locals i –com ja va dir el conseller Alavedra en el tràmit de la interpel·lació– s'està fent una tasca molt important de formació, informació i coordinació amb la participació dels departaments d'Economia, de Treball, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, l'Escola d'Administració Pública, el Patronat Català Pro Europa i l'específic Europa Servei Local. El problema

–perdonin la insistència– és l'actual grau de presència i participació del Govern de Catalunya i la mateixa consideració de la Generalitat com a institució política nacional en el marc de la Unió Europea. Com ja li he dit abans –li he dit que em referia a un cas concret–, jo li puc parlar del desenvolupament a la comarca de la Terra Alta, a la qual pertanyo, d'un programa de la Comunitat Europea, de la Unió Europea, el Programa Líder, i en aquest programa, qui realment ha participat, qui realment ha pres les decisions, qui realment ha tingut les relacions ha sigut, lògicament, el Consell Comarcal i els ajuntaments de la comarca, amb la col·laboració lògica del Govern de la Generalitat i amb la col·laboració també –tot s'ha de dir– positiva del Govern central en un paper que nosaltres pensem que no li pertocaria fer en aquests moments en què ens trobem.

Ja que estem parlant del Govern de Madrid, també m'he de referir jo al tema del fons de cohesió. Amb la nostra esmena suprimim les referències concretes, preferint el marc general –que també vostè ha mencionat– de la protecció del medi ambient i el desenvolupament sostenible sense obviar tota la qüestió de les infraestructures. Si de cas, repetir, doncs, una mica la crítica a la presència excessiva del Govern de Madrid també en el cas del fons de cohesió, encara amb més raó o amb menys possibilitats d'oposició per part nostra perquè –com bé també ha dit– es tracta d'un fons que encara no està regulat reglamentàriament i en què nosaltres pensem, coincidim també amb vostè que qui hauria de rebre, de participar en la gestió d'aquesta quantitat, la que ens toqui, del fons de cohesió hauria de ser, doncs, la institució, l'administració –millor dit– que tingui competències en medi ambient, lògicament. I doncs, el preocupant és que el mateix ministre Borrell afirmi que Catalunya, doncs, no pot participar directament dels diners del fons de cohesió. Realment, hem de coincidir, però a la inversa, amb un dels titulars d'aquests articles que vostè mencionava i hem de dir que, realment, ens trobem, des de la nostra posició, amb un cas d'apropiació indeguda dels diners del fons de cohesió per part de l'Administració central.

En el punt cinquè, senzillament, amb la nostra esmena el que hem fet és racionalitzar el tràmit que vostès demanen i demanem a l'esmena, doncs, que el debat de tota la qüestió d'aplicació dels fons que estem discutint es faci un cop l'any, i no podem oblidar, també, en parlar d'això, doncs, que hi han altres tràmits, com el que ara mateix estem aquí celebrant, que poden permetre a vostès i a tots nosaltres, doncs, incidir, preguntar, proposar el que sigui al voltant d'aquest tema o altres referents a la construcció europea.

En concret, per acabar, en definitiva, demanar al Grup que ha proposat la Moció i als altres grups de la cambra –sé que el Grup Socialista té presentades unes esmenes–, demanar en primer lloc al Grup que ha presentat la Moció que accepti les esmenes des del punt de vista que li he dit, que crec que ara mateix per Catalunya l'important és aclarir, poder participar en la construcció europea i en l'aplicació d'aquests fons que la fan possible d'una manera directa. Penso que vostès no estan gens lluny, al contrari, que estan, em sembla, en la mateixa posició, i que tinguin, doncs, la bondat de confiar... Jo he donat un exemple: suposo que si hem de començar a parlar de coordinació en termes molt amplis, doncs, potser trobaríem alguna mena de discrepància, però... Jo li he ficat l'exemple de la Terra Alta: realment, la participació dels ens locals en aquest cas ha estat, doncs, la més important. Són ells qui han dissenyat els projectes; són ells qui han decidit les inversions; són ells qui han anat a buscar els diners en el sentit, també, que deia de la necessitat que aportin diners altres administracions i, en definitiva, es demostra que els ens locals, per part de la Generalitat de Catalunya, es respecta totalment. D'una altra banda, no podria ser diferent perquè ja he dit que els ajuntaments, els consells comarcals, els ens locals, en definitiva, són part de Catalunya, són part de la Generalitat com a institució política.

Demanar, doncs –si pot ser–, que acceptin aquestes esmenes. Sé que hi ha algun altre grup de la cambra que també seguiria, doncs, acceptaria aquesta..., com queden els punts a l'hora de votar, i si no és possible, doncs, reclamar que en un futur poguéssim arribar, sobretot en els temes més generals de construcció europea, a un consens que, de totes totes, crec necessari.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Giménez. Pel Grup Socialista i per defensar les esmenes presentades pel seu Grup i per posicionar-se, té la paraula el diputat senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, potser, agrair també l'assistència i presència del conseller Alavedra. Això vol dir, concretament, que a aquests fons estructurals s'hi dóna molta importància per part del Govern de la Generalitat i això, en definitiva, crec que ens ha de satisfer a tots plegats. Crec que és important aquest detall.

Seré breu perquè, en definitiva, el Grup Socialista està d'acord amb aquesta Moció; crec que s'havia de presentar i crec que s'ha de felicitar el diputat Roc Fuentes d'haver fet aquesta iniciativa i també, concretament, la defensa que ell ha fet.

Nosaltres el que sí que hem presentat són dues esmenes. Una, concretament, és d'addició d'un concepte que crec que és molt important, el concepte de «subsidiarietat», i l'altra de posar-hi un nou punt que creiem que és necessari, i més degut a uns esdeveniments que van succeir, doncs, a finals de l'any passat.

La primera part és afegir, concretament en el punt 2, un començament que digués «d'acord amb el principi de subsidiarietat». I això ho diem perquè s'ha parlat abans –ho ha dit ja..., ho ha dit el diputat Giménez– que no hi ha d'haver cap mena de desconfiança entre els ajuntaments i la Generalitat. Nosaltres creiem que no hi hauria de ser, però realment hi és, i això només falta que veiem el que diuen, fins i tot, les associacions municipalistes, el que surt contínuament de les picabaralles que hi poden haver entre diferents departa-

ments –no tots– de la Generalitat i molts ajuntaments, i crec que això, en definitiva, ens ha de fer plantejar que el sistema o el model d'Estat no ha de ser un model d'Estat jacobí, que estava centralitzat a Madrid, per fer un altre model d'Estat jacobí centralitzat, concretament, a Barcelona. Crec que la nostra..., hem d'anar molt més enllà; crec que això hauria de ser una cosa que hauríem de començar a superar i creiem que hi hauria d'haver una certa permeabilitat de les administracions. És molt important que els fons estructurals arribin a Madrid; és molt important que aquests fons estructurals arribin a Barcelona, però és molt important que aquests fons estructurals quan arribin a Barcelona, també Barcelona sigui permeable, no sigui impermeable; és a dir, arribi a cada un dels nostres ajuntaments i arribi al lloc on realment es pot decidir.

Jo i el nostre Grup sempre hem dit moltes vegades que a un ciutadà català li és molt fàcil parlar amb el seu alcalde, el seu alcalde és conscient dels seus problemes; a un ciutadà català li és molt més difícil parlar amb el president de la Generalitat i, per entendre'ns, és pràcticament impossible parlar amb el president de l'Estat. Creiem que, en aquest cas, és important, doncs, aquesta subsidiarietat, és important aquesta permeabilitat i per això nosaltres aquí hi volem fer concretament aquest afegitó al començament del punt 2.

Respecte al que demanem d'afegir un altre punt, que aquest punt, en definitiva, el que intenta és demanar que hi hagi, que es convidi directament els ajuntaments per saber realment què poden demanar, realment quina pot ser la seva aportació i que hi hagi, realment, la coordinació i la descentralització que també demana la Constitució.

Això ho diem perquè uns fets recents, concretament les jornades que hi van haver a Llívia, concretament, que les va fer el Comissionat per a Afers Exteriors de la Generalitat, es van convidar només persones i institucions d'un determinat grup polític, principalment. Crec que això no és bo; jo crec que Catalunya som tots plegats i som tots plegats per la senzilla raó que els ciutadans de Catalunya voten unes persones o unes altres en funció que els tinguin més o menys confiança. És a dir, que es facin un seguit d'unes reunions a Llívia per parlar dels fons estructurals i que només s'hi convidi, pràcticament, gent d'una sola tendència política, fins i tot no convidant l'Alcalde, concretament, de Puigcerdà, que és la capital d'aquella comarca, crec que això no és anar per bon camí, crec que això és encara anar molt més enllà d'aquesta desconfiança vers els ajuntaments que, en definitiva, crec que haurien d'evitar-ho.

I després també, en definitiva, mostrar una vegada més, també, la nostra perplexitat davant d'aquesta reiterada tossuderia de procurar que no es parli massa d'ajuntaments, ni es parli massa d'ens locals. Crec que això no és bo; crec que és important que amb les idees de subsidiarietat els ciutadans puguin transportar, puguin portar les seves inquietuds a les seves autoritats més immediates, perquè elles realment els puguin donar solució. Per això també volem dir que de la manera que estan plantejades les esmenes, concretament, del Grup de Convergència i Unió, del Grup de la majoria, posa una vegada més la desconfiança envers els ens locals, no solament els ajuntaments sinó els consells comarcals, i creiem que això no és bo perquè, en definitiva, el que fa és perpetuar un altre model d'Estat –com he dit al principi– de tipus jacobí en què potser sí que hem aconseguit passar el poder, una part del poder de Madrid a Barcelona, però crec que hem d'anar molt més enllà i aquest poder i aquests fons europeus haurien d'arribar a tots i cada un dels nostres pobles.

Gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat el text de la Moció. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula el diputat Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, a l'Acta Única es recull el principi de cohesió econòmica i social dins d'Europa, per tal de reduir diferències econòmiques i socials existents a la comunitat; i també per tal d'harmonitzar els sistemes socials dels diferents estats.

Des del Tractat de Maastricht, de desembre de 1991, en el seus articles 130, apartats a), b) i c), es defineixen els objectius de la cohesió econòmica i social: desenvolupament harmònic del conjunt de la comunitat i reducció de les diferències entre les diverses regions, així com de l'endarreriment de les regions menys afavorides. Es determinen també els mitjans per a complir aquests objectius que són: coordinació de polítiques econòmiques dels estats membres, desenvolupament de polítiques comunes i de mercat interior. Es consagra el Fons europeu de desenvolupament regional, en el Tractat, i se'n defineixen les següents funcions: correcció dels principals desequilibris regionals dins la comunitat, mitjançant la participació en el desenvolupament i l'ajustament estructural de les regions menys afavorides i en la reconversió de les regions industrials en declivi.

L'eix clau en relació amb els fons de cohesió va quedar clar en la substanciació de la interpel·lació que és la participació de la Generalitat en aquests fons per tal d'aconseguir-ne una part important per a infraestructures i per a medi ambient.

Va quedar clar, també, que és necessària la intensificació de la informació i la coordinació i participació amb els ajuntaments; és a dir, de les tres administracions que participen dels fons estructurals.

Tot i que Catalunya té uns nivells de desenvolupament no gaire inferiors a la mitjana europea i, per tant, els avantatges d'integrar-nos a Europa es situen més a aconseguir la competitivitat i desenvolupament dels nostres sectors productius i en l'obertura de nous mercats –mercats que s'han d'obrir en un marc internacional, complex i canviant, de globalització de l'economia i dels mateixos mercats– que no pas en els ajuts comunitaris; és per tot això que, evidentment, és imprescindible que sapiguem aprofitar aquests fons comunitaris europeus, perquè puguin quedar a Catalunya.

El Grup Parlamentari Popular està completament d'acord que cal impulsar la coordinació entre els diferents projectes

per a l'aplicació dels fons estructurals europeus i d'adequació; i que la Comissió de Seguiment del Procés d'Integració de Catalunya a la Comunitat Europea estigui puntualment i a bastament informada de l'aplicació d'aquest fons.

Donarem, doncs, el nostre vot favorable a aquesta Moció i, encara que no hagi comentat els punts 1, 2 i 3, que ja han set a bastament comentats per altres grups parlamentaris, evidentment, també, donarem suport a aquests tres punts.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El senyor Reguant vol fixar posició?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Permeti'm que m'excusi perquè sé que abans m'ha donat la paraula i no era jo a l'hemicicle, i ara hi he entrat de manera que no ha estat notòria i vostè no m'ha pogut veure, per això no me l'ha donat abans. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: I, a més, com que té una ubicació oscil·lant en la cambra, encara dificulta més...

El Sr. REGUANT: Relativament oscil·lant, senyor president, relativament... Sí, senyor president, gràcies.

Només per dir que daré suport a la Moció del senyor Roc Fuentes perquè la seva intervenció jo crec que és difícilment contestable en negatiu, perquè ell dóna suport als cinc punts de la seva Moció en tres conceptes. El primer és el de la transparència que tot el procés reclama; la transparència. El segon punt reclama el principi de subsidiaritat; és a dir, li sembla que els ens locals han d'estar presents de manera relativament sobirana en funció de les competències de les parts. I aquests dos punts els remata sol·licitant la racionalització de tot el procés, vol dir l'optimització de tot aquest procés. És a dir, que des de l'Estat es doni l'autonomia a la Generalitat d'aquells fons que li corresponen i que, pel principi de subsidiaritat, aquests vagin a parar als ens locals, que és el que, en definitiva, reclama.

Per aquests tres motius, per la transparència del procés, pel principi de subsidiaritat i per la racionalització de cara a l'optimització d'aquests recursos, és per això que jo li dono entusiastament el meu vot. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. El senyor Morera, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Ara sí, dir que el tema que ens porta avui, que és l'aplicació a Catalunya dels fons europeus, malgrat que s'entén importantíssim, curiosament, pel que fa almenys a aquesta legislatura, aquí al Ple s'ha tractat en poquíssimes ocasions. Una altra cosa és que en comissions n'haguem pogut parlar, no?, però, en tot cas, constatar aquest fet i que aquest és un tema importantíssim perquè estem com estem, en plenes dificultats financeres de les administracions públiques –en aquest cas, l'autonòmica i la local–, l'aparició dels fons europeus és com aigua de maig, per entendre'ns. I això, la veritat és que s'ha de tenir molt en compte.

Al nostre país, aquí, a Catalunya, l'aprofitament de les potencialitats dels fons europeus ha anat, podríem dir, *in crescendo*. Va començar uns anys per part de la Generalitat i algun ajuntament pioner, per cert, en aquest tema; ha anat augmentat i ara podríem dir que estem a uns bons nivells, el que passa és que encara tenim certes dificultats que, en tot cas, en parlaré després, no?

Bé, per Esquerra Republicana, ja avançar que votarem tots i cada un dels punts presentats per la Moció d'Iniciativa per Catalunya perquè veiem i entenem que han sabut tocar tots aquells aspectes que encara no s'havien acabat de resoldre, en tot cas, aquells punts que a casa nostra hi hem de fer especial incidència.

Per Esquerra Republicana, pel que fa als fons europeus i la seva aplicació a Catalunya, hi ha un tema cabdal que fins fa relativament poc no s'havia tocat o, en tot cas, no s'hi havia parat l'atenció que era de desitjar. Això és la informació, i bàsicament la informació per a les administracions locals i, en concret, per als municipis.

És per això que saludem amb especial interès l'aparició d'un nou servei, d'una nova informació que sorgeix a partir d'un acord entre la Direcció General d'Administració Local i el Patronat Català Pro Europa, que es dirà Europa Servei Local, i que entenem que podrà servir per apropar encara més els fons i les potencialitats dels fons als ajuntaments.

Hi ha una altra qüestió que també s'ha plantejat aquí, a part dels fons estructurals, hi ha la qüestió dels fons de cohesió. Bé, des d'Esquerra Republicana dir que també contemplem amb molt d'interès aquesta polèmica sorgida entre el Departament de Medi Ambient i el Ministeri d'Obres Públiques, que no fa altra cosa que, en aquest cas, en l'àmbit dels fons europeus, mostrar la tendència centralista de Madrid, malgrat el temps d'autonomia que portem.

Sigui com sigui, en definitiva, i com ja he anunciat abans, votarem cada un dels punts, i felicitar, això sí, el Grup d'Iniciativa per Catalunya perquè creiem que la Moció, i la mateixa interpel·lació ha donat peu a tractar amb profunditat aquest tema aquí al Parlament, cosa que fins fa poc no s'havia fet.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. I ara, senyor Fuentes, per pronunciar-se únicament i exclusiva sobre les esmenes presentades.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Únicament i exclusiva, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, les esmenes presentades.

Convergència i Unió ens ha presentat tres esmenes. La primera esmena, al punt 2 de la Moció –que, si m'ho permet el senyor Giménez, ha estat defensada en un terme concret que em sembla que de cap manera li puc acceptar– el que pretén, ni més ni menys, en el fons, a part de modificar el redactat, és suprimir el que nosaltres en diem: «amb la participació dels ens locals en l'àmbit de les seves competències». I vull destacar això perquè això ha donat lloc que el senyor Giménez digués que amb aquestes formulacions municipalistes estàvem afavorint el centralisme del Govern de Madrid.

Home! Em sembla que dir que participin els ens locals en l'àmbit de les seves competències, és a dir, ajuntaments i

consells comarcals, pensar que això pot afavorir el centralisme... Jo li asseguro que sóc –si m'ho permet–, com a mínim, tan contrari al centralisme com vostè. I dic «com a mínim» perquè sóc contrari al centralisme del Govern central però també al centralisme del Govern de la Generalitat. I aquest és un moment per poder-ho demostrar, això.

Per tant, és evident que aquesta esmena no la podem acceptar. No la podem acceptar perquè va directament en contra d'un dels elements clau del que nosaltres proposem, que és la participació en tot aquest procés, en l'àmbit que els correspon, dels ens locals: ajuntaments i consells comarcals.

L'esmena número 2 també elimina –com sembla ser que no pot ser d'altra manera– la participació dels ens locals. És evident que per aquest aspecte nosaltres no la podem acceptar. Sí que acceptaríem el que fa l'esmena al final, que és suprimir una destinació concreta, encara que no absoluta ni potser única que nosaltres fem, de destinar-los prioritàriament a l'execució del Pla de residus. Això estaríem disposats a suprimir-ho –si se'ns acceptés, naturalment, la resta del text–, perquè pensem que recollint com a objectius la protecció del medi ambient i el desenvolupament sostenible, això és, en aquest sentit, el que és essencial. I, per tant, estaríem disposats a aquesta part final del nostre punt a suprimir-la; però no –hi insisteixo– la participació dels ens locals perquè pensem que tan important com és que el Govern de la Generalitat, que el Govern de Catalunya participi directament en els fons de cohesió, també ho és que els ajuntaments, en l'àmbit de les seves competències, en medi ambient, en sanejament, etcètera, hi puguin participar.

Sí, naturalment, que acceptarem l'altra esmena, l'esmena número 3, el punt cinquè, perquè recull essencialment el compromís que nosaltres volem, que és el d'informar el Parlament de Catalunya.

Nosaltres, precisament, potser curant-nos una mica en salut, ja no dèiem trimestralment, que és el que potser hauríem volgut dir, però no ho dèiem en el sentit d'anar a buscar el màxim de consens i d'acord per aconseguir, com a mínim, aquest primer pas que és l'obligació del Consell Executiu d'informar el Parlament.

Ens sembla bé que sigui, si més no, anualment. Per tant, els acceptaria l'esmena número 3, i les altres; si no hi ha aquesta modificació quant als ens locals, no les podem acceptar.

Quant a les esmenes del Grup Socialista, li he de dir que l'esmena primera del Grup Socialista, que parla de..., comença afegint la introducció del principi de subsidiarietat; és a dir, «d'acord amb el principi de subsidiarietat».Jo crec que, en tots els nostres punts, el principi de subsidiarietat hi és present. Està en el fons, però, per descomptat que no és sobrer que s'hi introdueixi. Per tant, ens semblaria correcte i acceptem introduir aquesta part que és «d'acord amb el principi de subsidiaritat».

Ara bé, el portaveu socialista potser ha tingut un lapsus però no ens ha dit que a l'esmena hi ha un altre element. Hi ha un altre element que, per nosaltres, és absolutament fonamental i que no el podem acceptar, que és que –potser com qui no vol la cosa, però– es suprimeix que l'aplicació ha de ser regionalitzada, la dels fons de cohesió.

I si, per nosaltres, és fonamental la presència dels ajuntaments, també és fonamental que la Generalitat de Catalunya participi, per tant, en l'aplicació dels fons de cohesió.

En conseqüència, no podem acceptar aquesta part de l'esmena. Sí que acceptaríem, si és possible, l'afegitó aquest del principi de subsidiarietat.

També acceptarem l'esmena número 2 del Grup Socialista, ja que fa una aportació molt concreta que és la que es convidi directament els ajuntaments perquè pensem que això no s'ha fet sempre així; que és bo que es faci i, en qualsevol cas, és introduir un element més de concreció en els punts que nosaltres hem presentat.

Per tant, i resumint, acceptaríem l'esmena número 2 del Grup Socialista; l'esmena número 3, del Grup de Convergència, i, si escau, l'afegitó aquest del principi de subsidiarietat de l'esmena primera del Grup Socialista.

Gràcies, senyores diputades. Gràcies, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Entén la presidència que s'ha de procedir a dues votacions. *(El Sr. Piella demana per parlar.)* Sí, el senyor Piella...

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. No, només per un aclariment i per concretar les votacions. El senyor Roc Fuentes diu que acceptaria la primera part que posa «d'acord amb el principi de subsidiarietat» i, després, concretament no està d'acord amb el tema de regionalització.

Després, en aquest cas, demanaria –si és possible– que aquest punt 2 es votés en dues parts, si pot ser. Primer, posant «d'acord amb el principi de subsidiarietat» i després la resta, si pot ser.

El Sr. PRESIDENT: És que no..., no, no hi ha possibilitat, perquè...

El Sr. PIELLA: D'acord.

El Sr. PRESIDENT: Les esmenes són en els punts presentats per la part proposant de la Moció. De manera que votarem de la següent forma: el punt cinquè, i els altres quatre punts. Naturalment, amb la modificació corresponent a l'admissió de l'esmena socialista segona.

D'acord?

Dues votacions: el punt cinquè... *(Pausa.)* El punt 2, separat. Molt bé.

Doncs, farem tres votacions.

En primer lloc, el punt cinquè, que sembla que és el que té més majoria.

Vots a favor?

El punt cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

A continuació, es vota el segon punt.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquest segon punt ha quedat rebutjat per 14 vots a favor, 57 en contra i 19 abstencions.

A continuació, es vota la resta de punts de la Moció.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La resta ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre protecció civil

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre protecció civil, presentada pel diputat senyor Ramon Vilalta, del Grup Socialista, que té la paraula per presentar-la.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en plena coherència amb l'esperit amb el qual vam substanciar la interpel·lació sobre protecció civil en el Ple passat, que era bàsicament impulsar el Govern, més que fiscalitzar l'acció de Govern, hem presentat una moció en la mateixa línia. En aquell Ple, de la resposta a la interpel·lació per part de la mateixa senyora consellera es desprenia d'una forma clara i evident, en la mateixa línia del que havia apuntat jo mateix, que a Catalunya s'ha començat a treballar en matèria de protecció civil, però que en realitat no s'ha fet encara gaire cosa. No s'ha fet gaire cosa, potser, perquè no es podia, però ara, en el moment que es disposa ja del marc normatiu suficient, és hora de treballar, de completar, en definitiva, el conjunt de mecanismes necessaris de tal forma que, en el futur, ben bé es pugui dir amb tota raó que Catalunya gaudeix d'una política suficient de protecció civil pròpia.

Recapitulant el que dèiem l'altre dia, voldria fer una repassada al marc normatiu que regula la matèria. Hi ha una llei bàsica, que és la Llei de protecció civil, del 21 de gener del 85, que fou portada davant el Tribunal Constitucional en el seu moment pel Govern basc. Hi ha una sentència del Tribunal Constitucional, del 19 de juliol de l'any 90, que clarifica de qui són les competències i fins a quin punt existeixen competències concurrents entre les diverses administracions en aquells aspectes en què pot haver-n'hi. I, com a conseqüència de tot això, fent la concreció i l'apreciació necessàries, hi ha una Norma bàsica de protecció civil, dictada pel Govern central i aprovada pel Reial decret de 24 d'abril del 92, que fixa el marc general per al conjunt de l'Estat.

A Catalunya, d'una manera específica, hi han també una sèrie de disposicions, intercalades en el temps, que han anat ajudant a complementar la regulació aquesta que es produïa en el marc estatal. D'una part, hi ha el Decret de 9 d'abril del 87, pel qual es crea la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, amb participació i presència de representants de l'Administració central, de l'Administració de la Generalitat i de l'Administració local; Comissió de Protecció Civil que ha sofert diverses modificacions en la seva composició, tant en les persones com en el nombre de representants, però que en aquests moments existeix i és operativa. Hi ha un Decret del 17 de setembre del 90, pel qual s'intenta regular –jo crec que d'una forma satisfactòria– les competències de la Generalitat en la matèria. I un Decret del 26 d'octubre del 92, pel qual es crea el Centre de Coordinació Operativa de Protecció Civil de Catalunya.

Tenim, per tant, el marc normatiu; ara ens cal el marc operatiu, o els instruments operatius per a poder funcionar i realitzar efectivament, en el ple sentit, una política de protecció civil. La Norma bàsica de protecció civil assenyala que cada comunitat autònoma es dotarà d'un Pla territorial de protecció civil; que s'elaboraran, a més, plans especials de caràcter sectorial; que els municipis es dotaran dels seus propis plans municipals de protecció civil, i que s'elaboraran, en els casos que sigui necessari, plans d'emergència exterior de les indústries que poden significar una situació de risc.

En quina situació està la creació d'aquest conjunt d'instruments operatius aquí, a Catalunya? Dèiem l'altre dia, arribàvem a la conclusió que hi han uns quants plans municipals elaborats ja, hi han uns quants plans d'emergència exterior d'algunes empreses elaborats ja, hi ha un parell de plans especials –que són el pla Penta, que per la seva pròpia naturalesa impulsa l'Administració central, i el Plaseqta, de les indústries de la zona industrial química de Tarragona–, i hi ha per fer, sobretot, el Pla territorial de Catalunya, que en el Ple passat la senyora consellera ens deia que s'hi estava treballant però que, a hores d'ara, no estava encara llest, tot i que la Norma bàsica de protecció civil, que encarrega i mandata l'elaboració d'aquest Pla territorial de Catalunya, és ja de l'abril del 92; per tant, han passat dos anys, i, sobretot, han passat ja quatre anys després del mandat que s'autoimposava el mateix Consell Executiu quan en aquella disposició que deia abans, que regulava les competències de la Generalitat en matèria de protecció civil, de l'any 90, fixava en el seu article primer que «correspon al Govern de la Generalitat de Catalunya, en matèria de protecció civil, les facultats següents: primera facultat, aprovar el Pla de protecció civil de Catalunya i els plans especials que s'estableixen en la matèria.» Per tant, i en conseqüència, un primer incompliment derivat de la mateixa Norma bàsica, si l'entenem com a tal, amb un retard de dos anys respecte a aquesta Norma bàsica, i un retard –i això és el més important– de quatre anys respecte a les nostres pròpies autoexigències, derivades d'aquest Decret que regula les competències de la Generalitat en matèria de protecció civil.

Per tant, en aquest sentit estava apuntant al començament que, no havent-se produït mai aquí, en el Parlament de Catalunya, una discussió genèrica sobre la política de fons de protecció civil, sinó solament sobre alguns aspectes parcials o algunes conseqüències concretes de situacions de risc, de catàstrofe o d'emergència, faltava per fer el que era bàsic, que era el Pla territorial de Catalunya. I, en aquest sentit, deia al començament que no preteníem tant, ni en aquella interpel·lació ni en aquesta Moció d'avui, fiscalitzar en el sentit estricte de la funció de crítica que l'oposició deu al Govern de Catalunya, sinó impulsar l'acció del Govern perquè es produeixin aquells actes, aquelles normes, aquelles decisions que cal produir.

El contingut de la nostra Moció recuperava la línia i l'esperit d'aquella interpel·lació i, efectivament, plantejava el següent: primer, una definició d'allò que nosaltres entenem que és protecció civil, per intentar buscar un comú denominador en els llenguatges que en el moment present i en el futur utilitzarem tots plegats al voltant de la matèria. Dèiem que consideràvem nosaltres la protecció civil com un servei públic i com un instrument de seguretat que organitza mitjans humans i materials de la mateixa Generalitat i de les altres administracions i entitats públiques i privades que actuen a Catalunya per a protegir persones i béns en una situació de risc col·lectiu, calamitat pública o catàstrofe extraordinària, en les quals la vida i la seguretat de les persones puguin estar en perill. I jo crec que aquesta és una definició precisa, que pot servir de comú denominador a tots plegats ara i en el futur, quan tornem a tractar del tema.

I, en conseqüència, instàvem el Consell Executiu, primer, a presentar al més aviat possible –fixàvem una data temporal que ens semblava que era compatible amb el que deia i anunciava aquí la mateixa consellera, el mes de juliol–..., perquè la Conselleria de Governació presenti les línies bàsiques del Pla de protecció civil de Catalunya, que, en condició de pla director, estableixi les previsions principals de risc, els mecanismes que permetin la mobilització dels recursos humans i materials necessaris i l'esquema de coordinació entre les diverses administracions públiques que hagin d'intervenir, i, en conseqüència, s'estableixin també les previsions de risc que hauran de ser objecte de plans especials posteriors. La Norma bàsica que situàvem abans fixava una relació de matèries que és necessari de regular per plans especials; deia: les emergències nuclears, les inundacions, els sismes, els riscs químics, els transports de mercaderies perilloses, els incendis forestals i els riscs volcànics. Doncs, molt bé, el Pla territorial de Catalunya, en condició de pla director, que és com nosaltres el concebem i el veiem, que situï la relació de riscs específics susceptibles de ser regulats en plans especials i que s'avenci en la mateixa línia del pla Penta per als riscos nuclears, o del Plaseqta, que ja estan elaborats i són operatius, en matèria d'indústries químiques, que són dos dels aspectes susceptibles de regulació especial.

Assenyalàvem a continuació en la Moció la necessitat de continuar impulsant l'elaboració de plans municipals, comarcals i d'empresa; continuar impulsant i no pas *fer*, des del Govern de Catalunya, perquè la competència per a l'elaboració dels plans municipals i comarcals, lògicament, és dels àmbits administratius dels quals estem parlant: és dels mateixos municipis i és de les mateixes comarques. Si de cas, el Consell Executiu, després, homologarà aquests plans.

I, finalment, acabàvem la Moció demanant al Consell Executiu que promogui campanyes de formació i informació ciutadana, principalment en l'àmbit escolar, sobre protecció civil, perquè ens sembla que qualsevol mecanisme de resposta a una situació de risc o d'emergència necessita quelcom molt important, que és que la població sàpiga exactament què és el que ha de fer quan es produeixi una situació determinada. Vam tenir ocasió, en la substanciació de la interpel·lació, de parlar dels fets del passat 24 d'agost, i assenyalàvem que en aquell moment havia mancat quelcom molt important, que era una capacitat de coordinació efectiva dels diversos subjectes sotmesos a l'emergència –en aquell cas, els ajuntaments–, que després van declarar, a través dels mateixos mitjans de comunicació, que havien passat hores i hores incomunicats –no els municipis, sinó els mateixos ajuntaments–, i, en general, havia faltat una formació suficient i una informació, no cal dir-ho, al conjunt de la població, per afrontar, precisament, les situacions d'emergència i de risc, que és allò que pretén preveure, en el sentit més genuí possible de la prevenció, les situacions de risc i de catàstrofe o d'emergència que puguin produir-se a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vilalta. Ha presentat esmenes –una sola esmena– el Grup de Convergència i Unió. Té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc agrair al senyor Vilalta el to utilitzat en aquesta presentació i també, doncs, l'estil en què, bàsicament, ha estat redactada la Moció, com no podia ser d'altra manera després d'haver seguit la intervenció tant d'ell fent la interpel·lació com la de l'honorable consellera a l'hora de respondre i arribar a una sèrie de compromisos respecte al que cal fer de cara al futur.

No obstant, cal dir que la Moció també ha estat presentada una mica donant entenent, excepte el primer punt, que les accions concretes..., el Govern començaria a partir d'aquesta Moció a treballar pel que són els temes de protecció civil, i cal, doncs, amb la mateixa coherència que comentava el senyor Vilalta en la seva exposició, amb la mateixa coherència, cal també puntualitzar i deixar constància que si bé cal incidir en els temes de protecció civil, i és d'agrair la voluntat –ja dic– del proposant en aquest sentit, també és de justícia admetre que s'ha de fer des de la continuïtat del fet fins ara i aprofundir en aquest mateix camí, i més tenint en compte l'interès que es demostra amb aquesta Moció, per part del senyor proposant i també de la resta de la cambra, pels temes de protecció civil.

El Grup de Convergència i Unió ha presentat en aquest sentit una esmena que fa referència tota ella al segon punt de l'ordre del dia. Del primer punt aprofito, senyor president, per posicionar-me i dir que votarem a favor, com no podia ser d'altra manera, donat que estem completament d'acord amb el seu redactat i, a més, està fet, podríem dir, en clau de Convergència i Unió: continuar aprofundint, continuar treballant, i a més per una altra raó molt clara: perquè, doncs, és gairebé fil per randa de l'exposició de motius del Decret de creació del Centre de Coordinació Operativa de Catalunya i, per tant, doncs, un decret que ha estat aprovat pel Consell Executiu és lògic que amb aquesta coincidència hi féssim l'aprovació.

Respecte al segon punt, doncs, hem presentat, tal com deia, una esmena de modificació que suprimeix el primer

apartat i n'afegeix un al final, amb la qual cosa es queda, continua quedant amb tres apartats.

Al primer, doncs, ja es proposa la supressió perquè, com vostès saben, la legislació en matèria de protecció civil no obliga l'executiu a fer cap tràmit parlamentari en el procés de redacció, aprovació o homologació del Pla de protecció civil. Dir, d'altra banda, que les línies bàsiques que es pretenen seguint la Norma bàsica aprovada pel Reial Decret 407/92, del 24 d'abril, doncs, saben que l'aprovació és mitjançant la publicació al BOE; i, finalment; quan diu que les previsions de risc seran objecte dels corresponents plans especials, això podríem dir que és una redundància, perquè la mateixa Norma bàsica, com vostè ha dit, doncs, ja defineix quins són, i si a través del Pla territorial se n'hagués d'afegir altres contradiríem la mateixa Norma bàsica i, per tant, per no entrar en aquestes redundàncies votaríem en contra, fent l'advertiment o comunicant a la cambra i al senyor diputat que manifestava la seva preocupació pel tema que possiblement hi cap que la consellera informi el Parlament potser abans del termini que ell fixava de juliol, donat que l'esborrany o el primer esborrany del que ha de ser el Pla territorial de Catalunya està ja en mans dels membres de la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, que tenen un termini fins al 15 de març per a presentar-hi les esmenes, suggeriments o propostes, i que depèn de la quantitat d'aquestes esmenes o de la profunditat de discrepància que hi pugui haver, doncs, això voldria dir que el procés es pot accelerar i que fins i tot abans del juliol la conselleria pot venir; aquesta és la seva intenció, així ho va dir en la interpel·lació i així, doncs, també m'ho ha fet saber, que la seva intenció és que un cop passat el tràmit per la Comissió de Protecció Civil de Catalunya, en el redactat final abans d'enviar-lo, podríem dir, a homologar a la Comisión Nacional de Protección Civil, doncs, vindria, demanaria la seva compareixença a la comissió corresponent per fer l'explicació que calgui i, d'aquí, doncs, derivar-se, en tot cas, les accions parlamentàries que tots vostès creguin oportunes. Per tant, d'aquí ve proposar en la nostra esmena la supressió de tot aquest apartat a del segon punt.

Respecte al punt b), el punt b) de la Moció proposa la modificació canviant això d'«impulsar l'elaboració de plans municipals, comarcals i d'emergència exterior d'empreses», canviant l'«impulsar» per «continuar la tasca de promoció» en l'elaboració dels plans municipals i comarcals, i també de «continuar en les seves funcions d'elaboració dels plans d'emergència».

Cal diferenciar, en primer lloc, aquells plans la competència dels quals és local dels que és competència de la Generalitat. Vostè mateix ja ho ha dit, també, que la competència és dels ens locals, i perquè vostès vegin que no és ni una consigna ni una norma d'actuació bàsica o fonamental del Grup de Convergència i Unió incidir en temes municipals –tema que s'ha parlat en la Moció precedent–, doncs, els haig de dir que precisament aquesta esmena ve per garantir l'autonomia local, municipal i comarcal i que no es pugui dir que en l'actuació del Govern de la Generalitat es fa invasió de competències, impulsant, voldria dir, doncs, actuant molt directament sobre el que és l'elaboració dels plans d'emergència municipals i comarcals.

Cal dir també, d'altra banda, que pràcticament la totalitat de les peticions que s'han rebut a la Gerència de Protecció Civil i a través del Pla únic d'obres i serveis s'han atès de cara a donar compliment o a estimular la redacció d'aquests plans d'emergència municipals, i també recordar que l'obligatorietat és tan sols dels municipis de més de 20.000 habitants per a redactar aquests plans d'emergència, i que els consells comarcals, dintre de la Norma bàsica, com s'acostuma ja dintre de tota la normativa que té el seu origen en el Govern de l'Estat, no contempla els consells comarcals, però com que parla d'altres administracions d'un àmbit territorial superior, doncs, per part del Govern de la Generalitat s'està impulsant..., s'està fomentant –perdó– que els consells comarcals també redactin els seus plans d'emergència. En aquests moments hi ha tretze municipis de més de 20.000 habitants que ja el tenen aprovat i homologat, deu que l'estan redacant, deu més que sense ser necessari el tenen aprovat i vint-i-tres més que l'estan redactant, i un total de tretze comarques, que representen més de 275 municipis, que també el tenen fet.

En la segona part d'aquest punt, que era el de les empreses, dir que pel que fa als plans d'emergència exterior de les indústries afectades pels reials decrets 886 i 952, efectivament, això és competència del Govern –del Govern de la Generalitat–, l'elaboració i aprovació d'aquests plans, la qual cosa està duent a terme tret del que estableix la legislació. Per tant, doncs, aquestes esmenes..., aquesta esmena va encaminada a una doble finalitat: d'una banda, diferenciar la funció d'ajut a l'elaboració de plans que no són competència de la Generalitat i que són els municipals, i de l'altra, doncs, deixar constància que per a l'aprovació..., o sigui, que els plans d'emergència exterior de les indústries no és impulsar les indústries que ho facin, sinó que aquesta és una competència plena i exclusiva del Govern de la Generalitat.

Respecte al punt tercer, la lletra c) de l'apartat segon, en què vostès proposen promoure campanyes de formació i informació ciutadana, princpalment en l'àmbit escolar sobre protecció civil, també, doncs, incloem la paraula o la frase aquesta de «continuar la seva tasca de promoció i realització» perquè el Govern, doncs, tal com he dit, a través del Pla d'obres i serveis, ja està realitzant aquesta tasca. A més, també, recordar que en matèria de protecció civil la Generalitat de Catalunya ha organitzat trobades de tècnics i polítics sobre protecció civil a Lloret de Mar, a Manresa, a Barcelona i, d'altra banda, a través de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, l'Escola de Bombers i l'Escola de Policia, s'han organitzat cursos i seminaris sobre la matèria i que, en total, han passat per aquests cursos un total de més de 1.500 alumnes procedents de policies locals, mossos d'esquadra, cossos i forces de seguretat de l'Estat, tècnics municipals, bombers, etcètera.

Finalment, pel que fa a les campanyes d'informació, es pot esmentar, a tall d'exemple, la mostra mòbil de protecció

civil que està a disposició de tots els ajuntaments i les setmanes de prudència i altres iniciatives que en aquest camp s'han anat portant per part del Govern de la Generalitat.

Finalment, parlar de l'addició d'aquest nou punt, que substituiria el primer, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a fer les actuacions necessàries davant el Govern central per tal d'aconseguir que executi les actuacions previstes al conveni d'infrastructures viàries del pla Penta que restin pendents.»

Com vostès saben el pla Penta, doncs, es va fer un conveni entre l'Administració de l'Estat, la Diputació de Tarragona i la Generalitat per tal d'accelerar el procés d'eliminar les carències que no feien operatiu el pla Penta, i aquest és un conveni que havia d'estar acabat l'any 92 i que encara resta per executar-ne un 86%. Per tant, l'únic que es demana en aquesta part de la Moció és que el Parlament de Catalunya, a través del Govern, insti que el Govern de l'Estat faci les seves previsions pressupostàries per tal de donar compliment a aquest conveni que va ser publicat al seu dia, al Penta, i suposo que en això, doncs, tots hi hem d'estar d'acord.

També hauríem pogut parlar o introduir algun tipus d'esmena que parlés del Plaseqta, que és un pla que també porta un retard de més de dos anys, però crec que tal com està ara va en vies de solució, i no ho hem fet. De la mateixa manera hauríem pogut parlar de les dificultats per donar compliment a alguna de les indicacions de la Norma bàsica, com ara la coordinació o transferència de responsabilitats de les diferents administracions al responsable del Pla territorial, en aquest cas la consellera de Governació, i estic parlant, per exemple, de les dificultats o les facilitats que hi podria haver, doncs, no sé, perquè passessin sota el comandament de la consellera la Guàrdia Civil, la Policia Nacional, sense parlar de l'exèrcit.

No hem presentat aquestes esmenes perquè, amb el mateix sentit que havia estat feta la interpel·lació i havia estat presentada la Moció, hem cregut que en aquesta primera ocasió en què es parla globalment de protecció civil era millor intentar, per part de tots, aconseguir que aquesta primera Moció sobre protecció civil, ja dic, sigui aprovada per unanimitat. Temps tindrem al llarg de la legislatura d'anar aprofundint en altres aspectes com és el de la protecció civil, i, doncs, demanaria al diputat proposant que acceptés aquestes esmenes «en ares» que, doncs, es pugui produir aquesta unanimitat en el punt de partida, podríem dir, el que és tractar globalment la protecció civil al Parlament de Catalunya, i crec que a partir d'aquí i de la intervenció de la consellera quan vingui a fer la presentació del Pla territorial de Catalunya, podrem anar aprofundint en altres aspectes més concrets de la protecció civil.

Gràcies, senyor president, senyors i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Poden intervenir els grups que no han presentat esmenes. El senyor Reguant no hi és. Pel Grup Parlamentari Popular, el senyor Ros té la paraula.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el nostre Grup parlamentari donarà suport a aquesta Moció perquè aquesta és una de les qüestions on més desafortunada ha estat la cooperació interadministrativa entre l'Estat i les comunitats autònomes. I diem això perquè és trist comprovar com en un tema on està en joc no poques vegades la vida i la seguretat dels ciutadans, les administracions juguen a competir en lloc de col·laborar de forma coordinada en una política eficaç de protecció civil a Catalunya. I hem de dir que per al Grup Parlamentari Popular la protecció civil, en primer lloc, és una necessitat de garantir la seguretat dels ciutadans.

La doctrina –com ja s'ha esmentat aquí– del Tribunal Constitucional fixa que es tracta d'una matèria en què les competències són concurrents, la qual cosa pressuposa i exigeix coordinació institucional eficaç entre l'Estat, la Generalitat i les corporacions locals. Perquè només amb aquesta coordinació institucional és possible definir i actuar en una política eficaç de protecció civil de Catalunya, disposar dels recursos necessaris i donar resposta puntual i efectiva a les situacions de perill i emergència que puguin esclatar.

Doncs, bé, amb comptades excepcions, no hi ha una relació real entre els plans –quan existeixen– i les dotacions materials i humanes que calen per fer operatius aquests plans en cas d'emergència. L'exemple, dels últims que hi han hagut –ponent, a més–, de la crisi provocada per l'aturada elèctrica del proppassat mes d'agost va ser una demostració de la manca de coordinació institucional.

El nombre mínim de plans d'emergència municipals, l'escassa activitat dels consells comarcals, no per mancança política, ni molt menys, sinó per manca de recursos d'aquells mateixos consells comarcals, el desaprofitament dels recursos tècnics de les diputacions provincials, que no s'aprofiten prou bé, la manca de cordinació amb l'Administració perifèrica de l'Estat són aspectes que demostren clarament que encara hi ha molt camí per recórrer. I no volem posar en dubte de cap manera la voluntat del Consell Executiu ni de tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, però, més important que qualsevol conflicte de competències, entenem que el que és veritablement important és passar de la coordinació teòrica dels cossos i els recursos en casos de risc o d'emergència a l'establiment d'una cadena de comandament integrada que pugui atendre amb velocitat aquests reptes que poden succeir.

La consellera de Governació, com a presidenta de la Junta de Protecció Civil de Catalunya, ha de tenir tots els mitjans per actuar eficaçment en casos de risc col·lectiu, calamitat pública o catàstrofe extraordinària –en les quals la vida i la seguretat de les persones puguin estar en perill– per protegir la població.

Per tot això, el Grup Parlamentari Popular votarà a favor d'aquesta Moció, entenent que el Pla territorial de protecció civil de Catalunya ha d'incorporar la unitat de comandament en coordinació amb el Govern de l'Estat, sense la qual cosa no queda garantit l'objectiu de protegir la vida dels ciutadans en cas de crisi; impulsar –com molt bé ha dit

l'il·lustre diputat del Grup Socialista– l'elaboració de plans municipals, comarcals i d'emergència exterior de les empreses, i també promoure campanyes de formació i de formació ciutadana, principalment –jo crec que és un dels llocs adequats i prioritaris– en l'àmbit escolar.

Per tant, repetim una vegada més que, tant si es recullen les esmenes del Grup de la majoria com si no, el nostre Grup hi donarà suport i hi votarà a favor.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros.

Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president. Per pronunciar-nos a favor de la Moció presentada pel Grup Socialista i també a favor de les esmenes que presenta el Grup de la majoria, algunes de les quals demanaríem especialment al senyor Vilalta que acceptés.

Bé, el tema de la seguretat, de la protecció civil, és un tema que ha preocupat aquesta cambra, bé que –com molt bé ha dit el senyor Vilalta– potser és la primera vegada que es tracta d'una manera global, i en aquest sentit voldríem felicitar-lo pel to de la seva exposició i també perquè jo crec que ha expressat, a la seva proposta, una mica, molts punts de coincidència que tots plegats tenim en aquesta cambra i que tots plegats tenim a Catalunya. També això s'ha vist a la intervenció del company del Grup Popular i, en aquest sentit, cal dir que molts dels punts que aquí s'han tractat han estat ja reiteradament plantejats pel mateix Grup.

Al primer punt de la Moció que avui presenta el Grup Socialista és evident que hi votarem a favor; no té esmenes, és un punt que –com molt bé ha dit el diputat de la majoria–, el senyor Vilalta ha après ja el llenguatge de la majoria i, per tant, ja ens diu: «Continuar fent...», i en aquest tema, doncs, no hi ha problema.

El següent punt, que té esmenes del Grup de la majoria, nosaltres el votarem tant si s'accepten les esmenes com si no s'accepten, però hem de dir que, bé, que el diputat proposant no ha acceptat, no ha estat tan aplicat en aquest segon punt, d'acceptar una mica el llenguatge de la majoria, de dir «continuar fent, seguir fent...», de tota manera val a dir que coses se n'han fet –tampoc ell ho ha negat–, s'aplicarà segurament amb el temps, però li demanaríem que, malgrat tot, és positiu –i així ho entenem– que en un tema tan important com és el de la protecció civil de Catalunya, que jo crec que hi hem de trobar un punt de consens, doncs, acceptés aquestes esmenes, sabent –i li ho repeteixo– que el nostre Grup l'hi votarà igualment.

De tota manera, el punt c) de l'esmena que presenta el Grup de la majoria a aquest punt 2, on se'ns parla de les infraestructures viàries del Penta, entenem que aquesta és una esmena important i que nosaltres li demanaríem especialment que l'acceptés, on es diu «de fer les actuacions necessàries davant el Govern central per tal d'aconseguir que executi les actuacions previstes en el conveni d'infraestructures viàries del Penta que restin pendents». Aquest és un tema en què el risc de la protecció civil és tan important que el que es pugui aprovar en aquesta cambra creiem que milloraria realment la situació.

Per tant, jo li demanaria –el tema de les mancances del Penta ha estat reiteradament tractat en aquesta cambra–, li demanaríem que, atès el risc, no esperem més que passin desgràcies, sinó que, atès el risc –i especialment el risc nuclear a determinades comarques–, doncs, que acceptés aquesta esmena del Grup de la majoria.

Per tant, dir que votarem a favor de la Moció del Grup Socialista i felicitar-ne el diputat proposant, perquè aquest és un tema que ens hauria de preocupar tots.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich.

Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. La protecció civil és, sens dubte, un dels paràmetres de la modernitat d'una societat, de l'adequació a la realitat i a les seves necessitats. Per això, possiblement, la protecció civil a l'Estat espanyol havia estat, durant dècades i dècades, absolutament inexistent, deixada a la mà del voluntariat i, fins i tot, militaritzada en la seva màxima expressió, tot i que no ens estranya parlant d'un estat on, a vegades, el concepte de «civil» és militaritzat obligadament.

La protecció civil, però, és un aspecte que nosaltres voldríem integral, que volem integral, que volem..., on les diverses competències entre administracions no topin entre elles, i on hi hagi un treball conjunt perquè, no endebades, protecció civil és, també, un dels estris indispensables per assegurar una qualitat de vida i, finalment, aquesta mateixa vida dels ciutadans i les ciutadanes d'un país.

Quan vam llegir la Moció presentada pel Grup Socialista, la vam trobar bé. Segurament hi hauríem pogut afegir molts més punts, com el mateix diputat del Grup Socialista ja ha dit. Quan vàrem llegir ahir l'esmena presentada pel Grup de Convergència, també ho vam trobar bé, i en tot cas, podríem dir que allò que fa l'esmena del Grup de Convergència respecte a la Moció socialista és una cosa negativa i una cosa positiva. Una cosa negativa, que és fer desaparèixer l'obligatorietat que el Pla territorial sigui presentat en el Parlament, tot i que el diputat de la majoria ja ha dit la disposició del Govern de fer-ho, però en tot cas no queda escrit, i una cosa positiva és entrar el pla Penta a la discussió, perquè –i amb això acabo– el pla Penta demostra en bona part com fins ara han anat moltes de les coses de la protecció civil, en un estat nuclear i nuclearitzat, en un estat on els pro nuclears manen i comanden de fa temps i temps –s'ha tancat abans una nuclear que acabar-se les infraestructures del pla Penta. Per tancar-se una nuclear ha hagut de passar una cosa molt grossa; per acabar-se les infraestructures del pla Penta, no sabem què és el que no ha passat o el que ha deixat de passar, perquè anys després encara estan com estan i, per tant, això demostra –hi insisteixo– com, fins al moment, genèricament, la protecció civil, tot i els

passos positius que els darrers anys s'han anat veient, i que acceleradament cada vegada veiem més.

És per aquest motiu que votarem a favor de la Moció, esperant que s'acceptin les esmenes del Grup de Convergència, en especial –en especial– que resti clara l'esmena referent al pla Penta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló.

I ara el senyor Vilalta, per pronunciar-se exclusivament i única sobre les esmenes, o l'esmena.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, per pronunciar-me únicament i exclusivament sobre l'esmena; únicament i exclusiva sobre l'esmena. *(Rialles.)* Primer que res, dir al senyor Sabanza que, més que vocació convergent, tinc, des d'aquí, vocació de majoria, amb l'esperança d'assolir-la com més aviat millor i, per tant, en comencem a emprar el llenguatge, que no deixa de ser un aprenentatge com un altre. De tota manera, sàpiga que farem tot el possible per avançar en aquest camí.

Respecte a l'esmena que ha presentat el Grup de la majoria, assenyalar, com feia ara mateix el senyor Bargalló, efectivament, que hi ha un aspecte negatiu i un de positiu: l'aspecte negatiu és defugir el compromís –que no pas l'obligació, en cap moment hem parlat d'obligació, sinó de compromís– de la Conselleria, de presentar allà on em sembla que escau més, que és el mateix Parlament, quelcom tan important com el Pla de protecció civil de Catalunya, que integra tots els altres plans especials i totes les previsions de risc, d'emergència i d'actuació, inclosa també la possibilitat de coordinar cossos i forces de seguretat de l'Estat en una situació –ho repeteixo– de risc i d'emergència, un cop tipificat el risc i declarada l'emergència.

He escoltat el senyor Sabanza, i deia que, malgrat eludir aquest compromís formal escrit, expressava, en nom de la majoria –i suposo que en nom, també, de la Conselleria–, la voluntat de comparèixer com més aviat millor. Bé, jo em quedo amb aquest compromís expressat a través del portaveu de la majoria en aquest cas i, en qualsevol cas, li manifesto que, si no es produís, nosaltres entraríem ben aviat una petició a la comissió corresponent d'aquest Parlament per propiciar una compareixença de la consellera.

Efectivament, l'esborrany està en fase de treball, i li repeteixo el que deia abans: fa quatre anys que va ser publicat el Decret de la Generalitat que regula les seves competències, i fa dos anys de la Norma de protecció civil.

Per tant, sense insistir més en el tema, ens quedem amb aquest compromís expressat pel portaveu de la majoria i, per tant, esperem que faran –la majoria– honor al seu compromís.

Respecte als altres punts, jo no he dit abans que no s'hagués fet res; jo he dit que s'havia fet poc, i per tant, no em violenta gens utilitzar l'expressió «es continuarà fent, es continuarà treballant, s'impulsarà» o bé «es promourà que els municipis i les comarques» que han de fer-ho, i si és possible tots, «elaborin els seus propis plans de protecció civil». En definitiva, perquè al final d'això, al final del procés, hi ha l'interès de les persones i dels ciutadans.

Discrepar del portaveu de la majoria en el sentit de qui té l'obligació d'elaborar els plans d'emergència exterior de les indústries; aquell Decret que regula les competències de la Generalitat no diu que la Generalitat ho hagi de fer, sinó que diu que la Generalitat ha d'aprovar-ho. Ell ha dit que no solament aprovar-ho, sinó assumir, la Generalitat, l'obligació d'elaborar els plans d'emergència exterior. Tant de bo: millor.

I, finalment, introdueixen un apartat nou, que és el seguiment i l'impuls a la realització del conjunt d'obres d'infraestructura que, en el marc del pla Penta d'emergència nuclear, han de servir per a qualsevol situació de crisi al voltant d'una de les instal·lacions nuclears. Assenyalava ell que està en fase de realització, de materialització, el conjunt d'infraestructures previstes, però que no va al ritme que hauria d'anar. Doncs, escolti, si no va al ritme que hauria d'anar, hem de fer tots plegats el possible per accelerar-ho i, per tant, no ens dol gens, gens, gens assumir aquesta esmena.

Si nosaltres no vam introduir-la en el plantejament inicial és perquè, essent com és un pla especial, ens vèiem abocats immediatament a situar també els altres plans especials; és a dir, a fer una referència explícita al Plaseqta o a fer una referència explícita als riscos d'incendi forestal i a la declaració de risc per a determinades zones, tal com mana la Llei forestal. I per això no ho vam fer.

Per tant, i concloent, agrair, jo també, la intervenció, lògicament, dels diversos portaveus, del senyor Ros, de la senyora Magda Oranich, del senyor Bargalló, en especial la del senyor Sabanza, mantenir la meva intervenció en el plantejament inicial, que era una continuació del sentit de la interpel·lació que vam presentar l'altre dia...

El Sr. PRESIDENT: A l'esmena, a l'esmena, senyor... A l'esmena, vagi a l'esmena. Encara no hem escoltat si l'accepta o no.

El Sr. VILALTA I OLIVA: I en conseqüència, senyor president, acceptarem l'esmena que ens presenta la majoria. *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta.

Es posa a votació el text de la Moció.

Vots a favor?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Resolució 193/III sobre els drets de la infància

Es passa al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació sobre la Resolució 193/III, sobre els drets de la infància, presentada per la diputada senyora Rosa Barenys, que té la paraula per presentar-la.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el passat Ple vàrem manifestar que la interpel·lació que substanciàvem la plantejàvem amb un es-

perit totalment positiu, evidentment, de confrontació d'opinions respecte a les polítiques d'infància, però amb l'objectiu d'avançar –si coincidíem que aquesta era la necessitat– en plantejaments polítics i programàtics. Va ser també, aquella interpel·lació i la Moció subsegüent, una moció possibilista –en llenguatge de la majoria–, amb l'esperit i amb la intenció que vostès la poguessin aprovar i poguéssim avançar.

Després de substanciada la interpel·lació, i un cop rellegida la intervenció de l'honorable conseller de Benestar Social, ens vàrem adonar –perquè en el moment que es produeix el debat un no acaba de captar tot el que es vol dir– que des del Consell Executiu no es possibilitaven marges nous d'actuació; és a dir, que, de les paraules de l'honorable conseller de Benestar Social, es deduïa que el Govern de la Generalitat donava ja cobertura a tots els aspectes que es plantejaven a la Resolució 194/III i a la Llei 37/91, de protecció de menors desemparats i d'adopció, que també vàrem incloure en aquesta, a les disposicions finals, la Resolució esmentada amb motiu d'aquesta intervenció.

Si nosaltres no haguéssim tingut criteri polític al respecte, i si no haguéssim tingut la informació suficient, i si a la vegada no fóssim observadors de les polítiques de la infància que es generen en el nostre entorn i en la comunitat autònoma nostra, ens hauria deixat una mica desarmats l'honorable conseller, perquè de les seves paraules deduíem que tot s'estava desenvolupant, que tot s'estava fent.

I per això voldríem, senyora Bruguera –vostè que em contestarà–, que analitzéssim amb una mica més de profunditat el compliment d'aquesta Resolució, de la Resolució 194/III i dels principis de la Convenció de Nacions Unides. Per exemple –per posar uns exemples que vostè ja haurà llegit–, el punt 9 de la Convenció, que és un punt clau, que diu que: «Tot infant ha d'ésser protegit contra les formes de negligència, explotació i manipulació, encara vigents a la societat, i contra el tràfic d'estupefaents i contra l'explotació i l'abús sexual», el senyor conseller manifestava que aquestes qüestions són abordades en polítiques generals de prevenció, a través de la informació i el foment d'una consciència social al respecte, i que quan hi ha pràctiques delictives que dificulten que això es pugui tirar endavant, que el Cepome, el Centre de Policia de Menors, actua. Realment, és una resposta –com vostè convindrà amb mi– excessivament genèrica, perquè aquest punt de la Convenció, que és un punt clau, va molt més enllà del que han de ser unes polítiques concretes.

Per altra part, pel que fa al punt 10, que parla dels infants menysvalguts i de la seva normalització social, ens deien que el programa d'atenció precoç de l'ICASS canalitzava totes aquestes necessitats. Realment, suposo que vostès s'adonaran que això no és així, i que per atendre plenament els infants menysvalguts cal una atenció universalitzada amb prestacions i ajudes vers tots els infants de Catalunya, i això en aquest moment no és així.

A mi el que em preocupava de la resposta, el que em preocupa de la resposta de l'honorable conseller és que no cregui que tot està resolt perquè tenim unes normes, unes lleis, tenim unes polítiques, perquè no hi ha demanda, perquè no hi ha reivindicació, perquè els problemes poden subsistir a pesar que hi hagi uns programes concrets, a pesar que hi hagi unes lleis, a pesar que hi hagi unes normes. I, en aquest sentit, des de l'Administració de la Generalitat, des de les institucions polítiques hem d'actuar escoltant la societat, veient on estan els forats, on estan els buits i actuant, d'alguna manera, d'ofici per preveure i per atendre les necessitats del nostre entorn, i en aquest cas les necessitats dels infants.

Pel que fa al punt 13, que estava referit al dret a l'educació, la resposta també és minvada, en tant que es parla de la integració dels nens amb especial dificultats a les escoles, se'ns parla dels mestres itinerants, dels EAP com a figures de reforç, però no es parla en conjunt de com la política d'educació, d'ensenyament a Catalunya pot donar –que no crec que doni en aquest moment– cobertura a allò que s'estableix en aquests principis.

I, per altra part, jo penso que hi ha una altra qüestió, que volem reconsiderar, i sobretot la volem reconsiderar de cara a la possible compareixença del conseller a la Comissió de Política Social, que ell sempre en parla, el conseller, des del seu Departament. És evident que ell té competències importants en les polítiques de la infància, però també hi ha competències importants de les polítiques d'infància a la Conselleria de Justícia, a la Direcció General de Justícia Juvenil, i també hi ha competències importants a la Conselleria de Sanitat, per tot el que fa a la prevenció i atenció de la salut dels menors, i que també hi ha competències importantíssimes a la Conselleria d'Ensenyament –només faltaria. Aleshores, sempre se'ns parla des d'una vessant, i nosaltres el que volíem –perquè la Convenció no parla de benestar social, sinó que parla de totes les polítiques generals que poden afectar els menors, els infants– és que se'ns hagués contestat des d'una perspectiva molt més globalitzada. I penso que aquest és un dels errors que comet el Consell Executiu de la Generalitat sempre que formulem una interpel·lació que fa referència a la política d'infants. Evidentment, el conseller de Benestar Social pot contestar en nom de tot el Consell Executiu, però en nom de tot el Consell Executiu, no únicament des de la seva perspectiva, que –com deia– té competències importants, però no les té totes.

Per exemple, si fem referència a cultura, creiem que té un elevat grau d'implicació sobretot en el punt 9 de la Resolució, i en aquest sentit –i l'altre dia ja ho fèiem– hem de recordar les resolucions sobre la protecció dels infants i adolescents respecte a les imatges i missatges de les televisions, que no han sigut desenvolupades encara pel nostre Consell Executiu: la Resolució 108/IV i la Resolució 171/III, que jo crec que és un tema al qual haurem de tornar.

Com deia, esperàvem d'aquest debat una resposta més qualitativa; crec que no ens ha de fer por plantejar quins són els problemes de la infància avui i les dificultats per avançar; és l'única manera de fer possible que la infància –i això ho comentàvem ja quan vàrem substanciar el debat so-

bre aquesta Resolució–..., que la infància ha de ser per a tots els menors una època d'alegria, de pau, de jocs, d'aprenentatges i també de creixement, i ens hem d'endinsar en els seus problemes; no podem permetre que molts nens i nenes no tinguin possibilitats d'un creixement equilibrat també en el nostre país.

No obstant això, estem expectants davant de les propostes fetes pel conseller de Benestar Social; l'entrada al Parlament de la llei general de la infància és un dels objectius que pretenia aquesta interpel·lació i aquesta Moció: agilitar –si és que es pot– l'entrada d'aquest text legislatiu en el Parlament, i a la vegada la sol·licitud de compareixença per explicar quina és la política general que es fa, i que ens agradaria que ens expliquessin la política general del Consell Executiu, no únicament de la Direcció General de la Conselleria de Benestar Social.

En la Moció que presentem, demanem en un primer punt que aquest Projecte de llei entri, doncs, en aquest període de sessions, abans del 30 de juny. En un segon punt, proposàvem que ens presentessin un pla global d'actuació per a totes les polítiques d'infància. Recordar novament –volíem– el llibre blanc de la legislació de la infància i les seves conclusions, que parlen de la necessària visió o plantejament més interdepartamental i una visió més integral i més global dels problemes i de les polítiques de la infància –aquesta també, ho recordo, és una de les recomanacions que fa la Convenció de les Nacions Unides: cal una política més interdisciplinària i més interadministrativa. Mai hem tingut un pla d'actuació específic sobre temes de la infància –hi ha altres plans; sobre aquest tema no se n'ha fet mai cap–, i lògicament ni el Pla d'actuació social ni el Pla general de la família no poden substituir un pla d'infància, encara que entenem que el benestar de la infància està lligat al benestar de la família, però hem de salvaguardar el principi que tot infant és subjecte de drets per ell mateix.

I, finalment, proposem en un punt tercer la creació d'una comissió de seguiment sobre el desenvolupament de la Convenció; en parla també el llibre blanc de legislació a què fèiem referència.

A hores d'ara, els infants tenen ja en aquest moment la seva declaració de drets, i hem de treballar perquè els infants puguin exercir els seus drets, i des del Parlament de Catalunya no hi ha dubte que podem impulsar que això sigui així. Els adults hem de facilitar que les condicions polítiques, socials i econòmiques facin possible l'exercici d'aquests drets en els infants, i els polítics en som responsables. Com es diu ara –està de moda dir això a la Comunitat Europea–, en les nostres agendes han d'estar inclosos aquests deures i aquestes responsabilitats per poder-los fer factibles.

Res més, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. El senyer Ariza té la paraula per posicionar-se en nom del Grup Popular.

El Sr. ARIZA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el posicionament del Grup Parlamentari en relació amb la problemàtica que tracta la Moció, sobre la Resolució 194/III, relativa als drets de la infància, té un punt de partida que ha estat sempre defensat per tots els partits que conformen el Partit Popular Europeu: la creença que només des de la perspectiva d'una política efectiva a favor de la família és possible donar resposta als problemes de la infància, problemes que no es limiten només als actes atemptatoris de la dignitat dels infants produïts dins d'un ambient familiar degradat o generats per uns mitjans de comunicació poc respectuosos amb els drets dels infants, sinó que tenim per resoldre veritables i greus problemes de violència contra els menors, d'abandonament, d'explotació econòmica, d'abusos en l'exercici de la pàtria potestat, etcètera.

Tenim, a més a més, tota la problemàtica dels continguts dels mitjans de comunicació, que poden incidir negativament en la formació psicològica i ètica dels infants. No hem d'oblidar, però, que aquests aspectes són manifestacions parcials bastant puntuals dins d'un problema de fons: el triomf d'una cultura social individualista que exclou la institució familiar. I això té un preu; un preu pel que fa a la gent gran, un preu pel que fa a les persones amb disminucions, un preu pel que fa als infants. En definitiva, hem de parlar del preu que paguen les persones més febles pel fet que aquesta societat hagi deixat de banda el que és la comunitat de solidaritat primera i més efectiva, que és sens dubte la família.

I no es tracta tant de fer discursos doctrinals, sinó d'entendre que només des de la perspectiva d'una política integral a favor de la família, en la línia que s'apunta al punt 3 de la Resolució 194/III, sobre drets de la infància, es pot garantir la protecció efectiva dels infants contra l'abandonament, la negligència, la crueltat, l'explotació i la manipulació.

Per exemple, per complir l'obligació d'escolaritzar tots els menors en edat escolar, la Direcció General d'Atenció a la Infància pot fer moltes coses, però no pot suplir –per molts diners que s'hi destinin– la responsabilitat de les mateixes famílies. Per això, la tasca a portar endavant, i especialment en els barris més conflictius i en les famílies més desestructurades, ha de tenir en compte treballar en la formació dels primers formadors dels infants, que són els mateixos pares. Assegurar el compliment efectiu dels drets dels infants està íntimament relacionat amb la formació dels seus pares, perquè aquests són els principals responsables del compliment d'aquests drets.

L'Administració només pot exercir un impuls i una protecció subsidiaris, que exerceix raonablement bé la Direcció General d'Atenció a la Infància, per tal de garantir els drets dels menors. En qualsevol cas, tenim la convicció que encara es pot fer molt més amb les organitzacions d'iniciativa social, amb les administracions locals i amb el poder judicial per arribar a una millor implementació de la legislació catalana en matèria de drets de la infància.

Amb l'objectiu d'assolir en el futur una societat més justa, on els infants visquin dins d'uns valors que respectin la seva dignitat, els seus drets polítics, socials i econòmics i on

puguin desenvolupar les seves potencialitats, així doncs, votarem a favor que el Consell Executiu presenti dins l'actual període de sessions un projecte de llei general de la infància orientat a promoure, protegir i garantir els drets polítics, socials i econòmics dels menors, així com la memòria de les actuacions i programes desenvolupats en anys anteriors.

Finalment, entenem també que cal promoure un pla global d'actuació que parteixi de la realitat social dels menors i crear una comissió d'impuls i control per al desenvolupament establerts en la Convenció de les Nacions Unides i les resolucions del Parlament de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Gràcies, il·lustre senyor diputat. Per posicionar-se en nom d'Iniciativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. El Grup d'Iniciativa vol donar suport a la Moció presentada pel Grup Socialista perquè entenem que el que fa a cada un d'aquests punts és concretar el que hauria de fer el Govern, que és l'aplicació quotidiana d'unes resolucions generals.

Pensem que està ben plantejada, perquè a vegades, quan es fan aquests tipus de declaracions a nivell institucional, tant de Nacions Unides com després al Parlament, el perill que tenen aquestes declaracions –em penso que ho deia la senyora Rosa Barenys també en la seva intervenció– és que serveixin una mica per tranquil·litzar consciències, però que a partir d'aquí no se'n faci un conjunt d'actuacions que permetin l'aplicació pràctica d'aquestes declaracions. Som conscients que des del Govern s'estan fent coses –això també ho deia en el seu moment la senyora Barenys–, però pensem que cal un nou impuls. I aquest nou impuls troba, al nostre parer, una bona concreció en les propostes que es fan aquí.

En aquest sentit, voldríem fer esment especial de quelcom que és, en part, en bona part, jo diria gairebé en la seva totalitat, responsabilitat del Govern, que és el tema que hi ha acord en la denúncia, i és que la televisió pública de Catalunya tampoc no respecta, en la seva globalitat, els drets dels infants. I aquí sí que hi ha una responsabilitat clara del Govern, que podria derivar-se d'una actuació parlamentària com la que aquí estem plantejant, i que, realment, veritablement, en un termini molt curt de temps hi hagués canvis substancials en aquesta qüestió. I aquí sí que no podem defugir responsabilitats, perquè és una responsabilitat clara que té a veure amb el Govern. Encara ahir el senyor Macià Alavedra, en la seva intervenció, feia referència a la vinculació clara que existeix entre Televisió de Catalunya i el Govern, i, per tant, no ho podem defugir més. Poso aquest exemple perquè és molt clar, molt gràfic i molt curt, perquè ens entenguem, diguem-ne, d'una cosa que..., una és la declaració de principis i una altra cosa és la realitat.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta Moció. Pensem que és una bona concreció de les idees generals que compartim, i, per tant, pensem que avançar en aquesta direcció permet concretar propostes generals, que cal fer-ho.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies. Per Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. BOSCH: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, només per manifestar el vot favorable d'Esquerra Republicana de Catalunya a la Moció presentada pel Grup Socialista, i manifestar que ens sembla que és molt clara i també molt raonada, que, per tant, em sembla que pot ser assumida fàcilment per la totalitat dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, i perquè tracta d'un tema que sembla que es mereix el màxim possible d'unitat i el màxim possible de treball en comú, per tal d'aconseguir, doncs, tota..., el màxim possible de treball, d'actuacions i de realitzacions a favor de les persones més joves de la societat, que alhora també són, molt sovint, les més vulnerables.

En concret, dir que el primer..., el preàmbul de la Moció, que està redactada igual que la Moció que hem discutit en el punt anterior, en un llenguatge típicament de Convergència i Unió, demana de «continuar impulsant», etcètera; per tant, vol dir que es reconeix un treball fet, que em sembla que ningú pot negar, i que, per tant, l'aprovació d'aquest tros del document significaria, doncs, reconèixer un treball, però alhora la voluntat d'impulsar el desenvolupament dels drets dels menors, tal com diu el text.

També dir que el Projecte de llei general de la infància, que demana en el punt 1.a), és una cosa ja programada en el Pla d'actuació social, en el punt 1.4.c) del Programa 1, i que, per tant, ja que el pas està datat fins al 95, vol dir que, total, l'aprovació d'aquest punt significa que, en lloc d'esperar a l'últim moment per a la presentació d'aquest Projecte de llei, es tractaria de presentar-lo, doncs, enguany, o en aquest mateix període de sessions, amb la qual cosa s'hauria d'avançar..., significaria un avenç temporal important.

El mateix sobre el tema de la memòria; és important, doncs, conèixer tot el desenvolupament del Consell Executiu en aquest tema, tot i que l'anunciada compareixença del conseller en la Comissió de Política Social possiblement pot suplir aquesta memòria, o almenys pot suplir-la en part.

I després, i finalment, sobre el punt 2 i 3, dir que estem d'acord amb la seva redacció, i molt especialment pel fet que el pla global del punt 2 proposa la integració conjunta de totes les actuacions que fan les diferents administracions –vol dir tirar endavant el màxim possible de coordinació per, diguem-ne, optimitzar al màxim la rendibilitat social d'aquest treball que puguin fer diverses institucions i totes les administracions catalanes i institucions socials, com diu el text.

I el punt tercer, amb la creació de la comissió de seguiment, s'inclouria també la coordinació, la suma d'esforços amb totes aquelles entitats no governamentals que també tenen les seves coses a dir en aquest tema, i que tot allò que sigui coordinar, sumar esforços i, sobretot, evitar duplicitats ens sembla absolutament positiu.

Per tots aquests motius, doncs, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana votarà a favor, i confiem també que la resta de grups també hi donin el seu ple suport.

Gràcies, senyor president.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, és bo que de tant en tant ens obliguin a encarar-nos amb la realitat, a plantejar-nos on som, què fem i què és el que hem de fer per tal que en la defensa dels drets de l'infant, en la defensa del respecte i amb tot el que són els temes de la Convenció sobre els drets de l'infant sapiguem en cada moment on som. Això és el que ens permet fer la Moció que ha presentat la il·lustre diputada senyora Barenys i que li he d'agrair.

Els drets dels infants són uns drets relativament recents; es pot dir que des de mitjans del segle XIX es va començar a parlar molt tímidament d'aquests drets, però no va ser fins després de la Segona Guerra Mundial que, realment, aquests drets van ser recollits. I van ser recollits, primer, amb la creació de la Unicef, i després amb la Declaració Universal dels Drets de l'Infant. Es pot dir, però, que, malgrat tot, no es va fer un pas de gegant fins a la declaració de l'Any Internacional de l'Infant, que va ser el 1979. Aquest any va constituir un punt d'arrencada, un punt d'iniciatives importants, tant a nivell europeu com arreu del món.

La Generalitat de Catalunya també s'ha incorporat amb força en aquest procés, i ho va fer, primer, en temes sanitaris i d'ensenyament, i més tard amb un ampli ventall legislatiu, que va des de la protecció de menors fins a la tutela, institucions tutelars, passant per la Llei de filiació i les resolucions sobre els drets de la infància. Crec que, si mirem aquest conjunt, podem dir que Déu n'hi do la tasca que s'ha fet.

En la presentació del llibre blanc de legislació d'infància, el conseller Comas hi diu: «L'activitat legislativa no pot deslligar-se de l'acció de Govern; més encara, en forma part i, fins i tot, la compromet.» És per això que creiem que és molt important aquesta llei general d'infància, aquest Projecte de llei que ara es presentarà aquí, en el Parlament. Primer, perquè representarà un gran avenç en la línia del que demana la Convenció sobre els Drets de l'Infant, i, segon, perquè aquesta llei ha requerit, i requerirà en el futur, un ampli treball interdepartamental i un esforç de definició de tots els aspectes que afecten els menors, i això vol dir també una determinada actitud dels departaments, ara, en aquest moment, i per tant de cara el futur.

Per tant, em plau anunciar el nostre vot favorable a l'apartat a) del primer punt d'aquesta Moció.

En canvi, no acceptarem l'apartat b), perquè –tal com ha dit el diputat senyor Bosch– el conseller va demanar, immediatament després de la interpel·lació, la compareixença a la Comissió de Política Social, i creiem que, després d'aquesta compareixença, si cal, ell mateix ja ens portarà tota la documentació i ja parlarà a bastament de tot el que fa referència a la política d'infància.

És precisament, doncs, l'esforç del treball i la col·laboració interdepartamental el que assegura una actuació coordinada i globalitzadora en l'acció del Govern. Una actuació en aquest sentit cal dir també que no s'improvisa, i només podem creure en la seva eficàcia si, realment, prèviament hi han hagut d'altres iniciatives. I crec que per això cal fer referència a la Comissió Paritària entre Ensenyament i Benestar Social per a la protecció educativa i assistencial dels infants amb risc de marginació, que va ser creada el 89. L'any 92, el juliol del 92, es va crear el Comitè per a l'estudi de les mesures a adoptar en relació amb els joves que arriben a la majoria d'edat ingressats en centres de la Direcció General d'Atenció a la Infància; vostès saben que això també era un dels fets que nosaltres reivindicàvem des d'aquest mateix Parlament. L'any 93 es va crear la Comissió Interdepartamental per a la Coordinació d'Actuacions de l'Administració de la Generalitat adreçades als infants i adolescents amb disminucions.

Alguna d'aquestes comissions interdepartamentals engloben sis, set i més departaments, i és a través d'aquestes comissions que s'incideix de forma oficiosa –i no oficial– en la confecció de l'informe que es presenta a les Nacions Unides. És també a través d'aquestes comissions que s'estableixen els contactes adients amb les organitzacions no governamentals per tal que aportin la seva visió a la tasca ja feta.

Encara que la senyora Barenys digui que no es pot substituir el Pla d'ajut a la família per un pla d'infància –i això és veritat–, el que sí que també és veritat és que la família està absolutament interrelacionada amb el que serà l'infant avui i el dia de demà; depèn de la realitat, de l'entorn social, de la situació econòmica, però sobretot del caliu que trobi en la seva família que l'infant d'avui serà..., la persona de demà serà en conseqüència d'aquest infant d'avui.

Jo confio també que aquest Any Internacional de la Família sigui un punt, realment, de rellançament del que és..., de tots els problemes que avui dia té la família i que moltes vegades els infants no troben l'adequat suport. Ja la Convenció sobre els Drets de l'Infant, entre altres coses, diu, en el seu preàmbul: «L'infant, per aconseguir un desenvolupament ple i harmoniós de la seva personalitat, ha de créixer en un medi familiar, en una atmosfera de felicitat, amor i comprensió. L'infant ha de ser preparat per viure una vida individual en la societat i educat en l'esperit dels ideals proclamats a la Carta de les Nacions Unides, i especialment en un esperit de pau, tolerància, dignitat, llibertat, igualtat i solidaritat.»

Som conscients, tots plegats, que estem en un món canviant i precisament per això, precisament perquè és un món, podríem dir, de tragèdies i bondats que conformen la nostra realitat, aquesta realitat ens obliga i ens obligarà a donar noves respostes, noves iniciatives i noves actuacions en tots els camps. Per això, senyora Barenys, crec que no tanquem les portes. Vull dir, justament aquestes noves actuacions que ens obligarem, encara que només sigui per a la marxa de la societat i per a les obligacions que ens trobem a cada moment, per als canvis que s'estan realitzant, aquestes noves actuacions en tots els camps és la voluntat del nostre Govern i del Grup que li dóna suport. Volem aprofundir en

les actuacions interdepartamentals, un cop aprovada la Llei i, si cal, fins i tot simultàniament a aquesta aprovació i amb el Pla d'ajuda a les famílies.

No li parlaré dels mitjans de comunicació, perquè en això també s'està avançant, també s'estan fent algunes actuacions, que en aquest moment crec que no és el moment adequat, però que en parlarem més endavant.

I el que sí que és real és que cada cop –tal com vostè deia– potser aquí en parlem, d'infància, per fer callar les nostres consciències, però la realitat és que, dia a dia, jo crec que avancem i que mai no és igual que el dia anterior. O sigui, cada vegada que en parlem, les coses són diferents; precisament per aquest món canviant sorgeixen aquests nous problemes, que els hem de donar noves solucions, però a molts dels antics se'ls ha donat resposta.

Jo confio que..., aquesta voluntat es veu, i al llarg de la història... Jo voldria aquí acabar amb unes paraules que la Lola Anglada va fer dir al més petit de tots, a través del més petit de tots, l'any 37 i que encara podríem fer nostres, perquè aquests són problemes que, lamentablement, encara que donem solució sempre, sempre en sorgiran d'altres de nous que no esperàvem. La Lola Anglada feia dir al més petit de tots: «Perfeccionar el cor de l'infant, fer de cada cor una obra perfecta, i la nostra terra serà una terra d'homes dignes, capaç d'anar a la davantera de tots els pobles del món. Saber fer estimar. Vet ací l'ensenya nostra: "Allunyar els infants de les ires i rencors, fer homes justos".» Això és en el que insistia el més petit de tots, i això crec que és la nostra voluntat i la de tots els grups d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. La senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS: Si em permet, senyor president, és que jo retiraria el punt b) –perquè ja d'antuvi m'ha dit la senyora diputada que hi ha la compareixença, el compromís de la compareixença del conseller de Benestar Social–, si ell es compromet que aquesta compareixença sigui per parlar de la política global d'infància i no de la política, és a dir, si vostès, el Grup de la majoria, i vostè com a portaveu, fa els possibles perquè aquesta compareixença sigui una compareixença per parlar de la política general de la infància, i no de la política general del Departament de Benestar Social únicament. *(Pausa.)* Doncs, el retiro.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Donat per retirat i, per tant, votaríem el conjunt de la Moció, o només el punt a).

Del punt primer al punt a).

La Sra. BARENYS: No, com que ha estat retirat el punt b, només votaríem separadament el punt 1, i els altres dos, conjuntament, sisplau.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Votarem primer el punt 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Punts 2 i 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

En relació amb la Moció, el punt primer ha estat aprovat per unanimitat, i els punts segon i tercer han estat rebutjats per 25 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Havent estat substanciats tots els punts de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

(La sessió s'aixeca a un quart de tres de la tarda i tres minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola
Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7
Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.
Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya
Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7
Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.
Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans
Barcelona 1988. 3.ª edició
Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.
Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya
Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3
Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.
Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939
Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch
Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2
Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.
Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984
Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)
Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).
Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.
Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7
Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988
Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)
Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).
Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988
Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8
Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982
Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch
Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X
Preu: 6.250 pta. 31 x 25 cm, 428 pàg.
El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reprodueix els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya
Barcelona 1991. 5.ª edició
Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.
Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya
per J. Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch
Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3
Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.
Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions.
Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya
ISSN: 0213-7798
Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.
Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpel·lacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya
ISSN: 0213-7976 (general)
ISSN: 0213-7984 (sèrie P)
Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.
Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquesn tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

i Edició impresa

m Edició en microfitxa

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom ..... NIF .....

carrer ..... núm. .....

telèfon ..... població ..... codi postal .....

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA [i] [m]

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA [i] [m]

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) [i] [m]

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia ..... de ..... de ..... fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de ..... envia

per..... núm. ..... la quantitat de ..... pessetes
(gir / xec al portador)

....., ... de ..... de 19 .. ....

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).
Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)